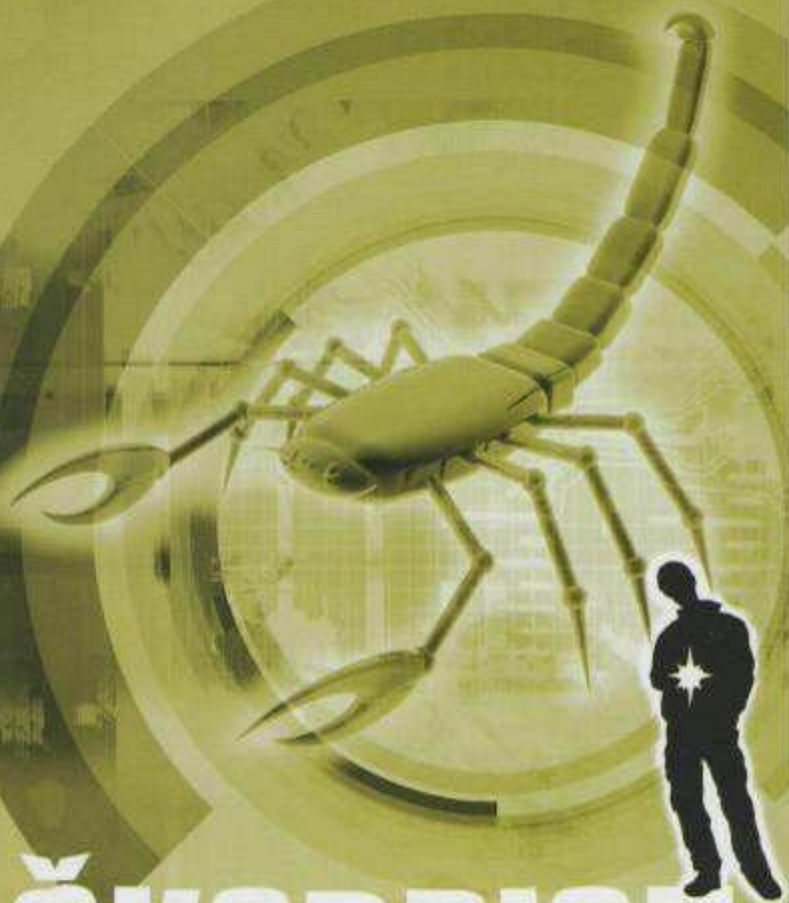

Alex Rider™ má devadesát minut na to, aby zachránil svět...

ŠKORPION

ANTHONY HOROWITZ

ŠKORPION

ANTHONY HOROWITZ

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal - BB/art v roce 2007
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2004 Anthony Horowitz
All rights reserved

Z anglického originálu *Scorpia*
(First published in 2004 by Walker Books Ltd, London)
přeložila © 2007 Eva Brožová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Pavel Tučka
Grafická úprava obálky © 2007 Jan Matoška

Tisk: CENTA spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce
ISBN 978-80-7381-037-5

Pro M.N.

DOUČOVÁNÍ

Dva zloději na motorce Vespa 200 si jednoduše vybrali špatnou oběť, špatné místo a špatné zářijové nedělní dopoledne.

Vypadalo to, že se veškerý život soustředil na Piazza Esmeralda, které se nacházelo několik mil od Benátek. Právě skončila mše a v oslňujícím slunci se procházely svátečně vystrojené rodiny: babičky v černém, chlapci a děvčata ve svém nejlepším oblečení a šatech k přijímání. Kavárny a cukrárny byly otevřené a po chodnících se valily davy zákazníků. Z obrovské kašny – vytvořené ze soch nahých bohů a hadů – tryskaly proudy ledové vody. Také tu byla tržnice. Ve stáncích prodávali papírové draky, suché květiny, staré pohlednice, mechanické ptáčky na klíček a sáčky se semínky pro stovky holubů, kteří si pyšně vykračovali po náměstí.

Uprostřed toho zmatku stálo asi deset anglických školáků. Ti dva zloději měli smůlu, že jedním z nich byl Alex Rider.

Byl začátek září. Od chvíle, kdy se Alex utkal s Damianem Crayem v Air Force One – na palubě letadla amerického prezidenta – uplynul necelý měsíc. Tím skončilo dobrodružství, které ho zavedlo do Paříže a Amsterdamu a posléze na startovací dráhu letiště Heathrow právě v okamžiku, kdy Cray odpálil na cíle po celém světě pětadvacet nukleárních raket. Alexovi se podařilo všechny rakety zničit a byl u toho, když Cray zemřel. Poté co se konečně dostal s obvyklou sbírkou modřin a škrábanců domů, čekala tam na něj smutná a odhodlaná Jack Starbrightová. Jack byla jeho hospodyně, ale současně kamarádka, a jako vždycky se o něj bála.

„Takhle to dál nejde, Alexi,“ prohlásila. „Pořád chybíš ve škole. Během mise na Ostrově kostlivců jsi zameškal polovinu letního trimestru, a když jsi byl v Cornwallu a pak na té ohavné Akademii Point Blanc, přišel jsi o většinu jarního trimestru. Jestli budeš takhle pokračovat, rupneš u všech zkoušek, a co budeš dělat pak?“

„Já za to nemůžu —,“ začal Alex.

„Já vím, že za to nemůžeš. Ale mojí povinností je s tím něco udělat, a tak jsem se rozhodla, že ti na zbytek prázdnin najmu soukromého učitele.“

„To nemyslíš vážně!“

„Myslím. Do začátku školního roku zbývá ještě pár týdnů a s výukou můžeš začít hned zítra.“

„Já nechci soukromého učitele!“ protestoval Alex.

„O tom rozhoduju já, Alexi. Je mi fuk, jaké máš od MI-6 šikovné věcičky nebo co zkusíš vymyslet – tentokrát se z toho nevykrotíš!“

Alex se s ní chtěl hádat, ale v hloubi duše věděl, že má pravdu. MI-6 mu vždycky na dobu dlouhé nepřítomnosti ve škole opatřilo omluvenku od lékaře, ale učitelé už nad ním víceméně zlomili hůl. Poslední dopis od jeho třídního učitele hovořil za vše:

Alex stále tráví víc času mimo školu než v ní, a jestli v tom bude pokračovat, pravděpodobně zapomene, že ho zanedlouho čeká maturita. Přestože evidentně trpí nejrůznějšími zdravotními problémy, pokud bude mít další absence, obávám se, že školu nedokončí.

To se povedlo. Alex zabránil šílenému popovému zpěvákovi zničit půlku planety – a co za to? Doučování!

Začal neochotně – zejména když zjistil, že učitel, kterého Jack našla, ve skutečnosti učí na Brooklandu, na jeho vlastní škole. Alex nebyl v jeho třídě, ale přesto mu bylo trapně a doufal, že se o doučování nikdo nedozví. Nicméně musel připustit, že pan Grey své práci rozumí. Charlie Grey byl mladý a pohodový a jezdil k němu na kole s plnou jezdeckou brašnou učebnic. Učil humanitní předměty, ale vypadalo to, že se vyzná i v ostatních vědách.

„Máme na to jen pár týdnů,“ oznámil. „Možná ti to připadá málo, ale určitě tě překvapí, kolik toho spolu za tu krátkou dobu dokážeme zvládnout. Budu se s tebou učit sedm hodin denně a pak ti zadám domácí úkoly. Na konci prázdnin mě budeš asi nenávidět, ale v každém případě nastoupíš do dalšího ročníku přibližně se stejnými vědomostmi jako ostatní.“

Alex si Charlieho Greye oblíbil. Pracovali metodicky a rychle a během dne probrali veškeré předměty od matematiky přes dějepis až k přírodním vědám. Každý víkend pro něj učitel připravil písemné

testy a Alex viděl, jak se jeho výsledky postupně zlepšují. A pak mu pan Grey oznámil překvapení.

„Odvedl jsi kus práce, Alexi. Původně jsem ti o tom neměl v úmyslu říkat, ale nechtěl bys se mnou jet na školní výlet?“

„Kam?“

„Vloni jsme byli v Paříži a rok předtím v Římě. Navštěvujeme muzea, kostely, paláce... prostě chodíme po památkách. Letos pojedeme do Benátek. Nechceš se k nám připojit?“

Benátky.

Celou dobu na to myslel – na poslední okamžiky v letadle potom, co Damiana Craye rozsekal motor. Alex zůstal na palubě s Jassenem Gregorovičem, ruským zabijákem, který mu tak zkomplikoval život. Jassen měl kulku v hrudníku a umíral, ale těsně před smrtí prozradil Alexovi tajemství pohřbené dlouhých čtrnáct let.

Alexovi rodiče zahynuli krátce po jeho narození a jeho výchovu se ujal otcův bratr Ian Rider. Počátkem letošního roku zemřel i on, údajně při autonehodě. Alex byl v šoku, když zjistil, že strýc byl ve skutečnosti špiónem a zahynul během mise v Cornwallu. Tehdy Alexe oslovilo MI-6. Nějak se jim ho podařilo zatáhnout do jejich světa a od té doby pro ně pracoval.

O svých rodičích, Johnovi a Helen Riderových, toho věděl jen velmi málo. V pokoji měl jejich fotografii: byl na ní pohledný muž s krátce ostříhanými vlasy, který objímal půvabnou, usmívající se ženu. Kdysi sloužil v armádě a stále vypadal jako voják. Maminka pracovala jako zdravotní sestra na radiologii. Ale pro Alexe to byli cizí lidé; nepamatoval si je. Zemřeli, když byl ještě malý. Při leteckém neštěstí. To mu alespoň tvrdili.

Ted' se dozvěděl něco jiného.

Havárie letadla byla stejná lež jako autonehoda jeho strýce. Jassen Gregorovič mu řekl na palubě Air Force One pravdu. Alexův otec byl nájemný vrah – stejně jako Jassen. Dokonce spolu pracovali; John Rider kdysi zachránil Jassenovi život. Ale pak jeho otce zavraždilo MI-6 – stejní lidé, kteří Alexe třikrát přinutili, aby pro ně dělal, lhali mu, manipulovali s ním a nakonec, když ho přestali potřebovat, se na něj vykašlali. Skoro tomu nemohl uvěřit, ale Jassen mu prozradil, kde najde důkaz.

Jed' do Benátek. Najdi Škorpiona. A dozvíš se o svém osudu víc...

Alex musel zjistit, co se před těmi čtrnácti lety stalo. Odhalit pravdu o Johnu Riderovi bylo totéž jako odhalit pravdu o sobě. Protože jestli jeho otec skutečně zabíjel lidi pro peníze, kým je tedy on? Alex byl našťavaný, nešťastný... a zmatený. Musí najít Škorpiona, ať je to, co je to. Od Škorpiona se dozví všechno, co potřebuje vědět.

Školní výlet do Benátek nemohl přijít ve vhodnější dobu. A Jack mu nebránila jet. Naopak ho spíš povzbuzovala.

„Přesně tohle potřebuješ, Alexi. Šanci prožít něco se svými kamarády a být prostě obyčejný školák. Určitě si to báječně užiješ.“

Alex neodpověděl. Nesnášel, když jí musel lhát, ale pravdu jí říct nemohl. Jack se s jeho otcem nikdy nesetkala; tohle byla jen a jen jeho věc.

A tak ji nechal, aby mu pomohla zabalit věci, přestože věděl, že v jeho případě bude mít školní výlet s kostely a muzei jen málo společného. Měl v plánu prozkoumat město – a uvidí, co zjistí. Pět dní je krátká doba. Ale bude to začátek. Pět dní v Benátkách. Pět dní na to, aby našel Škorpiona.

A teď tu byl. Na italském náměstí. Končil třetí den výletu, a Alex stále nic neobjevil.

„Alexi – nedáš si zmrzku?“

„Ne. Nemám chuť.“

„Je mi vedro. Dal bych si takový to pití, o kterým jsi mi povídal. Jak jsi tomu říkal? *Granada* nebo tak nějak...“

Alex stál vedle čtrnáctiletého chlapce, který byl čirou náhodou jeho nejlepším kamarádem. Překvapilo ho, když se dozvěděl, že Tom Harris jede na výlet, protože Toma umění ani dějiny nezajímaly. Toma totiž nezajímaly žádné školní předměty a pravidelně měl ze všech testů nejhorší výsledky v ročníku. Ale nejlepší na něm bylo, že mu to bylo fuk. Byl neustále dobře naladěný, a dokonce i učitelé museli připustit, že je s ním zábava. A to, co Tomovi chybělo v učení, si kompenzoval ve sportu. Byl kapitánem školního fotbalového týmu a Alexův největší soupeř během sportovních dní, kdy ho porážel v běhu přes překážky, v běhu na čtyři sta metrů i ve skoku o tyči. Tom byl na svůj věk malý, měl černé vlasy ostříhané na

ježka a jasně modré oči. Do muzea by nešel ani za nic, tak proč jel do Benátek? Alex to brzy zjistil. Tomovi rodiče se rozváděli a poslali ho na výlet, aby ho ušetřili nechutných hádek.

„Říká se tomu *granita*,“ opravil ho Alex. Kdykoli byl v Itálii, vždycky pil jen tohle: čerstvou citrónovou šťávu s drceným ledem. Bylo to něco mezi zmrzlinou a nápojem a báječně to člověka osvěžilo.

„Pojď se mnou. Můžeš mi to objednat. Když v Itálii někoho o něco požádám, jen na mě zírají, jako bych byl cvok.“

Sám Alex uměl ve skutečnosti jen pár frází. Italština byla jedním z jazyků, které ho Ian Rider nenaučil. Přesto Toma doprovodil a v obchodě vedle tržnice objednal dvě *granity*, jednu pro Toma a jednu – protože Tom na tom trval – pro sebe. Tom měl spoustu peněz. Jeho rodiče ho před odjezdem zasypali eury.

„Budeš tenhle trimestr chodit do školy?“ zeptal se Alexe.

Alex pokrčil rameny. „Jasně.“

„Ty dva předchozí ses na vyučování skoro neukázal.“

„Byl jsem nemocnej.“

Tom přikývl. Na očích měl tónované sluneční brýle Diesel, které si koupil ve free shopu na Heathrow. Byly mu velké a neustále mu sjížděly z nosu. „Uvědomuješ si, že tomu nikdo nevěří,“ poznamenal.

„Proč ne?“

„Protože nikdo tak často nemarodí. Prostě to není možný.“ Tom ztišil mírně hlas. „Říká se o tobě, že jsi zloděj,“ prozradil mu.

„Cože?“

„Proto prej tak často chybiš. Máš problémy s policií.“

„Ty si to myslíš taky?“

„Ne. Ale slečna Bedfordshirová se mě na tebe vyptávala. Ví, že jsme kámoši. Tvrdila, žeš měl jednou průšvih kvůli tomu, že jsi štípnul nějaký jeřáb. Někde to slyšela a myslí si, že chodíš na terapii.“

„Na terapii?“ To Alexe ohromilo.

„Jo. Je jí tě děsně líto. Podle ní jsi tak málo ve škole proto, že musíš chodit ke cvokaři.“

Jane Bedfordshirová, půvabná, asi dvacetiletá dívka, byla sekretářkou školy. Účastnila se výletu také, ostatně jako každý rok.

Alex ji teď viděl, jak si na opačné straně náměstí povídá s panem Greyem. Spousta spolužáků tvrdila, že spolu něco mají, ale Alex usoudil, že na těch drbech je asi tolik pravdy jako na drbech o něm.

Hodiny na věži odbily dvanáct. Za půl hodiny na ně v hotelu, kde bydleli, čekal oběd. Brookland byla obyčejná střední škola v západním Londýně, a aby vyšel výlet co nejlevněji, ubytovali se kousek od Benátek. Pan Grey vybral hotel v městečku San Lorenzo, které se od Benátek nacházelo jen deset minut jízdy vlakem. Každé ráno dorazili na nádraží a vodním autobusem se nechali odvézt do centra města. Dnes ale ne. Byla neděle a dopoledne dostali volno.

„Takže jsi –,“ začal Tom. Vzápětí zmlkl. Seběhlo se to velice rychle, ale oba chlapci to viděli.

Po opačné straně náměstí jela motorka. Šlo o zbrusu novou Vespu 200 Granturismo a jeli na ní dva muži v džínách a volném triku s dlouhými rukávy. Spolucestující měl na hlavě přilbu s hledím, která ho měla chránit při pádu a současně znemožnit jeho identifikaci. Řidič – se slunečními brýlemi na očích – se řítíl k slečně Bedfordshirové, jako by ji chtěl přejet. Jenže těsně před srážkou uhnul prudce stranou. V tu chvíli muž na tandemu natáhl ruku a vytrhl jí kabelku. Muži to provedli tak obratně, že Alex okamžitě pochopil, že jde o profesionály – *scippatori*, jak se jim v Itálii říkalo. Zloděje kabelek.

Někteří spolužáci si toho také všimli. Jeden nebo dva vykřikli a ukazovali na zloděje, ale nemohli nic dělat. Motorka už nabírala rychlost. Řidič se krčil za řídítky a jeho kolega svíral na klíně koženou kabelku. Přejížděli úhlopříčně přes náměstí a mířili k Alexovi s Tomem. Ještě před chvilkou byla všude spousta lidí, ale zničehonic se střed náměstí vyprázdnil, takže měli před sebou volnou cestu.

„Alexi!“ vykřikl Tom.

„Zůstaň tady,“ nařídil mu Alex. Blesklo mu hlavou, že skočí vespě do jízdny dráhy. Jenže tím by nic nezískal. Řidič by ho snadno objel – a kdyby to neudělal, Alex by strávil následující trimestr v nemocnici. Motorka se už pohybovala rychlostí asi dvaceti mil za hodinu a její jednoválcový čtyřtákní motor vezl zloděje přímo k němu. Alex jí stát v cestě rozhodně nezůstane.

Rozhlédl se a pátral po něčem, co by mohl na motorku hodit. Sít? Kbelík s vodou? Ale žádnou síť neviděl a kašna byla moc daleko, i když kbelíky zahlédl...

Motorka se teď nacházela necelých dvacet metrů od něho a neustále zrychlovala. Alex se rozběhl. Strhl ze stánku s květinami kbelík, vyklopil jeho obsah na zem, takže se po chodníku rozléty suché květiny, a nabral do něho semínka pro ptáky z vedlejšího pultu. Oba majitelé stánků na něj něco křičeli, ale Alex si jich nevšímal. Aniž se zastavil, rozmáchl se a v okamžiku, kdy vespa projížděla kolem něho, na ni semínka vysypal. Tom všechno sledoval – nejdřív ohromeně, posléze zklamaně. Kdyby si Alex myslel, že sprška semínek muže z motorky srazí, zmýlil by se. Pokračovali totiž v cestě.

Ale tohle v úmyslu neměl.

Na náměstí musely být dvě nebo tři stovky holubů a všichni viděli, jak z kbelíku vylétla semena a přistála na zlodějích. Zachytila se jim v záhybech oblečení, pod límcem a na botách. Malá hromádka semínek zůstala řidiči v rozkroku; pár jich dopadlo do kabelky slečny Bedfordshirové; několik jich uvízlo řidiči ve vlasech.

Pro holuby náhle představovali zloději pohybující se jídlo. S hlasitým zašuměním šedivých křídel se vznesli do vzduchu a začali na muže ze všech stran útočit. Řidiči zničehonic seděl na tváři pták, bušil mu zobákem do hlavy a vyzobával mu semena z vlasů. Na krku se mu zachytil další holub a třetí, který se mu uvelebil mezi nohama, ho kloval do nejcitlivějšího místa na těle. Jeho kolegovi trůnili dva na ramenou, další mu visel na triku a jiný měl zabořenou hlavu v ukradené kabelce. A přilétali další. Kolem zlodějů kroužilo přinejmenším dvacet holubů, vířící oblak peří, pařátů a odletujících střikanců bílého ptačího trusu, který vyvolala jejich nenasytnost a vzrušení.

Ptáci řidiče oslepili. Jednou rukou svíral řídítka a druhou si zakrýval obličej. Alex viděl, jak motorka udělala obrat o sto osmdesát stupňů, takže teď jela nazpátek a šílenou rychlostí mířila přímo k nim. Několik vteřin stál napjatě na místě, připravený uskočit stranou. Vypadalo to, že ho motorka přejede, ale ta opět prudce změnila směr a řítila se přímo ke kašně. Dvojice mužů nebyla v

oblaku vířících křídel téměř vidět. Pak přední kolo narazilo na kraj kašny, motorka se zkroutila a zloději vyletěli dopředu. Ptáci se okamžitě rozprchli. Muž sedící na tandemu hlasitě vykřikl a těsně předtím, než dopadl do vody, pustil kabelku z ruky. Kabelka jakoby zpomaleně opsala oblouk ve vzduchu a Alex udělal dva kroky a chytil ji.

A tím to skončilo. Oba zloději leželi omráčeně v kašně, napůl ponořeni do studené vody, a na zemi se válela zprohýbaná, polámaná vespa. Zatímco dva policisté, kteří se objevili, když už bylo skoro po všem, chvatně mířili ke kašně, majitelé stánků se smáli a nadšeně tleskali. Tom jen ohromeně třesl oči. Alex došel k slečně Bedfordshirové a podal jí kabelku.

„Myslím, že je vaše,“ řekl.

„Alexi...“ Slečna Bedfordshirová nenacházela slov. „Jak...?“

„To jsem se naučil během terapie,“ prohodil Alex.

Pak se otočil a vydal se zpátky za kamarádem.

VDOVIN PALÁC

„Tato budova se jmenuje Palazzo Contarini del Bovolo,“ oznámil pan Grey. „*Bovolo* je benátský výraz pro šnečí ulitu, a jak sami vidíte, tohle nádherné schodiště ji tak trochu připomíná.“

Tom Harris potlačil zívnutí. „Jestli uvidím ještě jeden palác, ještě jedno muzeum nebo ještě jeden kanál,“ zamumlal, „skočím pod autobus.“

„V Benátkách autobusy nejezdí,“ připomněl mu Alex.

„Tak pod vodní autobus. Jestli mě nepřejede, snad se aspoň utopím.“ Tom si vzdychl. „Víš, co je na tomhle městě děsný? Je jako muzeum. Příšerně velký muzeum. Připadá mi, že jsem tu už půlku svého života.“

„Zítra odjíždíme.“

„Už dneska by bylo pozdě, Alexi.“

Alex s ním v duchu nesouhlasil. Ještě nikdy v takovém městě nebyl – na druhé straně žádné město na světě se Benátkám s jeho úzkými uličkami a ponurými kanály, které se v úžasně složité spleti klikatily kolem sebe, nepodobalo. Každá budova jako by se snažila svou zdobností a okázalostí překonat tu sousední. Krátká vycházka vás přenesla o čtyři století zpátky a na každém rohu čekalo další překvapení. Například trh na břehu kanálu, kde ležely na pultech obrovské špalky masa a na dlažbu kapala krev z mrtvých ryb. Nebo kostel, zdánlivě plovoucí na hladině, obklopený ze všech čtyř stran vodou. Pompézní hotel nebo půvabná restaurace. Dokonce i krámky s exotickými maskami, výrazně barevnými skleněnými vázami, sušenými těstovinami nebo starožitnostmi ve výkladech byly uměleckým dílem. Benátky možná připomínaly muzeum, nicméně to bylo muzeum plné života.

Alex však Tomovy pocity chápal. Dokonce i on toho začínal mít po čtyřech dnech plné zuby: soch, kostelů i mozaik. A turistů prodírajících se městem pod palčivým, vyčerpávajícím zářijovým sluncem. Stejně jako Tom toho začínal mít dost.

Ale co Škorpion?

Potíž byla v tom, že absolutně netušil, co Jassen Gregorovič svými posledními slovy mínil. Škorpion mohl být člověk. Alex se podíval do telefonního seznamu a zjistil, že jen v Benátkách a jejich okolí žije čtrnáct lidí toho jména. Mohl to být podnik. Nebo se tak mohla jmenovat budova. *Scuole* se říkalo domům postaveným pro chudé lidi, La Scala byl název opery v Miláně. Ale vypadalo to, že Škorpion není nic. Nenašel to označení na směrovkách; nejmenovala se tak žádná ulice.

Teprve když byl tady a jejich výlet se blížil ke konci, začalo Alexovi docházet, že to od začátku nemělo smysl. Jestli mu Jassen řekl pravdu, ti dva muži – on a John Rider – byli nájemní vrazi. Pracovali pro Škorpiona? Pokud ano, Škorpion byl důkladně schovaný... možná v jednom z těch starých paláců. Alex se opět zadíval na schodiště, o kterém jim pan Grey vyprávěl. Jak může vědět, jestli ty schody nevedou ke Škorpionovi? Škorpion mohl být cokoli. Mohl být kdekoli. A po čtyřech dnech v Benátkách se Alex nedostal ani o krok dál.

„Teď se po ulici Frezzeria vrátíme na hlavní náměstí,“ oznámil pan Grey. „Tam se můžeme nasvačit a pak navštívíme chrám sv. Marka.“

„No skvělý!“ vykřikl Tom. „Další kostel!“

Skupinka anglických školáků v čele s panem Greyem a slečnou Bedfordshirovou, kteří se spolu živě bavili, se dala do pohybu. Alex s Tomem se sklíčeně vlekli vzadu. Zbýval jim ještě jeden den, a jak Tom poznamenal, i ten jeden bude k nepřežití. Prohlásil, že je „překulturovaný“. Ale zpátky do Londýna se spolužáky nepojede. Jeho starší bratr žil v Neapoli a Tom stráví posledních pár dní letních prázdnin u něho. Pro Alexe bude znamenat konec výletu neúspěch. Vráti se domů, začne podzimní trimestr a...

A v tu chvíli to spatřil, stříbrný záblesk, jak se od něčeho na kraji jeho zorného pole odrazilo slunce. Otočil hlavu, ale nic neviděl. Jen kanál vedoucí kolem. Další kanál, který ho křížil. Motorovou výletní loď' proplouvající pod mostem. Běžné průčelí starobylých hnědých zdí přerušované dřevěnými okenicemi. Kupole chrámu tyčící se nad střechami z červených tašek. Dokázal si ho představit.

Ale pak výletní loď začala odbočovat a v tu chvíli to zahlédl podruhé a věděl, že se nemýlil: na jejím boku se blýskal stříbrný škorpion. Alex sledoval, jak plavidlo vklouzlo do druhého kanálu. Nešlo o gondolu nebo bafající motorový člun sloužící jako veřejná doprava, ale o elegantní soukromou loď – samé naleštěné týkové dřevo, záclonky v oknech a kožené pohovky. U jednoho kormidla stáli dva členové posádky v neposkvrněném bílém saku a krátkých kalhotách, další obsluhoval jediného pasažéra. Byla jím žena, seděla rovně jako svíčka a dívala se přímo před sebe. Alex ještě stačil zahlédnout černé vlasy, zvednutý nosík a neproniknutelnou tvář. Potom motorová loď dokončila odbočovací manévry a zmizela mu z dohledu.

Škorpion na přídi motorového člunu.

Škorpion.

Byla to velice chabá stopa, ale Alex se v tu chvíli rozhodl, že zjistí, kam loď pluje. Téměř jako by toho stříbrného škorpiona někdo poslal, aby ho zavedl k tajemství, které má odhalit.

A zaujalo ho ještě něco. Nehybnost té ženy. Jak mohla projíždět tímhle nádherným městem, aniž by dala najevo jedinou emoci nebo alespoň pohnula hlavou zleva doprava? Alex si vzpomněl na Jassena Gregoroviče. Choval by se stejně. On a ta žena si byli podobní.

Alex se otočil k Tomovi. „Kryj mě,“ zašeptal naléhavým tónem.

„Cože?“ zeptal se Tom.

„Řekni jim, že mi nebylo dobře a vrátil jsem se do hotelu.“

„Kam jdeš?“

„Později ti to povím.“

Po těch slovech vklouzl do užoučké uličky mezi krámkem se starožitnostmi a kavárnou a snažil se sledovat směr, kterým plula loď.

Jenže téměř okamžitě zjistil, že to nebude tak snadné. Benátky se rozkládaly asi na stovce ostrůvků. Pan Grey jim to vysvětlil hned první den. Ve středověku nebyla tahle oblast nic víc než mokřina. Proto tu neměli žádné silnice, jen kanály a kousky půdy podivného tvaru spojené mosty. Ta žena plula po vodě; Alex se pohyboval po souši. Sledovat ji bude stejné jako hledat cestu v bludišti, v němž se jejich trasy nikdy neprotnou.

Ihned ji ztratil. Ulička, kterou si vybral, měla vést rovně, ale místo toho zničehonic prudce zahýbala, protože jí stál v cestě vysoký obytný dům. Alex oběhl nároží a spatřil, jak venku sedí na dřevěných židlích dvě Italy v černých šatech.

Před sebou měl kanál, ale jeho hladina byla prázdná. Ke kalné vodě se svažovalo několik vysokých kamenných schodů, ale tam cesta končila... pokud nechtěl kanál přeplavat.

Zadíval se doleva a zahlédl záblesk dřeva a vody zčerené lopatkami motorové lodě, která právě projížděla kolem hloučku gondol připoutaných u shnilého mola. Žena stále seděla na zádi a teď popíjela víno. Loď proplula pod mostem tak malým, že se pod něj stěží vešla.

Alex mohl udělat pouze jedinou věc. Prudce se otočil, vyběhl po schodech a pelášil uličkou zpátky. Italy v černém si ho opět všimly a nesouhlasně vrtěly hlavou. Teprve nyní si uvědomil, jaké je vedro. Slunce jako by se v úzkých uličkách chytlo do pasti, a dokonce i ve stínu se tetelil vzduch horkem. Alex, ze kterého už tekly čůrky potu, se vrátil do ulice, z níž před chvilkou vyrazil. Po panu Greyovi a zbytku školní skupiny nebylo naštěstí ani vidu, ani slechu.

Kudy?

Najednou vypadaly všechny ulice, všechna nároží stejně. Alex se spolehl na svůj orientační smysl, otočil se doleva a sprintoval kolem obchodu s ovocem, krámku se svíčkami a kavárny pod širým nebem, kde obsluha už prostírala stoly na oběd. Po chvilce doběhl k zatačce a spatřil most – tak krátký, že mu na něj stačilo pět kroků. Uprostřed se zastavil, naklonil se přes zábradlí a zkoumal hladinu kanálu. Do nosu ho udeřil odér stojaté vody. Nic nespapřil. Loď byla pryč.

Jenže Alex věděl, jakým směrem plula. Pořád ještě má šanci – jestli se nezastaví. Opět vystartoval. Japonský turista se chystal vyfotit manželku s dcerou a Alex uslyšel cvaknout závěrku fotoaparátu právě v okamžiku, kdy proběhl mezi nimi. Až se rodina vrátí do Tokia, objeví snímek štíhlého, svalnatého chlapce s blondátou patkou, v kraťasech a tričku Billabong, s čůrky potu na tváři a odhodlaným výrazem v očích.

Hlouček turistů. Pouliční hudebník hrající na kytaru. Další kavárna. Číšníci se stříbrnými podnosy. Alex mezi všemi těmi lidmi prokličkoval a ignoroval rozzlobené výkřiky, které za ním chrlili. Po vodě ale nebylo ani památky; vypadalo to, že ulice se táhne donekonečna. Jenže Alex věděl, že někde před ním musí být kanál.

Našel ho. Ulice skončila. Kolem plynula šedivá voda. Doběhl k Velkému kanálu, největšímu kanálu v Benátkách. A tam opět spatřil motorovou loď se stříbrným škorpiionem na přídi. Nacházela se minimálně třicet metrů od Alexe, obklopovala ji další plavidla a každou vteřinu se od něho vzdalovala.

Alex věděl, že jestli ji teď ztratí z dohledu, už nikdy ji nenajde. Na obou stranách bylo příliš mnoho kanálů, do kterých mohla odbočit. Mohla vklouznout do soukromého kotviště jednoho z paláců nebo zastavit u některého z elegantních hotelů. Alex si všiml dřevěné plošiny, která se vznášela na hladině přímo před ním, a došlo mu, že jde o jedno z přístavních mol pro benátské vodní autobusy. Na molu stál stánek, v němž se prodávaly lístky, a kolem přecházely davy lidí. Podle žlutého návěstí zjistil, že zastávka se jmenuje SANTA MARIA DEL GIGLIO. Právě od ní vyplouval velký, přeplněný člun. Autobus číslo jedna. Jeho školní skupina nasedla v den svého příjezdu na stejné plavidlo u hlavního nádraží a Alex věděl, že jeho trasa vede z jednoho konce kanálu na druhý. Člun se rychle pohyboval. Od přístavního mola ho už dělilo několik metrů.

Alex se ohlédl. Najít cestu labyrintem uliček se mu při honbě za lodí se stříbrným škorpiionem na přídi určitě nepodaří. Tohle byla jeho jediná šance. Jenže člun se už nacházel moc daleko. Zmeškal ho a přinejmenším deset minut žádný další nepojede. Kolem proplula gondola s gondoliérem, který italsky zpíval usmívající se rodince turistů na palubě.

Alexe napadlo, že by mohl gondolu unést. Pak dostal lepší nápad.

Natáhl se a vytrhl gondoliérovi z ruky veslo. Muž překvapeně vykřikl, otočil se kolem své osy a ztratil rovnováhu. Rodinka turistů zděšeně přihlížela, jak padá naznak do vody. Zatím Alex veslo vyzkoušel. Bylo asi pět metrů dlouhé a pružné. Gondoliér je držel ve svislé poloze a jeho rozšířeným koncem kormidloval plavidlo po

dopravní tepně. Alex se rozběhl, zabodl lopatku vesla do kanálu a doufal, že voda nebude moc hluboká.

Měl štěstí. Příliv byl nízký a dno kanálu pokrývaly nepotřebné věci od starých praček po kola a trakaře, které sem bezstarostně vyhodili obyvatelé Benátek. Konec vesla narazil na něco pevného a Alex použil jeho dlouhou dřevěnou rukojet' stejným způsobem, jako když při sportovních dnech na Brooklandu soutěžil ve skoku o tyči. Pár vteřin letěl vzduchem nad Velkým kanálem, potom začal klesat, proklouzl otevřeným vstupem vodního autobusu a přistál na palubě. Okamžitě veslo odhodil a rozhlédl se. Pasážěři na něj ohromeně zírali, ale byl na lodi.

Vodními autobusy v Benátkách jezdilo jen málo průvodčích, a tak proti jeho neortodoxnímu nástupu nikdo neprotestoval ani po něm nechtěl jízdenku. Alex se naklonil přes zábradlí a vděčně nastavil tvář větříku, který na vodě foukal. Hlavně neztratit motorovou loď. Byla stále před ním a mířila z hlavní laguny zpátky do centra. Přes kanál se klenul úzký dřevěný můstek a Alex okamžitě poznal Akademický most, který vedl k největší umělecké galerii ve městě. Strávil tu celé dopoledne a prohlížel si díla Tintoretta, Lorenza Lotta a mnoha dalších umělců, jejichž jména jako by všechna končila na o. Krátce zhodnotil situaci. Bez dovolení opustil školní výlet. Pan Grey a slečna Bedfordshirová už pravděpodobně volají do hotelu, pokud ne na policii. A proč to udělal? Kvůli čemu? Kvůli stříbrnému škorpionovi na přídi soukromé lodi. Muselo mu přeskočit.

Vodní autobus začal zpomalovat. Blížil se k dalšímu přístavnímu molu. Alex strnul. Věděl, že jestli bude čekat, než jedna várka pasažérů vystoupí a další nastoupí, už nikdy motorovou loď neuvidí. Nacházel se teď na opačné straně kanálu, kde byly uličky méně přeplněné, a stále namáhavě lapal po dechu. Blesklo mu hlavou, jak dlouho ještě dokáže utíkat.

A pak s pocitem úlevy spatřil, že motorová loď také dorazila ke svému cíli. O kousek dál vplouvala do paláce a zastavila za řadou dřevěných kůlů, které vyčnívaly šikmo z vody jako oštěpy. Alex sledoval, jak se z paláce vynořili dva sluhové v uniformách. Jeden loď uvázal a druhý natáhl ruku v rukavici. Žena na lodi ji uchopila a

vystoupila na břeh. Měla na sobě přiléhavé šaty smetanové barvy a sáčko, které jí sahalo sotva do pasu. Na rameni se jí houpala kabelka. Vypadala jako modelka, která se právě zhmotnila z obálky exkluzivního časopisu. Ani na okamžik nezaváhala. Zatímco služebnictvo vykládalo zavazadla, vyšla po schodech a zmizela za kamenným sloupem.

Vodní autobus se opět chystal k odjezdu. Alex se rychle prodral na přístavní molo a znovu se musel proplétat kolem budov, které Velký kanál obklopovaly. Jenže tentokrát věděl, co hledá, a o pár minut později to našel.

Šlo o klasický benátský palác, růžovo-bílý, s úzkými okny zapuštěnými do jemného krajkoví sloupů, oblouků a balustrád, jako z příběhu o *Romeovi a Julii*. Ale nezapomenutelná byla na paláci jeho poloha. Nejenže měl výhled na Velký kanál; přímo v něm stál a voda mu šplouchala o stěny. Žena z lodi prošla skrz jakousi padací mříž, jako by vcházela do zámku. Ale tenhle zámek plul na hladině. Nebo se potápěl. Nedalo se odhadnout, kde končí voda a začíná palác.

Palác měl přinejmenším jednu stranu, k níž se dalo dojít po souši. Byla otočená na prostorné náměstí se stromy a keři zasazenými v ozdobných soudcích. Všude se pohybovali muži – služebnictvo – a napínali zátarasy z lan, rozmísťovali louče a pokládali červený koberec. Tesaři měli plné ruce práce a budovali jakési pódium pro kapelu. Další muži nosili do paláce různé přepravky a krabice. Alex viděl láhve se šampaňským, rachejtle, rozmanité druhy jídla. Očividně se chystali na významný večírek.

Alex jednoho z nich zastavil. „Promiňte,“ řekl. „Můžete mi říct, kdo tu bydlí?“

Muž nemluvil anglicky, a dokonce se ani nesnažil chovat přátelsky. Alex se zeptal dalšího muže, ale se stejným výsledkem. Tenhle typ lidí znal: podobné už mockrát potkal. Strážné na Akademii Point Blanc. Techniky v Cray Software Technology. Ti lidé pracovali pro někoho, z koho měli strach. Byli za svou práci placeni a nikdy nejednali neloajálně. Že by něco tajili? Možná.

Alex opustil náměstí a obešel palác. Podél celého paláce se táhl další kanál a tentokrát měl Alex větší štěstí. Potkal starší ženu v černých šatech a bílé zástěrce, která zametala chodník. Zamířil k ní.

„Mluvíte anglicky?“ zeptal se. „Můžete mi pomoci?“

„*Si, conpiacere, miopiccolo amico.*“ Žena. přikývla. „Spoustu let jsem žila v Londýně. Anglicky se slušně domluvím. Co potřebuješ?“

Alex ukázal na budovu. „Co je to za místo?“

„To je Ca'Vedova.“ Snažila se mu název vysvětlit. „Ca'... víš... v Benátkách říkáme *casa*. To znamená palác. A *vedova*?“ Pátrala v paměti po správném výrazu. „Je to Vdovin palác. Ca' Vedova.“

„Co se tam děje?“

„Dneska večer tam pořádají velkou oslavu. Narozeninovou. S maskami a maškarními kostýmy. Přijde mnoho významných lidí.“

„Čí jsou to narozeniny?“

Žena zaváhala. Alex se moc vyptával a viděl, že se ženy začíná zmocňovat podezření. Ale opět mu hrál do ruky jeho věk. Bylo mu teprve čtrnáct. Co na tom, že je zvědavý? „Signora Rothmanová. Je to velice bohatá dáma. Majitelka domu.“

„Rothmanová. Jako ty cigarety?“

Jenže žena náhle stiskla rty a v očích se jí objevil strach. Alex se ohlédl a zjistil, že na nároží stojí jeden muž z náměstí a pozoruje ho. Došlo mu, že se tu potlouká už moc dlouho – a hlavně že nikdo není z jeho přítomnosti nadšený.

Rozhodl se to zkusit ještě jednou. „Hledám Škorpiona,“ řekl.

Žena na něj zírala, jako by ji udeřil do tváře. Zvedla koště a vrhla chvatný pohled na muže, který je sledoval. Naštěstí jejich rozhovor neslyšel. Cítil, že se něco děje, ale nepohnul se. Alex nicméně pochopil, že je nejvyšší čas odejít.

„To nevádí,“ prohodil. „Díky za pomoc.“

Rychle vyrazil podél kanálu. Když se před ním objevil další most, přešel na druhou stranu. Přestože přesně nevěděl proč, byl rád, že je od Vdovina paláce pryč.

Jakmile byl z dohledu, zastavil se a přemýšlel, co se dozvěděl. Loď se stříbrným škorpionem na přídi ho zavedla do paláce, který vlastnila krásná a bohatá žena, jež se neusmívala. Palác střežilo spoustu nebezpečně vypadajících mužů a v okamžiku, kdy se té ženě s koštětem zmínil o škorpionovi, byl náhle stejně vítaný jako mor ve středověku.

Nic dalšího se nedozvěděl, ale tohle mu zatím stačilo. Dneska večer se bude v paláci konat maskární ples. Pozvali na něj významné osobnosti. Alex mezi ně nepatřil, ale už se rozhodl. Půjde na večírek také.

NEVIDITELNÝ MEČ

Celé jméno ženy znělo Julia Charlotte Glenys Rothmanová. Palác byl jejím domovem – nebo vlastně jedním z domovů. Měla také byt v New Yorku, dům v Londýně a vilu na ostrově Tobago s výhledem na Karibské moře a bílý písek Želvího zálivu.

Procházela tlumeně osvětlenou chodbou, která se táhla po celé délce budovy od mola na jednom konci k soukromému výtahu na druhém, a po terakotové dlažbě jí hlasitě klapaly vysoké podpatky. Žádné služebnictvo nebylo v dohledu. Natáhla ruku a stiskla tlačítko; bílá hedvábná rukavička se krátce dotkla stříbra a dveře se otevřely. Výtah byl tak malý, že se do něho stěží vešel jeden člověk. Ale žena žila sama. Služebnictvo chodilo po schodech.

Výtah ji zavezl do třetího podlaží a otevřel se přímo v moderní zasedací místnosti bez koberce, bez obrazů na stěnách, bez jakékoli výzdoby. Ještě zvláštnější bylo, že zde chyběla okna, přestože by z nich byl nádherný výhled na město. Ale když se člověk nemůže podívat ven, nikdo se také nemůže podívat dovnitř. Takhle to bylo bezpečnější.

Místnost osvětlovaly halogenové lampy zapuštěné do stěn a jediný nábytek tvořil dlouhý skleněný stůl s koženými židlemi. Naproti výtahu se nacházely dveře, ale byly zamčené. Na opačné straně stáli strážníci, ozbrojení a připravení zabít každého, kdo by se během následující půlhodiny třeba jen přiblížil.

U stolu čekalo na ženu osm mužů. Jeden, asi sedmdesátiletý, holohlavý a dýchavičný, měl zanícené oči a na sobě zmačkaný šedivý oblek. Jeho soused byl Číňan, zatímco muž sedící naproti němu, plavovlasý, v košili, kterou měl u krku rozepnutou, se narodil v Austrálii. Bylo zřejmé, že lidé, kteří se zde shromáždili, pocházejí z nejrůznějších částí světa, ale jednu věc měli společnou: klid, dokonce chladnokrevnost, díky níž bylo v místnosti veselo jako v márnici. Když si paní Rothmanová sedala na židli v čele stolu, ani jeden z přítomných mužů ji nepřivítal. Dokonce se v tu chvíli ani nepodívali na hodinky. Jestliže přišla, musela být přesně jedna. V tolik měla porada začít.

„Dobrý den,“ pozdravila paní Rothmanová.

Několik mužů přikývlo, ale nikdo nepromluvil. Zdravení považovali za zbytečnost.

Těch devět lidí, kteří seděli kolem stolu ve třetím podlaží Vdovina paláce, představovalo výkonnou radu jedné z nejnemilosrdnějších a nejúspěšnějších zločineckých organizací na světě. Starý muž se jmenoval Max Grendel; Číňanovi se říkalo doktor Three; Australan žádné jméno neměl. Dostavili se do téhle místnosti bez oken, aby projednali poslední podrobnosti operace, díky níž za pouhých pár týdnů zbohatnou o sto milionů liber.

Ta organizace nesla název Škorpion.

Všichni věděli, že je to podivné jméno, které vymyslel někdo, kdo pravděpodobně miloval příběhy s Jamesem Bondem, ale museli si nějak říkat, a nakonec si vybrali název odvozený od jejich pěti hlavních aktivit.

Špionážní činnost. KORupce. Praní špinavých peněz. Investice. Odstraňování Nepohodlných lidí.

Škorpion. Název, který byl srozumitelný v překvapivém počtu jazyků a který dokázal vyslovit každý, kdo pro ně chtěl pracovat. Škorpion. Osm písmen, která se teď nacházela v databázi každého policejního sboru a tajné služby na světě.

Organizace vznikla počátkem osmdesátých let, během takzvané studené války, tajné války, která už několik desítek let probíhala mezi Sovětským svazem, Čínou, Spojenými státy a Evropou. Každá vláda na světě měla vlastní armádu špiónů a nájemných vrahů a všichni byli připraveni zabít nebo umírat pro svou vlast. Na to, že o svou práci přijdou, však připraveni nebyli; a dvanáct z nich, kterým došlo, že studená válka brzy skončí, si uvědomilo, že přesně tak to dopadne. Už je nikdo nebude potřebovat. Bylo načase, aby se zařídili sami pro sebe.

Jedno nedělní dopoledne se sešli v Paříži. Jejich první schůzka se konala v Maison Berthillon, slavné cukrárně na Ile St-Louis nedaleko Notre-Damu. Všichni se znali: často se snažili jeden druhého zavraždit. Ale tehdy, v nádherné místnosti s dřevěným táflováním, se starožitnými zrcadly a krajkovými záclonami a nad dvanácti porcemi proslulé zmrzliny z lesních jahod diskutovali, jak

by mohli spolupracovat a zbohatnout. Na této schůzce se zrodil Škorpion.

Od té doby organizace vzkvétala. Její prsty sahaly po celém světě. Svrhla dvě vlády a pro třetí zařídila, aby vyhrála zmanipulované volby. Zničila desítky firem, korumpovala politiky a státní úředníky, způsobila několik velkých ekologických katastrof a zlikvidovala každého, kdo se jí postavil do cesty. V současné době byla zodpovědná za desetinu teroristických činů na celém světě, které provedla na základě smlouvy. Škorpion se považoval za něco jako IBM zločinu – ale ve skutečnosti, ve srovnání se Škorpionem, bylo IBM naprosto bezvýznamné.

Z původních dvanácti členů jich zbylo pouhých devět. Jeden zemřel na rakovinu; dva byli zavražděni. To nebyl po dvaceti letech existence špatný výsledek. Škorpion neměl nikdy jediného šéfa. Všech dvanáct mělo stejné rozhodovací právo, ale pro každý nový projekt jmenovali – na základě abecedního pořadí – vedoucího.

Projekt, o kterém to odpoledne debatovali, dostal krycí jméno Neviditelný meč. Měla ho na starosti Julia Rothmanová.

„Ráda bych radě sdělila, že vše pokračuje podle plánu,“ oznámila.

V hlase měla stopu velšského přízvuku. Narodila se v Aberystwythu. Její rodiče byli velšští nacionalisté a vypalovali víkendové domky anglických rekreatů, kteří v nich trávili volné dny a dovolenou. Bohužel jeden domek podpálili i s jeho majiteli, a když bylo Julii šest, ocitla se v dětském domově, protože její rodiče si začali odpykávat doživotní trest ve vězení. To svým způsobem odstartovalo její vlastní zločineckou kariéru.

„Před třemi měsíci nás oslovil náš klient,“ pokračovala, „džentlmen ze Středního východu. Říct o něm, že je bohatý, je slabé slovo. Ten muž je multimiliardář. Pozoroval svět, rozložení sil, a dospěl k závěru, že něco není v pořádku. Požádal nás, abychom to napravili.

Stručně řečeno, náš klient je přesvědčený, že Západ má příliš velkou moc – zvláště Velká Británie a Spojené státy americké. Díky jejich přátelství skončila druhá světová válka vítězstvím nad fašismem a stejné přátelství teď Západu umožňuje napadnout

jakoukoli zemi a vzít si všechno, co chce. Náš klient nás požádal, abychom toto britsko-americké společenství jednou provždy rozbili.

Co bych vám o našem klientovi řekla?“ Paní Rothmanová se medově usmála. „Možná je to vizionář, kterému jen záleží na celosvětovém míru; možná je naprosto šílený. Ať je to tak, či tak, pro nás se na věci nic nemění. Nabídl nám obrovskou částku – sto milionů liber, mám-li být přesná –, abychom mu pomohli jeho plán zrealizovat. Chce pokořit Británii a Spojené státy a zajistit, aby tyto dvě světové velmoci přestaly spolupracovat. S radostí vám můžu oznámit, že včera dorazila na náš účet ve švýcarské bance první splátka ve výši dvacet milionů liber. Nyní tedy můžeme přistoupit k fázi dvě.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Zatímco muži čekali, až se paní Rothmanová opět ujme slova, bylo slyšet tiché hučení klimatizace. Zvenku sem však žádný hluk nedoléhal.

„Fáze dvě – závěrečná fáze – proběhne za necelé tři týdny. Můžu vám slíbit, že Britové a Američané si velice brzy půjdou po krku. Víc než to: do konce měsíce budou obě země na kolenou. Spojené státy bude nenávidět celý svět; Britové se stanou svědky tragédie horší než všechno, co si kdy dokázali představit. My budeme mnohem bohatší. A náš přítel ze Středního východu bude spokojený, že své peníze dobře investoval.“

„Promiňte, paní Rothmanová. Mám dotaz...“ Doktor Three zdvořile sklonil hlavu. Tvář měl jako z vosku a jeho havraní vlasy vypadaly, jako by patřily muži o dvacet let mladšímu. Určitě si je barvil. Byl velice drobný a připomínal učitele na penzi. Mohl být kýmkoli, ale ve skutečnosti byl mistrem mučení a týrání. Napsal o tomto tématu několik knih.

„Kolik lidí máte v úmyslu zabít?“ zeptal se.

Julia Rothmanová se zamyslela. „Těžko říct, doktore Three,“ odpověděla. „Ale určitě půjde o tisíce. O mnoho tisíc.“

„A všechno to budou děti?“

„Ano. Převážně dvanácti – a třináctileté.“ Povzdychla si. „To je samo sebou velice smutné. Já děti zbožňuji, přestože jsem ráda, že sama jsem dítě nikdy neměla. Ale takový je plán. A musím říct, že

psychologický dopad toho, že tolik mladých lidí zemře, bude podle mě užitečný. Vadí vám to?“

„Ani trochu, paní Rothmanová.“ Doktor Three zavrtěl hlavou.

„Má někdo nějaké námitky?“

Nikdo se neozval, ale paní Rothmanová si koutkem oka všimla, že Max Grendel, sedící na opačném konci stolu, se stísňeně zavrtěl. Ve svých třiasedmdesáti tu byl nejstarší; měl povadlou pleť a jaterní skvrny na čele. Trpěl zánětem očí, takže neustále slzel. Teď si je otřel papírovým kapesníkem. Jen těžko se dalo uvěřit, že byl velitelem německé tajné policie a kdysi v koncertní síni během Beethovenovy Páté vlastnoručně uškrtil cizího špiona.

„V Londýně je všechno připravené?“ ujistil se Australan.

„Úpravy v kostele skončily před týdnem. Plošina, nádrže s plynem a zbytek zařízení dorazí dnes odpoledne.“

„Bude Neviditelný meč fungovat?“

Levi Kroll byl jako vždy otevřený a věčný. Kdysi pracoval pro Mossad, izraelskou tajnou službu, a stále se považoval za vojáka. Dvacet let spal s pistolí pod polštářem. Jednou v noci vystřelila. Byl to vysoký muž s plnovousem, který mu zakrýval téměř celý obličej a maskoval jeho nejhorší zranění. Černá páska mu kryla prázdný oční důlek, kde kdysi míval levé oko.

„Samozřejmě že bude,“ vyštěkla paní Rothmanová.

„Proběhly testy?“

„Právě ho testujeme. Ale musím vám říct, že doktor Liebermann je něco jako génius. Když s ním strávíte delší dobu, bude vám připadat nudný – a bůh je mi svědkem, že jsem s ním strávila spoustu času. Ale vytvořil zbrusu novou zbraň a nejlepší na tom je, že žádný odborník na světě netuší, co to je ani jak funguje. Samozřejmě to nakonec zjistí, a já se na tu možnost připravila. Ale to už bude pozdě. V londýnských ulicích budou ležet mrtvá těla. Bude to ta největší tragédie, jaká městské děti od dob Krysaře potkala.“

„A co Liebermann?“ zeptal se doktor Three.

„Ještě jsem se nerozhodla. Pravděpodobně se ho budeme muset zbavit. Vymyslel Neviditelný meč, ale nemá zdání, k čemu ho chceme použít. Domnívám se, že bude protestovat. Takže ho budeme muset odstranit.“

Paní Rothmanová se rozhlédla. „Ještě někdo?“

„Ano.“ Max Grendel položil dlaně na stůl. Paní Rothmanovou nepřekvapilo, že má připomínku. Byl otcem a dědečkem. A co bylo ještě horší, když zestárnul, začal se chovat přecitlivěle.

„Patřím k zakladatelům Škorpionu,“ začal. „Stále si pamatuji naši první schůzku v Paříži. Díky naší organizaci jsem vydělal mnoho milionů a souhlasil jsem se vším, co jsme podnikali. Ale tenhle projekt... Neviditelný meč. Opravdu chceme zavraždit tolik dětí? Jak s tím dokážeme žít?“

„Ještě pohodlněji než dřív,“ zamumlala paní Rothmanová.

„Ne, ne, Julie.“ Grendel potřásl hlavou a z jednoho nemocného oka mu vytekla slza. „Určitě vás to nepřekvapí. Mluvili jsme o tom při našem minulém setkání. Prostě jsem dospěl k závěru, že toho bylo dost. Jsem starý člověk. Chci v klidu dožít na svém zámku ve Vídni. Jsem přesvědčený, že Neviditelný meč bude vaším největším úspěchem. Ale já už na to nemám žaludek. Je načase, abych odešel. Musíte pokračovat beze mě.“

„Nemůžete odejít!“ namítl prudce Levi Kroll.

„Proč jste nám o tom neřekl dřív?“ zeptal se rozzlobeně další muž. Měl tmavou pleť, ale japonské oči. Na předním zubu se mu blýskal diamant o velikosti hrášku.

„Sdělil jsem to paní Rothmanové,“ odpověděl Max Grendel logicky. „Je vedoucí projektu. Měl jsem dojem, že není třeba informovat celou radu.“

„Skutečně o tom nemá cenu diskutovat, pane Mikato,“ prohlásila Julia Rothmanová. „Max mluví o odchodu už dlouhou dobu a podle mě bychom měli jeho přání respektovat. Rozhodně je to škoda. Ale jak říkával můj zesnulý manžel, všechno hezké jednou skončí.“

Pohádkově bohatý manžel paní Rothmanové zemřel po pádu z okna v sedmnáctém patře. Stalo se to pouhé dva dny po jejich svatbě.

„Moc mě to mrzí, Maxi,“ pokračovala, „ale určitě jste se rozhodl správně. Je načase, abyste odešel.“

Doprovodila ho k molu. Motorová loď zmizela, ale čekala na něj gondola. Pomalým krokem se k ní blížili.

„Budete mi chybět,“ řekla paní Rothmanová.

„Díky, Julie.“ Max Grendel ji popleskal po paži. „Vy mně taky.“

„Nevím, jak to bez vás zvládneme.“

„Neviditelný meč nemůže skončit neúspěchem. Ne, když operaci řídíte vy.“

Paní Rothmanová se zničehonic zastavila. „Málem jsem zapomněla!“ vykřikla. „Něco pro vás mám.“ Luskla prsty a z domu se vynořil sluha s obrovskou krabicí zabalenou v růžovo-modrém papíru a převázanou stříbrnou mašlí. „Koupila jsem vám dárek,“ vysvětlila.

„Dárek na rozloučenou?“

„Něco, abyste na nás nikdy nezapomněl.“

Max Grendel se zastavil vedle gondoly, která se lehce pohupovala na zčeřené hladině. Na zádi stál gondoliér oblečený v tradiční proužkované vestě a opíral se o veslo. „Děkuju, drahoušku,“ usmál se Grendel. „A hodně štěstí.“

„Užívejte si odpočinku, Maxi. Zůstaneme v kontaktu.“

Políbila ho – lehce se dotkla rty jeho vráscité tváře – a potom mu pomohla nastoupit do gondoly. Jakmile se Grendel nemotorně posadil a položil si barevnou krabici na kolena, gondoliér odrazil od mola. Paní Rothmanová zvedla ruku a loďka se rychle rozjela kalnou vodou.

Paní Rothmanová se otočila a zamířila zpátky do Vdovina paláce.

Max Grendel ji smutně sledoval. Věděl, že život bez Škorpionu bude jiný. Dvě desítky let věnoval veškerou svou energii téhle organizaci. Zůstával díky tomu mladý a duševně svěží. Ale teď musí myslet na vnoučata. Vybavil si dvojčata, malého Hanse a Rudiho. Bylo jim dvanáct. Stejně jako dětem v Londýně, které si Škorpion vybral za svůj terč. Nemůže se toho zúčastnit. Rozhodl se správně.

Téměř zapomněl na balíček, který mu ležel na kolenou. To bylo pro Julii typické. Příčinou bylo možná to, že Julia byla jedinou ženou ve výkonné radě, ale vždycky se chovala nejcitlivěji. Přemítal, co mu koupila. Balík byl těžký. Z náhlého popudu rozvázal mašli a roztrhl papír.

Uvnitř byl kufřík, očividně velice drahý. Poznal to podle kvalitní kůže, ručního štepování... a visela na něm cedulka. Vyrobeno firmou Gucci. Těsně pod uchem objevil její zlaté iniciály – MUG. S úsměvem kufřík otevřel.

A když se na něj vyvalil jeho obsah, zděšeně vykřikl.

Škorpioni. Desítky škorpionů. Byli minimálně deset centimetrů dlouzí, tmavohnědí a měli titěrná klepeta a odulé, nafouklé tělo. Jak mu proudili do klína a začali se mu rozlézat po košili, poznal je: šlo o chlupaté škorpiony se silným ocasem z rodu *Parabuthus*, kteří patřili k nejjedovatějším na světě.

Ječící Max Grendel se s vytřeštěnými očima zhroutil na záda, a jak si ta ohavná stvoření nacházela cestu pod oblečení a šplhala se mu pod košili a za kalhoty, zběsile kolem sebe tloukl rukama a nohama. První škorpion ho bodl do krku, a zatímco se stařec bezmocně zmítal, bodali ho další a další, až jeho zoufalé výkřiky postupně utichly.

Srdce mu vypovědělo službu dávno předtím, než ho zabil neurotoxin. Jak gondola dál hladce plula po kanálu a mířila teď na místní hřbitov na ostrově, turisté si mohli všimnout starého muže, který ležel s široce rozhozenými pažemi na zádech a nevidomým pohledem zíral na jasnou benátskou oblohu.

JEN PRO ZVANÉ

Tu noc se Vdovin palác vrátil o tři sta let zpátky.

Nabízel úchvatný pohled. Všude hořely louče a jejich plameny vrhaly na náměstí mihotavé stíny. Služebnictvo se převléklo do kostýmů s parukami, přiléhavými punčochami, špičatými botami a vestami, které připomínaly osmnácté století. Pod noční oblohou vyhrávalo smyčcové kvarteto sedící na pódiu, které Alex viděl odpoledne budovat. Na nebi zářily tisíce hvězd, a dokonce i měsíc byl v úplňku. Jako by organizátor večírku dokázal ovlivnit i počasí.

Hosté přijížděli na člunech nebo přicházeli pěšky. Také oni měli na sobě maškarní kostýmy: složité klobouky a sametové pláště sytých barev, které sahaly až na zem. Někteří drželi ebenovou vycházkovou hůl; jiní meče a dýky. Ale v davu, který procházel hlavním vchodem, nebylo možné zahlédnout jedinou tvář. Skrývaly se za bílými a zlatými škraboškami, za maskami posázenými drahými kameny a zdobenými dlouhými závoji z perí. Nedalo se poznat, koho paní Rothmanová na oslavu pozvala – do paláce však nemohl vejít každý. Vstup do budovy od Velkého kanálu byl uzavřen a všichni mířili k hlavnímu vchodu z náměstí, který Alex viděl před pár hodinami. U dveří stáli čtyři strážníci v červených tunikách benátských dvořanů a každou pozvánku kontrolovali.

Alex to všechno sledoval z opačné strany náměstí. Spolu s Tomem se krčili ve stínu za jedním miniaturním stromkem, skrytí před světlem loučí. Dalo mu práci Toma přesvědčit, aby ho sem doprovodil. Alexova zmizení před obědem si učitelé téměř okamžitě všimli a Tomovi nezbyvalo, než si před rozzlobeným panem Greyem vycucat z prstu nepřesvědčivou historku o bolení břicha. Když se Alex v hotelu se skupinou opět setkal, čekaly ho velké potíže, a kdyby nebylo slečny Bedfordshirové – která mu byla stále vděčná, že jí zachránil kabelku –, dostal by na večer domácí vězení. Kromě toho, to byl celý Alex. Všichni věděli, že se občas chová zvláštně.

Ale zmizet znovu! Dnešním večerem výlet končil a skupina dostala dvě hodiny volna, které měla strávit v San Lorenzu, v kavárničkách nebo na náměstí. To odpoledne, předtím než se vrátil

do hotelu, si Alex v Benátkách opatřil všechno, co potřeboval. Věděl ale, že svůj plán nedokáže provést sám. Tom musí jít s ním.

„Alexi, nemůžu uvěřit tomu, co děláš,“ zašeptal teď Tom. „Proč je vlastně ten večírek tak důležitý?“

„To ti nemůžu prozradit.“

„Proč ne? Někdy ti nerozumím. Jsme přece kámoši, ale ty mi nikdy nic neřekneš.“

Alex si vzdychl. Na tohle byl zvyklý. Když si vzpomněl na všechny ty věci, které během posledního půlroku zažil, na to, jak ho MI-6 zatáhlo do světa špionáže, do pavučiny tajemství a lží, tohle na tom bylo nejhorší. MI-6 z něho udělalo špiona a současně mu zabránilo být tím, kým chtěl – obyčejným školákem. Balancoval mezi dvěma životy; jeden den zachraňoval svět před nukleární katastrofou, druhý se trápil s domácím úkolem z chemie. Vedl dva životy, ale byl mezi nimi uvězněn. Už nevěděl, kam patří. A byli tu Tom, Jack Starbrightová a Sabina Pleasureová – i když se nedávno odstěhovala do Spojených států. Kromě nich žádné skutečné přátele neměl. Nebylo to jeho rozhodnutí, ale nějak zůstal sám.

Alex se zamyslel. „Tak dobře,“ řekl nakonec. „Jestli mi pomůžeš, všechno ti povím. Ale ne hned.“

„Kdy?“

„Zítra.“

„Zítra odjíždím za bráchou do Neapole.“

„Tak ti to řeknu před odjezdem.“

Tom nad tím chvilku uvažoval. „Stejně ti pomůžu, Alexi,“ prohlásil. „Protože od toho má člověk kamarády. A jestli mi to chceš opravdu povědět, řekneš mi to, až se zase vrátíme do školy, ano?“

Alex přikývl a usmál se. „Dík.“

Sáhl do sportovní tašky, kterou si s sebou přinesl z hotelu. Měl v ní věci, které si to odpoledne koupil. Rychle si sundal šortky a tričko a oblékl si volné hedvábné kalhoty a sametovou vestu. Paže a hrudník měl nahé. Potom vytáhl tubu s něčím, co připomínalo rosol, ale byla to zlatá barva na tělo. Trochu hmoty vymáčkl, rozemnul si ji v dlaních a rozetřel si ji po pažích, výstřihu a obličeji. Pak podal tubu Tomovi. Ten se ušklíbl, ale namazal mu barvou ramena. Veškerou odhalenou kůži měl teď zlatou.

Nakonec vylovil zlaté sandály, bílý turban s jedním fialovým pérem a jednoduchou škrabošku. V obchodě s maškarními kostýmy si koupil všechno, co potřeboval, aby vypadal jako turecký otrok. Doufal, že výsledný efekt není stejně směšný, jako se cítil.

„Jsi připravenej?“ zeptal se Toma.

Tom přikývl a otřel si ruce o kalhoty. „Víš, vypadáš trochu legračně,“ zamumlal.

„To je fuk... hlavně že to bude fungovat.“

„Podle mě jsi naprostej cvok.“

Alex sledoval, jak k paláci proudí davy lidí. Jestli má jeho plán vyjít, musí si vybrat správný okamžik. Také musí počkat na ty správné hosty. Stále přicházeli, ve velkém počtu a rychle, a zatímco strážní kontrolovali jejich pozvánky, hemžili se kolem hlavního vchodu. Alex se podíval před kanál. Právě dorazil vodní taxík a vystupovala z něho dvojice – muž v dlouhém kabátu a žena v černé pláštěnce, kterou za sebou vlekla po zemi. Oba měli masky. Ti byli ideální.

Kývl na Toma. „Teď.“

„Zlom vaz, Alexi.“ Tom něco vytáhl ze sportovní tašky a rozběhl se dopředu. Nesnažil se skrývat. O pár vteřin později se začal Alex plížit podél náměstí a celou dobu se držel ve stínu.

U vchodu panoval chaos. Strážný držel pozvánku a vyptával se jednoho z hostů. To Alexovi také hrálo do ruky. Potřeboval co největší zmatek. Tom si určitě všiml, že přišla ta správná chvíle, protože se náhle ozvala hlasitá rána. Všechny hlavy se otočily a spatřily chlapce, který poskakoval po náměstí, smál se a nadšeně křičel. Právě odpálil rachejtli a všichni sledovali, jak připravuje další.

„*Come stai?*“ hulákal. *Jak se vede?* „*Quanto tempo ci vuole per andare a Roma?*“ *Za jak dlouho se dostanu do Říma?* Ty fráze našel Alex v turistickém průvodci. Byly to jediné italské věty, které se Tom dokázal naučit.

Tom odpálil druhou rachejtli a ozvala se další rána. Současně se Alex rozběhl ke kanálu, právě v okamžiku, kdy dvojice stoupala po schodech na náměstí. Sandály mu hlasitě pleskaly o dláždění, ale nikdo si ho nevšímal. Všichni zírali na Toma, který z plných plic vyzpěvoval „Nikdy nejdeš sám“. Alex se sehnul a zvedl vlečku

ženiny pláštěnky. Zatímco mířila k hlavnímu vchodu, šel za ní a držel látku ve vzduchu.

Fungovalo to přesně tak, jak doufal. Bláznivý anglický chlapec, který vyváděl hlouposti, dav brzy zrudil. Jeden strážný se ho už vydal vyhnat z náměstí. Alex koutkem oka zahlédl, že se Tom otočil a utekl. Dvojice došla ke dveřím a muž v dlouhém kabátu ukázal pozvánku. Strážný přejel hosty zběžným pohledem a pustil je dovnitř. Předpokládal, že Alex patří k nim; přivedli si s sebou tureckého chlapce jako součást přestrojení. Hosté se zatím domnívali, že Alex pracuje v paláci a že ho poslali, aby je doprovodil. Proč by se jinak objevil?

Trojice prošla vchodem do honosné haly s klenutým stropem zdobeným mozaikou, s bílými sloupy a mramorovou podlahou. Vysoké skleněné dveře vedly na nádvoří s fontánou, které obklopovaly ozdobné keře a květiny. Postávalo tam přinejmenším sto hostů, kteří si povídali, smáli se a z křišťálových číší popíjeli šampaňské. Bylo zřejmé, že se dobře baví. Mezi nimi se proplétalo služebnictvo se stříbrnými podnosy, oblečené stejně jako jejich kolegové venku. U cembala seděl muž a hrál Mozarta a Vivaldiho. Kvůli atmosféře nesvítila elektrická světla. Místo toho byly na stěnách připevněny louče a petrolejové lampy, jejichž plameny se ve večerním vánku půvabně ohýbaly a tančily.

Alex doprovodil svého pána s paní na nádvoří, ale pak pláštěnku pustil z ruky a postavil se stranou. Zvedl hlavu. Palác měl tři patra propojená obdobným točitým schodištěm, jaké nedávno spatřil v Palazzo Contarini del Bovolo. V prvním poschodí byla galerie s ještě větším množstvím klenutých průchodů a sloupů. Někteří hosté vyšli nahoru, pomalu se tam procházeli a pozorovali davy pod sebou. Alex se rozhlédl a nemohl uvěřit, že je skutečně jednadvacáté století. Za palácovými zdmi byla vytvořena dokonalá iluze.

Když byl teď v paláci, nevěděl, co podniknout dál. Opravdu našel Škorpion? Jak se o tom přesvědčí? Napadlo ho, že jestli mu Jassen Gregorovič řekl pravdu a jeho otec pro tyhle lidi kdysi pracoval, možná by se s ním rádi seznámili. Zeptá se jich, co se stalo, jak jeho otec zemřel, a oni mu to povědí. Není třeba, aby se po paláci plížil v přestrojení.

Ale co když se mylí? Vzpomněl si, jak zděšeně se zatvářila ta stará žena, když se před ní o Škorpionu zmínil. A pak tu byli ti muži s chladným pohledem, kteří pracovali před palácem. Místní lidé nemluvili anglicky, a kdyby ho chytili, Alex pochyboval, že by jim dokázal vysvětlit, co tu dělá. Než někdo otevře anglický slovník, bude se s obličejem ponořeným do vody vznášet na hladině kanálu.

Ne. Než něco podnikne, musí zjistit víc. Kdo je ta žena – paní Rothmanová? Co tu dělá? Alexovi připadalo neuvěřitelné, že by velkolepý maškarní ples v benátském paláci mohl nějak souviset s vraždou, k níž došlo před čtrnácti lety.

Po nádvoří se rozléhaly tóny cembala. Hovor zesílil a do paláce přicházeli další a další lidé. Většina si sundala masku – jinak by nemohli jít a pít – a Alex zjistil, že jde skutečně o mezinárodní společnost. Hosté se většinou bavili italsky, ale v davu se pohybovalo i mnoho černých a asiatských tváří. Alex zahlédl malého Číňana zabraného do hovoru s dalším mužem, který měl do předního zubu zasazený diamant. Přímo před ním přecházela přes nádvoří žena, která mu připadala povědomá, a Alex si překvapeně uvědomil, že je to jedna z nejslavnějších filmových hereček na světě. Když se teď rozhlédl, spatřil samé hollywoodské hvězdy. Proč je sem pozvali? Pak si vzpomněl. Byl začátek září, doba, kdy se v Benátkách koná Mezinárodní filmový festival. No, díky tomu se něco dozvěděl o paní Rothmanové: má takový vliv, aby pozvala podobné celebrity.

Alex dobře věděl, že si musí pospíšet. Protože byl jediným dítětem v paláci, bylo jen otázkou času, kdy si ho někdo všimne. Byl polonahý. Paže a ramena měl odhalená. Hedvábné kalhoty byly tak tenké, že je na sobě téměř necítil. Turecké přestrojení mu možná umožnilo proklouznout do paláce, ale teď, když se dostal dovnitř, bylo nepraktické a k ničemu. Rozhodl se jednat. Paní Rothmanovou, kterou chtěl vidět ze všech nejvíc, na nádvoří nespatriil. Možná ji najde někde nahoře.

Prokličkoval mezi účastníky večírku a vyšel po točitém schodišti do prvního patra. Jakmile se ocitl na galerii, uviděl řadu dveří vedoucích do samotného paláce. Bylo tady méně lidí, ale když je míjel, pár z nich na něj vrhlo překvapený pohled. Alex věděl, že se

nesmí chovat nejistě. Jestli ho někdo osloví, brzy ho vyvedou. Prošel dveřmi a ocitl se na místě, které připomínalo něco mezi velice širokou chodbou a místností. Na jedné stěně viselo zrcadlo ve zlatém rámu a na zdobeném starožitném stolku pod ním stála veliká váza s květinami. Naproti se tyčila obrovská šatní skříň. Kromě tohoto zařízení byla místnost prázdná.

Na opačném konci se nacházely dveře, a právě když se k nim Alex chystal zamířit, uslyšel, že se blíží tlumené hlasy. Rozhlédl se, kam by se mohl schovat. Jedině do skříně. Neměl čas vklouznout dovnitř, ale přitiskl se ke zdi vedle ní. Zdejší podlaha byla stejně jako nádvoří osvětlená petrolejovými lampami. Doufal, že šatník vrhá natolik dlouhý stín, aby se v něm ukryl.

Dveře se otevřely. Do místnosti vešli dva lidé: muž a žena. Mluvili anglicky.

„Obdrželi jsme odbavovací dokumenty a pozítří se náklad vydá na cestu,“ říkal muž. „Jak už jsem vám vysvětlil, paní Rothmanová, nejdůležitější je správné načasování.“

„Studený článek.“

„Přesně tak. Studený článek se nesmí přerušit. Krabice odletí do Anglie. Potom...“

„Děkuji, doktore Liebermanne. Odvedl jste skvělou práci.“

Dvojice se zastavila. Alex je neviděl, ale když se trochu předklonil, zahlédl jejich odraz v zrcadle.

Paní Rothmanová s dlouhými černými vlasy, které se jí vlnily po ramenou, byla jednoduše nádherná. Jiný výraz pro ni Alex nenašel. Vypadala jako filmová hvězda víc než všechny herečky, které spatřil na nádvoří. V ruce držela masku na dřevěné tyčce, takže viděl její obličej: zářivé tmavé oči, rudé rty a dokonalé zuby. Na sobě měla úžasné krajkové šaty slonovinového odstínu a Alex nějak vytušil, že to není maškarní kostým, ale skutečná starožitnost. Na krku se jí blýskal zlatý náhrdelník s tmavomodrými safíry.

Její společník byl také elegantně oblečený – měl dlouhý plášť lemovaný kožešinou, klobouk se širokým okrajem a kožené rukavice. I on držel v ruce masku, ale byla ošklivá, s malýma očima a zahnutým nosem. Přišel v přestrojení za lékaře a Alexovi blesklo hlavou, že převlek ani nepotřebuje. Tvář měl bledou a bez života, rty

potřísněné slinami. Byl velmi vysoký a tyčil se nad paní Rothmanovou jako rozhledna, přesto jako by ho nějak převyšovala. Alex přemýšlel, proč ho na večírek pozvala.

„Ale slibte mi, paní Rothmanová,“ řekl doktor Liebermann, který si stáhl rukavice a nervózně je žmoulal v ruce, „že nikdo nepřijde k úhoně.“

„Opravdu na tom záleží?“ zeptala se. „Dostal jste pět milionů eur. Malé jmění. Přemýšlejte o tom, doktore Liebermanne. Jste zaopatřený do konce života.“

Alex riskl další pohled. Žena stála bokem k němu a čekala, až muž opět promluví. Doktor Liebermann váhal. Bojovala v něm chamtivost se strachem.

„Nevím,“ zasípal. „Možná kdybyste něco připlatila...“

„To není problém!“ odpověděla paní Rothmanová nenučeně. „Ale nekažme si večírek obchodními záležitostmi. Za dva dny přijedu do Amalfi. Chci být u toho, až náklad dorazí, a pak si můžeme promluvit o penězích.“ Usmála se.

„A teď si pojďme dát skleničku šampaňského a já vám představím pár svých slavných přátel.“

Opět se dali do pohybu, a zatímco si spolu povídali, prošli kolem Alexe. Chvilku bojoval s nutkáním se jim ukázat. Kvůli téhle ženě sem přišel. Měl by ji oslovit dřív, než zmizí v davu. Ale současně se v něm probudila zvědavost. Odbavovací dokumenty a studené články. Přemítal, o čem mluvili, a opět dospěl k závěru, že než se ukáže, bude lepší zjistit víc.

Jakmile paní Rothmanová a její společník odešli, vyklouzl z úkrytu a zamířil ke dveřím, kterými dvojice vstoupila dovnitř. Když je otevřel, objevila se před ním obrovská místnost – skutečná palácová místnost. Byla přinejmenším třicet metrů dlouhá, s řadou oken, která sahala od země ke stropu a z nichž byl nádherný výhled na Velký kanál. Podlahu pokrývaly naleštěné parkety, ale téměř všechno ostatní bylo bílé. U jedné stěny se tyčil mohutný krb z bílého mramoru a před ním ležela předložka ze světlé tygří koženiny (Alex sebou škubl; připadalo mu to odporné). Protější zeď lemovaly bílé police s knihami v kožených deskách a vedle dalších dveří Alex spatřil bílý starožitný stůl, na kterém ležela věc připomínající

dálkový ovladač k televizi. Uprostřed pokoje stál masivní psací stůl z ořechového dřeva. Patřil paní Rothmanové? Alex k němu přistoupil.

Na desce ležel pouze savý polštářek z bílé kůže a tácek se dvěma stříbrnými plnicími pery. Alex si představil, jak tu paní Rothmanová sedí. Tenhle typ stolu mívali soudci nebo ředitelé firem; byl to stůl, který měl udělat dojem. Rychle se rozhlédl, a když nespatrił žádné bezpečnostní kamery, zkusil otevřít jednu zásuvku. Byla odemčená, ale našel v ní jen čisté papíry a obálky. Vyzkoušel zásuvku pod ní. Kupodivu se také otevřela a tentokrát se před ním objevila nějaká brožura se žlutou obálkou a černě natištěným názvem:

CONSANTO ENTERPRISES

Alex ji otevřel. Na první stránce spatřil obrázek budovy. Byla očividně supermoderní, dlouhá a hranatá, a všechny stěny měla ze zrcadlového skla. Pod ní stála adresa: Via Nuova, Amalfi.

Amalfi. O tom místě paní Rothmanová před chvílkou mluvila.

Otočil na další stránku. Objevily se před ním snímky různých mužů a žen v oblecích a bílých pláštích. Že by zaměstnanci Consanta? Jeden z nich – v horní řadě uprostřed – byl Harold Liebermann. Pod snímkem spatřil jeho jméno, ale text byl v italštině. Z toho nic nezjistí. Zavřel brožuru a zkusil další zásuvku.

Vtom se něco pohnulo.

Alex byl přesvědčený, že je sám. Překvapilo ho, že místnost není nijak zabezpečená, zejména když to byla pracovna paní Rothmanové. Ale najednou si uvědomil, že se něco změnilo. Trvalo mu několik vteřin, než mu došlo, co to je, a vzápětí ucítil, jak se mu zježily vlasy hrůzou.

To, co považoval za předložku z tygří kůže, právě vstalo.

Byl to tygr, živý a očividně našťvaný.

Sibiřský tygr. Jak poznal, že je sibiřský? Podle barvy, samozřejmě. Pruhy měl spíš bílé a zlaté než oranžové a černé, a bylo jich méně než obvykle. Zatímco ho zvíře upřeně pozorovalo, Alex se snažil vybavit si, co o tomhle vzácném živočišném druhu ví. Ve

volné přírodě žije sibiřských tygrů necelých pět stovek a v zajetí jen o trochu víc. Jde o největší žijící kočkovitou šelmu na světě. A... ano! Má zatahovací drápy. To byla velice důležitá informace vzhledem k tomu, že se ho zvíře chystalo roztrhat na kusy.

Protože Alex ani v nejmenším nepochyboval, že přesně tohle má tygr v úmyslu. Vypadalo to, že se probudil z hlubokého spánku, ale teď na něj upíral žluté oči a Alex téměř slyšel, co svému majiteli vysílají do mozku. Potrava. To byla další věc, na kterou si vzpomněl. Sibiřský tygr dokáže sníst na posezení sto liber masa. Až se nasytí, z Alexe toho moc nezůstane.

Mozek mu pracoval na plné obrátky. Co vlastně ve Vdovině paláci zjistil? Jaká žena se neobtěžuje se zámky a bezpečnostními kamerami, a místo toho chová v pracovně živého tygra? Zvíře se protáhlo. Alex spatřil, jak se mu pod hustým kožichem zavlnily dokonalé svaly. Snažil se pohnout, ale nedokázal to. Přemítal, co se to s ním děje. Pak mu to došlo. Byl vyděšený. Ochromený strachem. Stál pouhé dva kroky od dravce, který dlouhá staletí vzbuzoval hrůzu v lidech na celém světě. Skoro nedokázal uvěřit, že se tohle zvíře nachází v benátském paláci. Ale bylo tady. Na ničem jiném nezáleželo. A masakr bude bez ohledu na okolní prostředí stejný.

Tygr zavrčel. Byl to tichý, rachotivý zvuk, děsivější než všechno, co kdy Alex slyšel. Snažil se sebrat sílu k pohybu, k tomu, aby se za něčím schoval. Ale bylo to marné.

Tygr udělal krok dopředu. Připravoval se ke skoku. Oči mu potemněly. Rozevřel obrovskou tlamu, v níž se mu blýskaly dvě řady bílých, jako nůž ostrých zubů. Opět zavrčel, tentokrát hlasitěji a déle.

Potom skočil.

ZÁPLAVA

Alex udělal to jediné, co v tu chvíli mohl. Když na něj vrčící, pět set liber těžký tygr zaútočil, svezl se na kolena, sklouzl po dřevěné podlaze a zmizel pod stolem. Zvíře dopadlo na stůl. Alex cítil jeho tělo, od kterého ho dělila jen tenká pracovní deska – a slyšel, jak zaryl drápy do dřeva. Hlavou mu bleskly dvě věci. Za prvé, jak je naprosto nepravděpodobné ocitnout se tváří v tvář živému tygrovci. Za druhé, že pokud se co nejdřív nedostane z místnosti, je to zřejmě jeho poslední myšlenka v životě.

Mohl si vybrat ze dvojích dveří. Ty, kterými přišel, byly blíž. Tygr spočíval tělem napůl na podlaze, napůl na stole. Byl zmatený. V lese by Alexe okamžitě našel, ale tenhle svět mu byl cizí. Alex využil šance a soukal se ven. Právě když chtěl vylézt zpod stolu, který ho zatím bezpečně chránil, došlo mu, že to nezvládne.

Tygr ho pozoroval. Alex se otočil, ruce měl za sebou, nohy pokrčené a chystal se vstát. Tygr se opíral předními tlapami o stůl. Ani jeden z nich se nepohnul. Alex věděl, že dveře jsou moc daleko, že se nemá kam schovat. Dostal vztek. Neměl sem chodit. Měl být opatrnější.

Tygr zařval. Při tom hlubokém, burácivém zvuku se Alexovi zachvěly všechny nervy v těle. Ten řev byl prostě děsivý.

A vtom se otevřely druhé dveře a do místnosti vešel muž.

Alex soustředil veškerou svou pozornost na tygra, ale všiml si, že muž nemá maškarňák. Měl na sobě rolák, džíny a sportovní boty; oblečení působilo nenápadně, ale určitě bylo drahé. A podle toho, jak mu obepínalo svaly na pažích a hrudníku, bylo jasné, že je svalnatý. Byl mladý, asi pětadvacetiletý, a měl černou pleť.

Ale něco tu nehrálo.

Muž otočil hlavu a Alex spatřil, že má na tváři podivné bílé fleky, jako by ho postříkala nějaká chemikálie nebo snad popálil oheň. Potom Alex zahlédl jeho ruce. Také ty pokrývaly světlé skvrny. Mohl být pohledný, ale ve skutečnosti vypadal odpudivě.

Muž okamžitě pochopil, co se děje. Viděl, že se tygr chystá zaútočit. Bez zaváhání natáhl ruku a zvedl dálkový ovladač, který ležel na starožitném stolku. Namířil ho na tygra a stiskl tlačítko.

A potom se stalo něco nepochopitelného – tygr se svezl ze stolu. Alex viděl, jak mu začínají vyhasínat oči a pak se svalil na podlahu. Alex byl v šoku. Tygr se během několika vteřin změnil z děsivého monstra v nadměrně velikou kočičku. A se zavřenýma očima spal, protože se mu pravidelně zvedal hrudník.

Jak je to možné?

Alex se opět zadíval na muže, který před chvilkou vešel dovnitř. Stále držel v ruce to zařízení – ať to bylo cokoli. Alexe na okamžik napadlo, jestli je to zvíře vůbec skutečné. Nemůže jít o nějakého robota, který se dá zapnout a vypnout na dálku? Ne. To je nesmysl. Byl u tygra natolik blízko, že si ho mohl důkladně prohlédnout. Cítil jeho dech. A teď viděl, jak se ve snech se škubáním vrací do lesů, z nichž pocházel. Byl živý. Ale nějak se dal vypnout stejně rychle a snadno jako žárovka. Alex ještě nikdy nebyl tak ohromený. Sledoval loď se stříbrným škorpiem na přídi a ta ho dovedla do nějaké italské říše divů.

„*Chi sei? Cosa fai qui?*“

Muž na něj mluvil. Alex nerozuměl jedinému slovu, ale pochopil obsah. *Jak se jmenuješ? Co tu děláš?* Vstal a přál si, aby si mohl svléct maškarní kostým. Připadal si téměř nahý a příšerně zranitelný. Napadlo ho, jestli na něj Tom pořád ještě čeká. Nesmysl. Řekl mu, aby se vrátil do hotelu.

Muž na něj opět promluvil. Alex neměl na vybranou.

„Neumím italsky,“ řekl.

„Ty jsi Angličan?“ Muž plynule přešel do Alexova rodného jazyka.

„Ano.“

„Co děláš v pracovně paní Rothmanové?“

„Jmenuju se Alex Rider –“

„Já jsem Nile. Ale na to jsem se tě neptal.“

„Hledám Škorpion.“

Nile se usmál a vycenil na Alexe dokonalé zuby. Když byl tygr zneškodněný, Alex si muže prohlédl důkladněji. Kdyby neměl fleky

na kůži, byl by to typický hezoun – hladce oholený, elegantní, v perfektní fyzické kondici. Vlasy měl nakrátko ostříhané s pečlivě vyholenými obloučky kolem uší. Přestože vypadal uvolněně, Alex poznal, že je v bojovém postoji a balancuje na polštářcích chodidel. Ten mladík byl nebezpečný; vyzařovala z něj sebedůvěra a sebekontrola. Nevyděl se, když našel v pracovně neznámého kluka. Místo toho se tvářil pobaveně.

„Co o Škorpionu víš?“ zeptal se. Hlas měl tichý a pečlivě vyslovoval.

Alex neodpověděl.

„Asi jsi ten název zaslechl na nádvoří,“ pokračoval Nile. „Nebo jsi na něj narazil ve stole. Prohledával jsi stůl? Proto jsi tady? Chtěl jsi něco ukrást?“

„Ne.“

Alex usoudil, že to by stačilo. Každou chvíli sem může vejít někdo další. Měl by zmizet. Otočil se a zamířil ke dveřím, kterými sem přišel.

„Jestli uděláš ještě jediný krok, budu tě muset zabít,“ varoval ho Nile.

Alex se nezastavil.

Za zády uslyšel tichý krok na dřevěné podlaze a přesně si to načasoval. Na poslední chvíli se zastavil, prudce se otočil a pokusil se muže kopnout patou do břicha. Doufal, že mu tou ránou přinejmenším vyrazí dech, nebo ho dokonce srazí na zem. Jenže se zděšením ucítil, že noha projela vzduchem a ničeho se nedotkla. Nile buď jeho útok očekával, nebo neuvěřitelnou rychlostí uskočil stranou.

Alex se otočil kolem osy a snažil se muže zasáhnout úderem zepředu – *kizami-zuki* –, který se naučil při hodinách karate. Ale už bylo pozdě. Nile se opět uhnul a prudce ho praštil hranou ruky do hlavy. Alexovi připadalo, jako by ho udeřil polenem. Skoro ztratil rovnováhu. Celá místnost se zatřásla a potemněla. Zoufale se snažil zaujmout obranný postoj – zkrřížil ruce a sklonil hlavu. Nile s tím počítal. Alex ucítil paži kolem krku, ruku, která se mu tiskla k hlavě. Stačilo jediné škubnutí a Nile mu mohl zlámat vaz.

„To jsi neměl dělat,“ řekl Nile, jako by mluvil s malým dítětem. „Varoval jsem tě, a tys mě neposlechl. Takže teď umřeš.“

Alex ucítil pronikavou bolest a před očima mu explodovalo bílé světlo. Pak nebylo nic.

Probral se s pocitem, že má vyvrácenou hlavu. Potom, co otevřel oči, mu trvalo ještě několik vteřin, než se mu vrátil zrak. Pokusil se pohnout rukou a ulevilo se mu, když se mu ji podařilo sevřít v pěst. Takže neměl zlomený vaz. Snažil se vybavit si, co se stalo. Nile mu musel na poslední chvíli hlavu pustit a použít úder loktem. Alex byl už několikrát knokautován, ale ještě nikdy nebyl potom, co se probral z bezvědomí, tak rozbolavělý. Chtěl ho Nile zabít? Nějak o tom pochyboval. Přestože bylo jejich setkání tak krátké, Alex pochopil, že se setkal s mistrem bojového umění, s někým, kdo přesně ví, co dělá, a nedopouští se chyb.

Nile Alexe zneškodnil a odvěkl ho sem. Kde je? Alex se rozhlédl. V hlavě mu stále tepala pronikavá bolest. To, co spatřil, se mu ani trochu nelíbilo. Nacházel se v malé místnosti, zřejmě někde pod palácem. Stěny pokrývala kropenatá omítka a podle toho, jak se svažovaly, odhadl, že je ve sklepeč. Podlaha byla nedávno pod vodou. Stál na jakési desce z vlhkých, shnilých dřevěných prken. Místnost osvětlovala jediná žárovka pod špinavým skleněným krytem. Nebyla tu okna. Alex se zachvěl. Ve sklepeč byla přes horký zářijový večer zima. A objevil ještě něco. Když přejel prstem po zdi, ucítil slizký povlak. Myslel si, že je sklep vymalovaný špinavým odstínem zelené, ale teď mu došlo, že voda už někdy vystoupila nad podlahu. Slizká vrstva sahala až ke stropu. Dokonce i žárovka musela být v určitém okamžiku pod hladinou.

Jak Alex pomalu přicházel k vědomí, začal si uvědomovat vůni vody ve vzduchu a poznal puch hnilý zeleniny, bahna a soli, typický pro benátský systém kanálů. Dokonce vodu slyšel. Nešplouchala na opačné straně zdi, ale někde pod ním. Klekl si a prozkoumal podlahu. Jedno prkno bylo uvolněné a Alex je dokázal odsunout natolik, že vytvořil úzký otvor. Natáhl skrz něj ruku a sáhl do vody. Tudy se ven nedostane. Otočil se. K masivním dveřím vedlo krátké dřevěné schodiště. Vyšel nahoru a celou vahou se o ně opřel. I je pokrývala vrstva slizu. S těmi dveřmi také nehne.

Co teď?

Stále měl na sobě hedvábné kalhoty a vestu a lezavý chlad mu pronikal až do morku kostí. Vzpomněl si na Toma a to ho trochu utěšilo. Jestli se do rána nevrátí do hotelu, Tom určitě vyvolá poplach. Do úsvitu nemůže být daleko. Alex neměl tušení, jak dlouho byl v bezvědomí. Když si oblékl maškarní kostým, sundal si hodinky. Teď toho litoval. Na opačné straně dveří panovalo naprosté ticho. Vypadalo to, že mu nezbyvá než čekat.

Schoulil se v rohu a objal si kolena pažemi. Většina zlaté barvy už z něho opadala a Alex si připadal omšelý a špinavý. Přemítal, co s ním Škorpion provede. Někdo – Nile nebo paní Rothmanová – za ním určitě přijde, už jen proto, aby zjistil, proč se vloupal do paláce.

I když to zní neuvěřitelně, podařilo se mu usnout. Probudil se se ztuhlým krkem a tělo měl otupělé zimou. Ze spánku ho vytrhla nějaká siréna. Slyšel ji kvílet – ne v budově, ale někde daleko odtud. Současně si uvědomil, že se v místnosti něco změnilo. Když se podíval na zem, zjistil, že je podlaha pod vodou.

Opět nevěděl, co si o tom myslet. Praskla vodovodní trubka? Odkud ta voda pochází? Potom si poskládal fakta dohromady a pochopil, jaký osud ho čeká. Škorpionu byl lhostejný. Nile mu řekl, že umře, a myslel svoje slova vážně.

Siréna město varovala před záplavou. V Benátkách funguje po celý rok účinný poplašný systém. Město leží na úrovni moře a kvůli větru a atmosférickému tlaku je často sužují prudké bouře. Ty způsobují, že voda z Jaderského moře proudí do benátské laguny a v důsledku toho se kanály vylévají z břehů a celé ulice a náměstí na několik hodin jednoduše zmizí pod hladinou. I teď se hrnula do místnosti studená, kalná voda. Jak vysoko vystoupí? Alex to okamžitě věděl. Skvrny na zdech sahaly až ke stropu. Voda sklep zaplaví a on bude zoufale bojovat bez šance na záchranu, až se posléze utopí. Nakonec hladina opět klesne a jeho věznitelé tělo odstraní, možná ho vhodí do laguny.

Vstal, rozběhl se ke dveřím a zabušil na ně pěstmi. Také hlasitě křičel, i když věděl, že je to marné. Nikdo nepřišel. Všem byl ukradený. Určitě není první člověk, kterého tu zamkli. Moc se

vyptával, vstoupil do místností, kde neměl co dělat, a takhle to dopadlo.

Voda vytrvale stoupala. Musela se už zvednout o dobrých pět centimetrů. Podlaha zmizela. Ve sklepe nebyla okna a dveře byly pevné jako skála. Existoval pouze jediný způsob, jak se odsud dostat, a Alex se na něj skoro bál pomyslet. Jenže jedno z prken bylo uvolněné. Možná se pod ním skrývá nějaká studna nebo velká roura. Koneckonců, řekl si, musí tu být nějaká cesta, kudy se voda dostává dovnitř.

A ta se teď hrnula do sklepa mnohem prudčeji než dřív. Alex seběhl ze schodů. Voda mu sahala vysoko nad kotníky a brzy ji bude mít u kolen. Rychle počítal. Tímhle tempem bude místnost za tři minuty kompletně zaplavená. Sundal si vestu a hodil ji na zem. Už ji nebude potřebovat. Brodil se vodou a nohama hledal uvolněné prkno. Pamatoval si, že je někde uprostřed sklepa, a brzy je našel, protože si o hranu otvoru narazil palec u nohy. Když si klekl, voda mu sahala do pasu. Neměl tušení, jestli se dírou dokáže protáhnout. A jestli ano, co ho na opačné straně čeká?

Pokusil se to zjistit rukama. Přímo pod ním se valila voda vzhůru. Proudila z nějakého otvoru. Takže tohle musí být cesta ven. Trápila ho jediná otázka – zvládne to? Bude se muset hlavou napřed protáhnout úzkou dírou, najít ten otvor a vplavat do něj. Jestli v něm uvízne, utopí se. Pokud bude průchod zablokovaný, nikdy se nedokáže dostat zpátky. Klečel před nejhorší možnou smrtí na světě. A voda mu stoupala po páteři nahoru, nemilosrdná a studená.

Projel jím vztek. Tohle byl ten osud, který mu Jassen Gregorovič slíbil? Přijel do Benátek jen kvůli tomuhle? Sirény stále houkaly. Voda už zakrývala nejnižší dva schody a šplouchala o třetí. Alex sprostě zaklel a pak se několikrát zhluboka nadechl. Když dostal do plic tolik vzduchu, kolik si myslel, že pojmu, vrhl se do vody a prostrčil hlavu mezerou mezi prkny.

Byla velice úzká. Alex cítil, jak se mu hrany dřevěných fošen zakously do ramen, ale jakmile udělal pár temp, pohnul se dopředu. Nic neviděl. I kdyby otevřel oči, voda by byla stejně černá. Cítil, jak ho tlačí do nosu a rtů. Byla studená a páchla. Bože! Jaká strašlivá

smrt. Břicho hladce proklouzlo dírou, ale boky v ní uvízly. Alex se kroutil jako had tak dlouho, až se spodní část těla uvolnila.

Už mu docházel vzduch. Chtěl se otočit a vrátit se do sklepa, ale v tu chvíli se ho zmocnila panika, protože si uvědomil, že je uvězněn v nějaké úzké šachtě, takže mu nezbývá než pokračovat dolů. Rameny narazil do stěny. Vykopl jednu nohu a bolestivě udeřil chodidlem do zdi, která ho obklopovala ze všech stran. Na obličeji a krku cítil proudící vodu – vodní provazy, které ho chtěly navždycky spoutat v téhle temnotě. Teprve teď si začal uvědomovat, že z té situace není úniku. Tak hluboko by se žádný dospělý člověk nedostal. Do téhle šachty, nebo co to vlastně bylo, se dokázal nasoukat jen díky své drobné postavě. Ale nemohl se otočit. Okolní stěny se ho už dotýkaly ze všech stran. Jestli se šachta ještě o trochu zúží, brzy v ní uvízne.

Snažil se plavat dál – dopředu a dolů. Šátral rukama před sebou a děsil se kovových mříží, podle kterých pozná, že si z něho Nile dělal od začátku legraci. Plíce měl napnuté k prasknutí a v hrudníku cítil obrovský tlak. Snažil se nepanikařit, protože věděl, že si tím jen rychleji vypotřebuje vzduch, ale mozek už na něj ječel, aby se zastavil, aby se nadechl, aby to vzdal a smířil se s osudem. Dopředu a dolů. Dokázal zadržet dech na dvě minuty. A od chvíle, kdy se potopil, nemohla uběhnout víc než minuta. Nevzdávej to! Plav prostě dál...

Musel už být deset patnáct metrů pod podlahou sklepa. Natáhl ruku a vyjekl, protože si odřel klouby o cihlovou stěnu. Mezi rty mu uteklo několik vzácných bublin vzduchu, propluly mu kolem těla a zmizely za kopajícíma nohama. Nejdřív si myslel, že se dostal do slepé uličky. Na zlomek vteřiny otevřel oči, ale nic se nezměnilo. Ať je měl zavřené, nebo otevřené, nic neviděl: kolem byla neproniknutelná tma. Zastavilo se mu srdce. V tu chvíli Alex pochopil, jaké to je, když člověk zemře.

Ale pak druhou rukou nahnal zakřivení zdi a došlo mu, že se šachta ohýbá. Dostal se na dno protáhlého J a nějak musel tím ohybem prolézt. Snad tu šachta konečně ústí do kanálu. Jak se šachta stáčela, zužovala se. Jako by nestačila proudící voda, Alex cítil těsně kolem sebe zdi, které mu odíraly nohy a hrudník. Věděl, že mu zbývá

už jen velice málo vzduchu. Plíce se mu napínaly k prasknutí a začala se mu točit hlava. Každou chvíli ztratí vědomí. No, přijde to jako na zavanou. Možná neucítí, jak se mu voda hrne do úst a do krku. Možná před smrtí milosrdně usne.

Když se konečně prodral zúženým místem šachty, rukama do něčeho narazil – do nějakých mříží – a dokázal se postavit na nohy. Teprve pak zjistil, že se naplnily jeho nejhorší obavy. Doplavil na konec šachty, ale tam byla železná mříž, kruhová vrata. Chytil se jich. Za ně se nedostane.

Možná mu dodal sílu pocit, že se dostal tak daleko a že ho na konci čekala zrada. Alex na mříž zatlačil a železné panty rozežrané tři sta let starou rzí se zachvěly. Vrata se otevřela, a sotva jimi Alex proplaval, pochopil, že nad ním už není nic než voda. Když zakopal nohama, řízl se o zlomený okraj vrat do stehna. Ale nic ho nebolelo, cítil jen zoufalství a touhu, aby to skončilo.

Podíval se nahoru. Nic neviděl, ale věřil, že ho jeho přirozený vztlak nese správným směrem. Cítil, jak ho na tvářích a víčkách šimrají bublinky, a věděl, že aniž by chtěl, vypouští poslední zbytky vzduchu. Jak byl hluboko? Zbývá mu v plicích dost kyslíku, aby se dostal na hladinu? Prudce kopal nohama a pohyboval rukama – plaval kraulem, ale kolmo nahoru. Opět otevřel oči a doufal, že uvidí světlo... měsíční světlo, lucerny... cokoli. Uviděl záblesk – a oči mu zakryla bílá clona.

Alex vyjekl. Z úst mu prudce vyrazily bubliny a pak se ozval výkřik, protože se právě v tu chvíli vynořil nad hladinu. Paže a ramena mu pár vteřin vyčnívaly z vody; Alex zalapal po dechu a pak se potopil zpátky do kanálu. Kolem se rozstříkla voda. Ležel na zádech, voda ho měkce nadnášela a opět mohl dýchat. Po obličejí mu stékaly pramínky vody a Alex věděl, že jsou smíšené se slzami.

Rozhlédl se.

Odhadl, že je asi šest hodin ráno. Siréna pořád houkala, ale nikde neviděl živou duši. A to bylo dobře. Houpal se na hladině Velkého kanálu a viděl neurčitý obrys v šeru, Akademický most. Měsíc byl stále na obloze, ale za ztichlými kostely a paláci už nesměle vycházelo slunce a vrhalo na lagunu slabé světlo.

Alexovi byla taková zima, že už nic necítil. Uvědomoval si jen smrtící sevření kanálu, který se ho snažil stáhnout dolů. Z posledních sil doplaval k polorozpadlým kamenným schodům na opačné straně Velkého kanálu naproti Vdovinu paláci. Ať se stane cokoli, už nikdy se k tomu místu nepřiblíží.

Byl do pasu nahý. Ztratil sandály a kalhoty měl roztrhané na cáry. Po jedné noze mu tekla krev a mísila se se špinavou vodou kanálu. Byl promočený. Neměl peníze a do hotelu za Benátkami se nedostane jinak než vlakem. Jenže Alexovi to bylo fuk. Přežil to.

Naposledy se ohlédl. Za kanálem se tyčil potměný, tichý palác. Večírek už dávno skončil.

Alex vstal a pomalu se šoural pryč.

VE VLAKU

Tom Harris seděl ve druhé třídě *pendolina* – rychlého vlaku z Benátek do Neapole – a díval se z okna, jak se kolem míhají budovy a pole. Přemýšlel o Alexu Riderovi.

Učitelé si samozřejmě Alexova včerejšího zmizení všimli. Pan Grey se domníval, že se vrátí do hotelu později, ale když se do půl jedenácté neukázal, vyvolal poplach. Zburcoval policii a potom zatelefonoval Alexově opatrovnici – americké dívce Jack Starbrightové – do Londýna. Všichni v Brooklandu věděli, že Alex nemá rodiče; byla to jedna z věcí, kterými se od ostatních žáků lišil. Jack se snažila situaci uklidnit.

„Vždyť Alexe znáte. Někdy nad ním zvítězí zvědavost. Jsem ráda, že jste mi zavolali, ale určitě se objeví. Opravdu si nemusíte dělat starosti.“

Jenže Tom si starosti *dělal*. Viděl, jak Alexe spolkl dav před Vdoviným palácem, a věděl, že tam jeho přítele přivedlo něco víc než pouhá zvědavost. Netušil, co má dělat. Na jednu stranu chtěl panu Greyovi říct, co provedli. Alex je možná pořád v paláci. Co když potřebuje pomoci? Ale na druhou stranu se bál, že bude mít problémy... a třeba dostane Alexe do ještě větší šlamastyky, než právě je. Nakonec se rozhodl držet jazyk za zuby. Druhý den v půl jedenácté dopoledne odjíždějí z hotelu. Jestli Alex o sobě do té doby nepodá zprávu, půjde za panem Greyem a poví mu, kde jeho kamarád je.

Alex naštěstí v půl osmé ráno zavolal do hotelu, aby oznámil, že je na cestě do Anglie. Prý se mu stýskalo po domově, a tak se rozhodl odjet dřív. Do telefonu s ním mluvil pan Grey.

„Alexi,“ řekl. „Nemůžu tvému chování uvěřit. Jsem za tebe zodpovědný. Když jsem tě vzal do Benátek s sebou, věřil jsem ti. Strašně jsi mě zklamal.“

„Omlouvám se, pane,“ odpověděl Alex zkormouceně, přesně tak, jak se opravdu cítil.

„To nestačí. Kvůli tobě mi vedení školy možná už nikdy nedovolí, abych zorganizoval další výlet. Odneseme si to všichni.“

„Nevěděl jsem, že to takhle dopadne,“ hlesl Alex. „Ale některým věcem nerozumíte. Až začne škola, pokusím se vám to vysvětlit... přísahám. Je mi to fakt líto, pane. A jsem vám moc vděčný, že jste mi o prázdninách pomohl s učením. Ale nemusíte se o mě bát. Nic se mi nestane.“

Pan Grey chtěl říct ještě spoustu věcí, ale ovládl se. Během společně strávených hodin se s Alexem sblížil a oblíbil si ho. Věděl také, že Alex je jiný než všichni ostatní chlapci, které znal. Ani na okamžik neuvěřil, že se Alexovi stýskalo po domově. Ani si nemyslel, že je na zpáteční cestě do Anglie. Ale někdy, čas od času, bylo lepší se nevyptávat.

„Hodně štěstí, Alexi,“ popřál mu. „A dávej na sebe pozor.“

„Děkuju, pane.“

Zbytku školní výpravy oznámil, že Alex už odjel. Slečna Bedfordshirová mu sbalila tašku a všichni ostatní měli tolik práce s tím, aby si spakovali vlastní věci, že o něm dál nepřemýšleli. Jen Tom věděl, že Alex lže. Bydleli spolu na pokoji a Alexův pas ležel stále na nočním stolku. Tom podlehl náhlému popudu a vzal ho s sebou. Dal Alexovi adresu svého bratra v Neapoli. Pořád existovala naděje, že se tam Alex ukáže.

Krajina se míhala kolem, stejně nezajímavá, jako krajina skoro vždycky bývá, když se na ni díváte špinavým oknem vlaku. Tom se se školní výpravou rozloučil před hotelem. Odlétali zpátky do Anglie. On měl jízdenku do Neapole, kde na něj bude čekat jeho bratr. Měl před sebou šest nudných hodin ve vlaku. V batohu měl GameBoye a knížku – *Světla severu*. Tom moc rád nečetl, ale pan Grey jejich třídu sdělil, že každý musí během letních prázdnin přečíst alespoň jeden román. Škola začne už za pár dní a Tom byl teprve na sedmé straně.

Dumal, co se asi Alexovi přihodilo a hlavně proč se chtěl za každou cenu dostat do Vdovina paláce. Zatímco vlak uháněl dopředu a zanedlouho nechal za zády předměstí Benátek, Tom přemítal o svém příteli. Seznámili se před dvěma lety. Tom – který byl asi o polovinu menší než všichni jeho vrstevníci – právě dostal nakládačku. To se mu stávalo často. Tentokrát si ho vzala do parády partička šestnáctiletých výrostků, které vedl kluk jménem Michael

Cook. Chtěli po něm, aby jim za peníze, které měl na svačinu, koupil cigarety. Tom jejich žádost zdvořile odmítl a o chvíli později ho Alex našel, jak sedí na chodníku, sbírá roztrhané učebnice a otírá si krev z nosu.

„Stalo se ti něco?“

„Jo. Mám přeraženej nos a přišel jsem o prachy na svačinu. A řekli mi, že mě zítra zase zbijou. Ale jinak jsem v pořádku.“

„Mike Cook?“

„Jo.“

„Možná bych si s ním měl promluvit.“

„Proč myslíš, že tě bude poslouchat?“

„Jsem přesvědčivej řečník.“

Další den se Alex sešel s Mikem a jeho dvěma kumpány za přístavkem pro kola. Schůzka byla krátká, ale od té doby už Michael Cook nikdy nikoho neobtěžoval. Všichni si také následující týden všimli, že kulhá a mluví nepřírozeně vysokým hlasem.

Tím jejich přátelství začalo. Tom a Alex bydleli kousek od sebe a často jezdívali ze školy domů společně. Také byli členy mnoha sportovních družstev – Tom byl navzdory své malé výšce nesmírně rychlý. Když začali jeho rodiče mluvit o rozvodu, Alex byl jediný člověk, kterému o tom řekl.

Na oplátku toho Tom věděl o Alexovi pravděpodobně víc než kdokoli jiný ve škole. Několikrát byl u něho doma a seznámil se s Jack, veselou, zrzavou Američankou, která nebyla jeho chůvou ani hospodyní, ale podle všeho se o něj starala. Alex neměl rodiče. Všichni věděli, že žije u svého strýce – který musel být, soudě podle domu, bohatý –, jenže Ian Rider nedávno zahynul při autonehodě. Když jim to oznámili na školním shromáždění, Tom k Alexovi několikrát zašel, ale ten nikdy nebyl doma.

Po té tragédii se Alex změnil. Začalo to jeho dlouhou nepřítomností ve škole během jarního trimestru, kdy se všichni domnívali, že se zřejmě vzpamatovává ze smrti svého strýce. Jenže potom chyběl během letního trimestru. To se nedalo ničím vysvětlit. Vypadalo to, že nikdo netuší, kde je. Když se s ním Tom opět setkal, překvapilo ho, jak moc se jeho kamarád změnil. Byl zraněný. Tom to poznal podle jeho jizev. A také mu připadalo, že Alex psychicky

vyspěl. V očích měl něco, co v nich dřív nebylo, jako by viděl věci, na které nikdy nezapomene.

A teď ta záležitost v Benátkách! Možná má slečna Bedfordshirová nakonec pravdu a Alex musí opravdu navštěvovat cvokaře. Tom sáhl po GameBoyi a doufal, že na celou tu věc s Alexem zapomene. Věděl, že by měl číst román, a slíbil si, že ho otevře, až ujedou dvě stě nebo tři sta mil... až projedou Římem.

Za chvíli si uvědomil, že nad ním někdo stojí, a automaticky začal lovit jízdenku. Když zvedl hlavu, zalapal po dechu. Byl to Alex.

Měl na sobě nemoderní džíny a vytaháný svetr, obojí o číslo větší. Byl špinavý; vlasy měl matné a rozčuchané. Tom se mu podíval na nohy a zjistil, že je bosý. Vypadal vyčerpaně.

„Alexi?“ Tom byl natolik šokovaný, že skoro nedokázal mluvit.

„Ahoj.“ Alex ukázal na prázdné sedadlo. „Můžu si sednout?“

„Jasně. Posad' se...“ Tom měl celý stolek pro sebe – což bylo skvělé. Ostatní pasažéři si Alexe zděšeně měřili. „Jak ses sem dostal? Co se stalo? Odkud máš ty šaty?“ Zničehonic ze sebe začal chrlit otázky.

„Bohužel jsem je ukradl,“ přiznal se Alex. „Štípнул jsem je z prádelní šňůry. Boty jsem ale nesehnal.“

„Co se s tebou včera v noci stalo? Viděl jsem tě vejít do paláce. Našli tě?“ Tom nakrčil nos. „Spadl jsi do kanálu nebo co?“

Alex byl příliš unavený, aby mu na některou otázku odpověděl. „Něco bych od tebe potřeboval, Tome,“ řekl.

„Chceš, abych tě schoval před policií?“

„Potřebuju půjčit nějaký peníze. Nemohl jsem si koupit lístek. A musím si sehnat nový šaty.“

„Jasně. Mám spoustu peněz.“

„A potřebuju u tebe – u tvýho bráchy – nějakou dobu bydlet. Myslíš, že mu to nebude vadit?“

„Vůbec ne. Jerrymu to bude fuk. Alexi...“

Jenže Alex měl hlavu opřenou o stolek a hluboce oddychoval. Tvrdě usnul.

Vlak zvýšil rychlost a uháněl teď podél Benátského zálivu směrem na jih.

Když se Alex probudil, vlak stále projížděl italským venkovem. Pomalu se narovnal. Už se cítil lépe. Vlak nejenže nechal Benátky za zády, ale odvážel ho pryč od všeho, co ho včera v noci potkalo. Posadil se a zjistil, že ho Tom upřeně pozoruje. Na stolku mezi nimi spatřil sendvič, sáček lupínků a plechovku koly.

„Napadlo mě, že budeš mít hlad,“ řekl Tom.

„Mám hlad jako vlk. Dík.“ Alex otevřel plechovku. Kola byla teplá, ale jemu to nevadilo. „Kde jsme?“ zeptal se.

„Asi před hodinou jsme projeli Římem. Podle mě tam už brzo budeme.“ Tom čekal, než se Alex napije. Knížku odložil stranou. „Vypadáš příšerně,“ poznamenal. „Povíš mi, co se včera večer stalo?“

„Jasně.“ Ještě než Alex nastoupil do vlaku, rozhodl se, že Tomovi všechno řekne. A nejen proto, že potřeboval, aby mu Tom pomohl – ty lži ho už unavovaly. „Ale nevím, jestli mi uvěříš,“ dodal.

„No, minulý dvě a půl hodiny jsem si četl,“ řekl Tom, „a jsem teprve na devatenáctý straně, takže radši budu poslouchat, ať je to, co je to.“

„Dobře...“

Alex o sobě řekl pravdu jen jedinému člověku a tím byla jeho kamarádka Sabina Pleasurová. Nevěřila mu – do doby, než se probudila svázaná ve sklepení venkovského sídla, které patřilo šílenému multimilionáři Damianu Crayovi. Ted' Alex vyklopil Tomovi všechno, co řekl jí; začal pravdou o smrti svého strýce a pokračoval až k tomu, jak včera v noci utekl ze zaplaveného sklepa pod palácem. Zvláštní bylo, že se při tom vyprávění bavil. Nechlubil se tím, že je špion a pracuje pro tajnou službu. Spíš naopak. Byl už příliš dlouho ve službách MI-6, které ho nutilo mlčet o všem, co prožil.

Dokonce ho přiměli podepsat prohlášení o mlčenlivosti. Tím, že Tomovi všechno vylíčil, udělal přesně to, co nechtěli, a nesmírně se mu ulevilo – z ramen mu spadla obrovská tíha. Díky tomu měl pocit, že má všechno pod kontrolou on.

„... nemohl jsem se vrátit do hotelu. Ne bez peněz a bez bot. Ale věděl jsem, že pojeděš vlakem do Neapole, a tak jsem došel na nádraží a počkal na tebe. Pak jsem tě sledoval do vlaku a teď jsem tady.“

Alex domluvil a nervózně čekal, jak Tom na jeho vyprávění zareaguje. Tom posledních dvacet minut mlčel. Vykašle se na něj stejně jako Sabina?

Tom pomalu přikývl. „No, má to logiku,“ řekl konečně.

Alex ho upřeně pozoroval. „Věříš mi?“

„Nedokážu přijít na žádný jiný důvod, kterej by vysvětloval, co se stalo. To, že jsi hodně chyběl ve škole. Všechna ta zranění. Víš, nejdřív jsem si myslel, že tě třeba tvoje hospodyně bije, ale to se mi nějak nezdálo. Takže jo. Určitě jsi špion. Ale to je strašně těžký, Alexi. Jsem rád, že jsi špion ty, a ne já.“

Alex se musel usmát. „Tome, jsi fakt můj nejlepší kámoš.“

„Jsem šťastnej, že ti můžu pomáhat. Ale jednu věc jsi mi neřekl. Proč se vůbec o Škorpion zajímáš? A proč teď jedeš do Neapole?“

O svém otci se Alex nezmínil. Tahle věc ho pořád trápila. Byla příliš osobní, než aby se s ní někomu svěřil. „Musím najít Škorpion,“ začal. Odmlčel se a pak opatrně pokračoval. „Myslím si, že se s nima táta nějakým způsobem zapletl. Nikdy jsem ho nepoznal. Umřel krátce po mém narození.“

„Zabili ho?“

„Ne. Těžko se to vysvětluje. Jen chci zjistit, co se s ním doopravdy stalo. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo ho znal. Dokonce ani můj strejda o něm nikdy moc nemluvil. Prostě musím zjistit, jakej byl.“

„A Neapol?“

„Slyšel jsem paní Rothmanovou mluvit o nějaký společnosti v Amalfi. To je kousek od Neapole. Myslím, že se jmenovala Consanto. Viděl jsem ten název na nějaký brožurě v jejím stole a ten člověk, s kterým mluvila, v ní měl svoji fotografii. Tvrdila, že tam za dva dny pojedě. To znamená zítra. Zajímalo by mě proč.“

„Ale Alexi...“ Tom se zamračil. „Potkal jsi toho černocho, Nilea...“

„Vlastně nebyl úplně černej. Byl spíš... černo-bílej.“

„Jenže jakmile ses o Škorpionu zmínil, zamkl tě do sklepa a snažil se tě utopit. Proč se vracet do minulosti? Připadá mi totiž, že dělají všechno proto, aby se s tebou nemuseli setkat.“

„Já vím.“ Alex nemohl popřít, že má Tom pravdu. A o paní Rothmanové toho věděl jen velice málo. Dokonce si ani nebyl jistý, že je se Škorpionem nějak spojená. Jednu věc však věděl určitě: že ta žena – nebo lidé, kteří pro ni pracují – je nemilosrdná. Ale nemohl to nechat plavat. Zatím ne. Jassen Gregorovič mu ukázal cestu. Musí ji sledovat až na konec. „Jen se tam chci podívat, to je všechno.“

Tom pokrčil rameny. „No, myslím, že horší potíže, než máš s panem Greyem, ti už nehrozí. Vsadím se, že jakmile se po prázdninách objevíš ve škole, tak tě vlastnoručně uškrtí.“

„Jo, já vím. V tom telefonu nepůsobil moc nadšeně.“

Na chvíli se odmlčeli. Vlak projel bez zastavení nádražím, šmouhou neonů a betonu.

„Asi je to pro tebe hodně důležitý,“ řekl Tom. „Zjistit, jak to s tvým tátou doopravdy bylo.“

„Jo, je.“

„Naši se spolu celej život hádají. Pořád jsou na kordy. Ted' se rozvádějí a hádají se zase kvůli tomu. Už mě ani jeden z nich nezajímá. Přestal jsem je mít rád.“ Tom měl chvíli tak smutný výraz, jaký u něho Alex ještě nikdy neviděl.

„A tak ti asi rozumím a doufám, že o svém tátovi zjistíš něco hezkýho, protože já o tom svým právě ted' nic hezkýho říct nemůžu.“

Jerry Harris, Tomův starší bratr, na ně čekal na nádraží a taxíkem je odvezl k sobě do bytu. Bylo mu dvaadvacet a dostal se do Itálie během své roční cesty po Evropě, ale nějak se zapomněl vrátit domů. Alexovi padl okamžitě do oka – Jerry působil jako pohodář. Byl přílišně vychrtlý, měl zesvětlené vlasy a pobaveně se usmíval. Bylo mu jedno, že Alex přijel bez pozvání, a nekomentoval ani jeho vzhled, ani to, že podle všeho přijel z Benátek bosý.

Žil ve Španělské čtvrti, v typické neapolské ulici: úzké, s pěti- nebo šestipatrovými domy po obou stranách, mezi nimiž visely prádelní šňůry. Když Alex zvedl hlavu, spatřil fantastickou mozaiku, kterou tvořily drolící se omítka, dřevěné okenice, zdobená zábradlí,

okenní truhlíky a balkony, z nichž se vykláněly Italky a klábosily se svými sousedkami. Jerry si pronajímal byt až úplně pod střechou. V domě nebyl výtah, a tak šplhali nahoru po točitém schodišti s jiným pachem a hlukem v každém poschodí: dezinfekce a dětský pláč v prvním, těstoviny a hra na housle ve druhém...

„Tady to je,“ oznámil Jerry a odemkl dveře. „Chovejte se jako doma.“

Byt tvořila jediná, téměř nezařízená místnost s bílými stěnami, dřevěnou podlahou a nádherným výhledem na město. V koutě byla kuchyně, kde se na každém rovném místě tyčily hory špinavých talířů, a vedle se nacházely dveře vedoucí do malé ložnice a koupelny. Někdo sem nahoru nějak dotáhl ošoupanou koženou pohovku pro tři. Trůnila uprostřed místnosti a ze všech stran ji obklopovala nejružnější sportovní výstroj, z níž Alex znal jen některou. Zahlédl dva skateboardy, provazy a horolezecké skoby, obrovského létajícího draka, monoski a něco, co připomínalo padák. Alex už od Toma věděl, že se jeho bratr věnuje extrémním sportům. Učil v Neapoli angličtinu, ale jen proto, aby si vydělal peníze na své expedice do hor, na surfování a podobně.

„Máte hlad?“ zeptal se Jerry.

„Jo.“ Tom se svalil na pohovku. „Jeli jsme sem skoro šest hodin. Máš něco k jídlu?“

„Děláš si srandu? Ne. Musíme si někam zajít na pizzu nebo tak něco. Co je doma novýho, Tome? Co naši?“

„Pořád stejný.“

„Stejně hrozný?“ Jerry se otočil k Alexovi. „Naši jsou padlý na hlavu. Brácha ti to určitě říkal. Myslím to, že jemu dali jméno Tom a mně Jerry. To je vtipný, co?“ Pokrčil rameny. „Co děláš tady, Alexi? Chceš se podívat k moři?“

Alex ve vlaku Toma zapřísáhl, že nesmí nikomu prozradit ani slovo z toho, co mu řekl. Teď sebou škubl, protože Tom Jerryemu oznámil: „Alex je špion.“

„Fakt?“

„Jo. Pracuje pro MI-6.“

„Páni! To je super.“

„Díky.“ Alex nevěděl, jak na to reagovat.

„Tak proč jsi sem přijel, Alexi?“

Tom odpověděl místo něho. „Chce najít jednu firmu. Jmenuje se Constanza.“

„Consanto,“ opravil ho Alex.

„Consanto Enterprises?“ Jerry otevřel ledničku a vytáhl z ní plechovku piva. Alex si všiml, že kromě piva je lednička prázdná. „Znám ji. Jednou jsem jednoho jejich zaměstnance učil anglicky. Byl to chemik nebo něco takovýho. Doufám, že byl lepší chemik než lingvista, protože anglicky mluvil příšerně.“

„Co to vlastně to Consanto je?“ zeptal se Alex.

„Je to jedna velká farmaceutická společnost. Vyrábějí léky a biologický látky. Mají laboratoře v Amalfi.“

„Můžeš mě dostat dovnitř?“ zadoufal Alex.

„Děláš si srandu? Nepustili by tam ani papeže. Jednou jsem jel kolem a je to fakt supermoderní závod. Vypadá jako ze sci-fi filmu. A mají tam ploty, bezpečnostní kamery a tak.“

„Určitě něco skrývají,“ poznamenal Tom.

„Samozřejmě že něco skrývají, ty troubo,“ zamumlal Jerry. „Všechny tyhle farmaceutický společnosti vymýšlejí nové patenty a ty představují malý jmění. Když někdo objeví lék na AIDS nebo na nějakou jinou nemoc, dostane za to miliardy. Proto nikoho nepustí dovnitř. Ten chlápek, co jsem ho učil, o své práci nikdy nemluvil. Nesměl.“

„Jako Alex.“

„Cože?“

„Že je špion. Ani on o tom nesmí mluvit.“

„Jasně.“ Jerry pobaveně přikývl.

Alex se podíval z jednoho na druhého. Přestože je dělilo osm let, oba bratři si byli očividně blízcí. Přál si, aby s nimi mohl strávit víc času. Takhle v pohodě se už dlouho necítil. Jenže kvůli tomu sem nepřišel. „Můžeš mě někdy hodit do Amalfi?“ zeptal se.

„Samo.“ Jerry pokrčil rameny a dopil pivo. „Zítra mám volno. Vyhovuje ti to?“

„To by bylo skvělý.“

„Je to kousek od Neapole. Půjčím si auto od svý holky a svezu tě tam. Můžeš si Consanto prohlídnout sám. Ale jak už jsem řekl, Alexi, dovnitř se určitě nedostaneš.“

CONSANTO

Alex, stojící v prudkém žáru dopoledního slunce vedle auta, musel přiznat, že měl Jerry Harris pravdu. Consanto rozhodně udělalo všechno, co bylo v jeho silách, aby si své tajemství ochránilo.

Areálu dominovala jediná hlavní budova, která měla obdélníkový tvar a byla přinejmenším padesát metrů dlouhá. Alex viděl její fotografii v brožůře a překvapilo ho, jak moc se jí skutečná budova podobá – jako by ji fotograf tisíckrát zvětšil, vystříhl a nějak ji přiměl stát. Bylo to až neskutečné. Alex se díval na stěnu ze zrcadlového skla. Vypadalo to, že dovnitř se nedostane dokonce ani sluneční světlo. Šlo o obrovský stříbrný kvádr s jediným nápisem, vyrobeným z masivní oceli – CONSANTO.

Vedle Alexe stál Jerry v kratásech a tričku bez rukávů. Vzal s sebou dalekohled a Alex teď studoval široké betonové schodiště, které vedlo k hlavnímu vchodu. V objektu se nacházelo ještě několik menších staveb, skladišť a klimatizačních jednotek, a parkoviště s asi stovkou aut. Pak namířil dalekohled na střechu hlavní budovy. Spatřil dvě nádrže s vodou, řadu solárních panelů a vedle nich cihlovou věž s jedinými, otevřenými dveřmi. Požární úniková cesta? Možná také místo, kudy by se mohl dostat dovnitř.

Ale bylo jasné, že ke dveřím se nemá šanci přiblížit. Celý komplex obklopoval plot vysoký přes šest metrů a zakončený ostnatým drátem. Ke kontrolnímu stanovišti vedla jediná silnice a těsně za ním se nacházelo další. Každé auto, které vjelo do areálu nebo z něho vyjíždělo, zkontrolovali strážníci a vše pro jistotu monitorovaly bezpečnostní kamery, připevněné na ocelových tyčích, jejichž objektivy prozkoumávaly každíčký centimetr země. Všimli by si dokonce i mouchy, kdyby se snažila dostat dovnitř. A zabili by ji plácačkou, pomyslel si Alex sklesle.

Consanto Enterprises si tohle místo pečlivě vybralo. Pár mil na jih leželo Amalfi, rušný, hustě osídlený středomořský přístav, a na severu se nacházelo jen pár odlehlých vesnic. Komplex stál na rovném, skalnatém kousku země s několika stromy a budovami – člověk se tu neměl kde schovat. Asi půl míle odtud bylo moře. Pluly

po něm lodě a vlnami si razil cestu osamělý trajekt směřující na ostrov Capri. Alex měl dojem, že ke Consantu se nedá odnikud přiblížit, aniž by člověka někdo spatřil. A možná si ho právě natáčeli.

„Už chápeš, jak jsem to myslel?“ řekl Jerry.

Tom stál zády k budovám a díval se na moře. „Nechce si někdo zaplavat?“ zeptal se.

„Jo.“ Jerry pomalu přikývl. „Vzal jsi plavky?“

„Ne.“

„To je fuk. Můžeme se vykoupat v boxerkách.“

„Já spod'áry nenosím.“

Jerry se podíval na bratra. „Ty se mi snad zdáš!“

Alex sledoval, jak kolem prvního kontrolního stanoviště projíždí dodávka. Opravdu to vypadalo beznadějně. I kdyby se mu podařilo do nějakého auta nebo náklad'áku proklouznout, při prohlídce by ho určitě našli. Čekat na tmu nemělo smysl. Podél obvodu areálu stály obloukové lampy, které se ihned po setmění rozsvítí. Alex viděl, že objekt obcházejí uniformovaní strážníci s německými ovčáky na vodítku. Budou tam určitě i v noci.

Už se to chystal vzdát. Zepředu ani ze stran se do objektu nedostane; plot přelézt nedokáže. Zadíval se na komplex. Stál pod příkrým srázem. Skalní stěna se tyčila minimálně do výšky tří set metrů a Alex si všiml, že na samém vrcholku, daleko odsud, stojí hlouček budov.

Ukázal na ně. „Co to je?“ zeptal se.

Jerry se podíval směrem, kterým Alex ukazoval. „Já nevím.“ Na okamžik se zamyslel. „To je asi Ravello. Horská vesnice.“

„Dá se tam nějak dostat?“

„Jasně.“

Alex si dal všechno okamžitě dohromady. Plochá střecha s požární únikovou cestou, podle všeho otevřenou. Vesnička na samém vrcholku srázu. Výstroj, kterou viděl v Jerryho neapolském bytě. Najednou to bylo naprosto jednoduché.

Consanto Enterprises možná vypadalo nedobytně, ale Alex už cestu dovnitř objevil.

Vysoko nad borovými lesy, kousek od Ravella, ke kterému vedla cesta klikatící se po úbočí hory, stála vybledlá vila z osmnáctého století. Bylo to nádherné místo, jako stvořené k odpočinku, ponořené ve vlastním světě, daleko od davů na plážích a v ulicích dole. Od moře vanul chladný večerní větřík, a jak pomalu zapadalo slunce, světlo se měnilo od modrého přes lila k temně červenému. Kolem domu se rozkládala pečlivě udržovaná zahrada, jejímž středem vedla dlouhá příjezdová cesta, a na opačném konci se nacházela terasa ohraničená zídou, kterou zdobily hlavy z bílého mramoru. Za terasou nebylo nic. Zahrada nečekaně končila příkrým srázem spadajícím k pobřežní silnici, komplexu Consanto a skalnatým pláckám asi o tři sta metrů níž.

Turisté už dávno odešli, aby strávili večer ve městě. Vila byla opuštěná. Alex stál opodál a přemýšlel, co ho čeká. V ústech měl sucho a žaludek se mu nepříjemně svíral. To je šílenství. Musí existovat jiné řešení. Ne. Probral všechny možnosti. Tohle je jediný způsob.

Věděl, že BASE jumping je jeden z nejnebezpečnějších extrémních sportů a že každý skokan zná někoho, kdo se při něm zranil nebo zahynul. BASE je zkratka, která vznikla ze slov Building (budova), Antenna (stožár), Span (mostní oblouk) a Earth (přírodní útvar). V podstatě to znamená parašutismus bez použití letadla. Skokani BASE se vrhají z mrakodrapů, přehrad, skalních útesů a mostů. Samotné seskoky nejsou trestné, ale odvážlivci je obvykle provádějí bez povolení, často uprostřed noci. Nedílnou součástí téhle zábavy je vniknutí na cizí pozemek, porušení pravidel.

Vrátili se do Neapole pro výstroj, kterou Jerry Harris slíbil Alexovi půjčit. Jerry využil dlouhou zpáteční cestu k tomu, aby Alexovi poskytl co nejvíc informací o technice a možných nebezpečích seskoku. Rychlokurz, zamumlal Tom sklíčeně. Právě tohle Alex slyšet nemusel.

„První a nejdůležitější pravidlo při seskoku připadá začátečníkům nejtěžší,“ začal Jerry. „Až skočíš, musíš s roztažením padáku počkat co nejdéle. Čím déle budeš čekat, tím dál se dostaneš od stěny útesu. A musíš udržovat ramena vodorovně. To poslední, co potřebuješ, je jednaosmdesátka.“

„Co to znamená?“ zeptal se Alex.

„K tomu dochází, když padák zbrkle otevřeš. V podstatě to znamená, že letíš špatným směrem a narazíš do útesu.“

„A co se stane pak?“

„No... umřeš.“

Alex si nasadil přilbu a chrániče na kolena a kotníky. Jerry mu také půjčil pevné sportovní boty, ale to bylo všechno.

Až poletí vzduchem, bude muset okamžitě reagovat, a příliš mnoho ochranné výstroje by ho omezovalo. Navíc, jak Jerry zdůraznil, nikdo nepodnikne skok BASE bez základního výcviku. Jestli něco nevyjde, ani veškeré ochranné pomůcky na světě mu nepomůžou. A rozdíl mezi životem a smrtí?

Pro Alexe se zredukoval na dvě stě dvacet čtverečních stop nylonu F111. Parašutisté potřebují v průměru jednu čtvereční stopu padáku na každou libru své tělesné hmotnosti a výstroje, ale skokanům BASE stačí pouze polovina. Alexův padák odpovídal potřebám Jerryho, který byl těžší než on. Materiálu bude mít tedy nadbytek.

Alex nesl sedmibuněčný padák Blackjack, který si Jerry koupil z druhé ruky za necelý tisíc amerických dolarů. Klasický padák obvykle tvoří devět buněk – devět samostatných kapes. Větší padáky BASE jsou ovladatelnější, lépe létají a přesně přistávají. Alexova hmotnost vytáhne látku během pádu z ruksaku a ta se mu roztáhne nad hlavou do tvaru klasického padáku.

Jerry stál vedle něho a černým přístrojem, který velikostí a tvarem připomínal dalekohled, mířil na zem. Přečetl na něm údaj. „Tři sta padesát sedm metrů,“ oznámil. Pak vytáhl plastovou kartičku – plánovač délky letu – a rychle ho zkontroloval. „Můžeš udělat čtyřku, maximálně šestku,“ prohlásil. „S padákem teda poletíš přibližně patnáct vteřin. Ale znamená to, že skoro okamžitě přistaneš.“

Alex chápal, co mu vysvětluje. Volným pádem může padat asi čtyři až šest vteřin. Čím kratší dobu poletí s otevřeným padákem, tím větší má naději, že ho zezdola nikdo nezahledne. Na druhé straně čím vyšší rychlostí přistane, tím větší riziko hrozí, že si poláme všechny kosti v těle.

„A až budeš dole, nezapomeň...“

„Zmenšit úhel dopadu.“

„Jo. Jestli si nechceš polámat nohy, asi tři čtyři vteřiny před přistáním se musíš zpomalit.“

„Ne tři nebo čtyři vteřiny po přistání,“ dodal Tom snaživě. „To už bude pozdě.“

„Dík!“

Alex se rozhlédl. Nikde nikdo. Tak trochu si přál, aby se objevil policista nebo vyšel někdo z vily a zastavil ho dřív, než doopravdy skočí. Ale zahrada byla prázdná a hlavy z bílého mramoru lhostejně zíraly kolem něho.

„Během tří vteřin zrychlíš z nuly na šedesát mil v hodině,“ pokračoval Jerry. „Zapnul jsem zpomalovač záběru, ale až se ti padák otevře, stejně ten náraz ucítíš. Aspoň tě to upozorní, že za okamžik přistaneš. V tu chvíli si dáš obě chodidla a kolena k sobě a přitiskneš si bradu na prsa. A snaž se nepřekousnout si jazyk. Mně se to poprvé málem stalo.“

„Jo.“ Alex ze sebe dokázal vypravit pouze jednotlivá slova.

Jerry se podíval přes okraj srázu. „Střecha Consanta je přímo pod náma a nefouká vítr. Na manévrování nebudeš mít moc času, ale když bude třeba, můžeš zkusit zatáhnout za závlačky.“ Pak mu položil ruku na rameno. „Jestli chceš, udělám to místo tebe,“ nabídl se.

„Ne.“ Alex zavrtěl hlavou. „Díky, Jerry. Ale musím to zvládnout sám. Byl to můj nápad...“

„Držím ti palce.“

„Zlom vaz!“ vykřikl Tom. „Nebo spíš – nezlom si vaz.“

Alex došel k mezeře mezi dvěma sochami a podíval se dolů. Stál přímo nad komplexem, i když z téhle výšky vypadal maličký, jako stříbrná kostka lega. Většina zaměstnanců už jistě odešla, ale strážní zůstali na svých místech. Musí jen doufat, že těch několik vteřin, co poletí vzduchem, se nikdo nepodívá nahoru. Spoléhal ale na to, že Consanto je otočené čelem k moři a příjezdová cesta a vstup se nacházejí na stejné straně. Tímhle směrem soustředili veškerou svou pozornost, takže pokud bude mít Alex štěstí, dostane se dovnitř, aniž si ho někdo všimne.

Žaludek měl jako na vodě a necítil nohy. Měl dojem, jako by se vznášel. Snažil se zhluboka nadechnout, ale jako by měl kolem sebe vzduchoprázdno. Opravdu mu tak záleží na tom, aby vnikl do Consanta a zjistil, jak ten závod souvisí se Škorpionem? Co by Tom a jeho bratr řekli, kdyby si to rozmyslel, i když na poslední chvíli?

K čertu s tím, pomyslel si. Spousta kluků jeho věku provozuje skoky BASE. Sám Jerry nedávno skočil z mostu New River Gorge v Západní Virginii. Byl Den mostů, jediný den v roce, kdy jsou ve Spojených státech skoky z mostů legální, a Jerry tvrdil, že ve frontě na seskok čekalo několik desítek dětí. Je to sport. Lidé se tím baví. Jestli bude ještě chvilku váhat, vzdá to. Bylo načase skočit.

Odhodlaně vylezl na zídku, zkontroloval si šňůru pomocného padáku, naposledy se podíval na místo přistání a skočil.

Měl pocit, jako by spáchal sebevraždu.

Ještě nikdy nic podobného nezažil.

Všechno se rozmazalo. Byla tu obloha, okraj útesu a (pokud si to jen nepředstavoval) Tomův vyděšený obličej. Pak se všechno změnilo. Modrá se řítí do šedivé, z níž trčela bílá barva střechy. Do tváře ho bičoval vítr. Náhlé zrychlení způsobilo, že mu vylezly oči z důlků. Musí otevřít padák. Ne. Jerry ho varoval před zbrklým jednáním. Kolik ještě vteřin?

Ted'!

Trhnutím za šňůru otevřel pomocný padák a doufal, že ho nadlehčí proud vzduchu. Vyjde to? Padák už zmizel a vlekl za sebou šňůru, která následně vytáhne z ruksaku padák Blackjack. Bože! Udělal to pozdě. Padá moc rychle. V uších slyšel dlouhý, tichý jekot a hvízdání větru a naskočila mu husí kůže. Co s tím padákem sakra je? Kde je nahoře? Kde je dole? Padá...

A náhle ucítil prudké škubnutí a vzápětí zpomalil. Měl pocit, že se přetrhne vejpůl. Koutkem oka zahlédl lana a vzdouvající se látku. Padák! Ale na tom teď nezáleželo. Kde přistane? Když se podíval dolů, spatřil své vlastní nohy. Šílenou rychlostí se řítily k bílému obdélníku. Střecha komplexu – ale byla moc daleko. Nestrefí se na ni. Rychle. Zatahni za závlačky. Tak je to lepší. Střecha se k němu opět přiblížila. Na co zapomněl? Úhel dopadu! Škubl za obě brzdy,

čímž stáhl dolů ocas padáku, takže se – jako přistávající letadlo – ocitl v mírnějším úhlu. Ale nenechal to na poslední chvíli?

Vnímal jen bílou střechu pod sebou a pak na ni dopadl. Cítil, jak se mu od kotníků přes kolena až po stehna šíří vibrace. Rozběhl se dopředu, ale padák ho vlekl za sebou. Před tím ho Jerry varoval. Dole může být větší vítr, a když si nedá pozor, strhne ho ze střechy. Alex se rychle blížil k jejímu kraji. Zapřel se patami a hledal za sebou nějaké výstupky. Jakmile je našel, pevně se jich chytil. Zastav! Pouhých pár centimetrů od okraje se mu podařilo zabrzdit břišky chodidel. Zaklonil se a škulb padákem k sobě. Pak se vyčerpaně posadil.

Byl na místě.

Několik vteřin jen tak seděl. Skočil z obrovské výšky, kterou znají všichni skokani BASE a díky níž je tenhle sport tak návykový. Tělo mu vyplavovalo kvanta adrenalinu a ten mu proudil oběhovým systémem. Srdce mu bušilo jako splašené. Cítil, že má všechny chloupky v pozoru. Otočil se a zadíval se nahoru na útes. Po Tomovi a jeho bratrovi nebylo ani památky. I kdyby tam stáli, byli by moc malí na to, aby je viděl. Alex nemohl uvěřit, z jaké výšky skočil ani jak rychle přistál. A navíc to vypadalo, že strážníci měli celou dobu hlavu dole a upírali oči na zem, nikoli do vzduchu. Tolik pokud jde o bezpečnostní opatření firmy Consanto!

Alex čekal, až se mu zklidní tep, potom si sundal přilbu a chrániče, rychle složil padák a co nejpečlivěji ho sbalil do ruksaku. V ústech cítil pachut' krve. Došlo mu, že se přes Jerryho varování kousl do jazyka.

Alex se přihrčil a odnesl ruksak s padákem ke dveřím, kterých si všiml, když objekt dopoledne pozoroval. Než odsud odejde, chtěl nechat Jerryho výstroj na střeše. Už si víceméně ujasnil, jak se z Consanta dostane. Nejjednodušší bude, když zavolá policii a nechá se zatknout. V nejhorším případě ho obviní z nepovoleného vstupu do areálu. Ale je mu teprve čtrnáct. Pochyboval, že ho v Itálii vsadí do vězení – spíš ho šupem pošlou do Anglie.

Dveře byly pootevřené. Měl pravdu. Asi deset cigaretových nedopalků, které se povalovaly na střeše, mluvilo za vše. Navzdory

všem strážným, kamerám a špičkovým poplašným systémům si sem našel cestu vášnivý kuřák a ohrozil tím bezpečnost celého komplexu.

Alexovi se to hodilo. Proklouzl dveřmi a uviděl kovové schodiště. Dole na něj čekaly další dveře – ocelové, s malými skleněnými tabulkami – a Alex si na okamžik pomyslel, že je ve věži uvězněný. Ale určitě tu musí být nějaké čidlo. Když se k nim přiblížil, otevřely se a pak se za ním zavřely. Možná je tak nastavil neznámý kuřák. Alex se otočil a zamával rukou. Dveře se nepohnuly. Panel s čísly na zdi mu sdělil špatnou zprávu. Dostat se do budovy je jedna věc, ale k tomu, aby se z ní zase dostal ven, potřebuje kód. Byl v pasti.

Zbývala mu pouze jediná cesta, a to dopředu. Po prázdné bílé chodbě došel k dalším dveřím, které se se zasyčením otevřely, a když jimi prošel, opět se zavřely. Ocítl se v srdci komplexu. Okamžitě ucítil, že se změnil vzduch. Byl příšerně studený a měl kovovou pachut'. Alex zvedl hlavu a spatřil oslnivě nablýskané potrubí, které se táhlo podél celé chodby. Všude byly číselníky a monitory. Alexe už začínala bolet hlava. To místo bylo prostě příliš sterilní.

Šel dál, protože toho chtěl vidět co nejvíc, dřív než ho objeví. Vypadalo to, že je sám – všichni zaměstnanci zřejmě po skončení pracovní doby odešli domů –, ale bylo jen otázkou času, než si strážní všimnou jeho přítomnosti. Slyšel, že se někde otevřely dveře. Alexovi se rozbušilo srdce. Rozhlédl se, jestli nespatří nějaký úkryt. Chodba byla prázdná, jasně osvětlená silnými neonovými světly za skleněnými kryty, bez sebemenšího stínu, kam by se mohl schovat. Opodál zahlédl dveře a rozběhl se k nim, ale byly zamčené. Alex se k nim přitiskl a navzdory všemu doufal, že ho příchozí neuvidí.

Za rohem se vynořil muž. Zpočátku bylo těžké poznat, že je to muž. Postava na sobě měla světle modrou kombinézu, která jí zahalovala každý centimetr těla. Na hlavě měla kapuci a na obličeji plastovou masku, která jí zakrývala většinu tváře – ale když se natočila z profilu, Alex si všiml brýlí a plnovousu. Muž před sebou tlačil jakýsi obrovský pojízdný samovar z lesklého chrómu. Zařízení bylo stejně vysoké jako on a z víka trčela spousta páček a trubiček. K Alexově úlevě muž odbočil do jiné chodby.

Alex se podíval na dveře, k nimž se tiskl. Měly okno z tlustého skla – které připomínalo sklo pračky – a na opačné straně se nacházela prostorná místnost, osvětlená, ale prázdná. Alex usoudil, že jde o laboratoř, ale díky dalším samovarům, z nichž některé visely na řetězech ve vzduchu, vyhlížela spíš jako palírna.

Zatímco se Alex díval dovnitř, po místnosti přešla žena. Komplex zřejmě nebyl tak opuštěný, jak si myslel. I ona měla na sobě ochrannou kombinézu a masku na obličeji a tlačila stříbrný vozík. Zatímco se snažil nakukovat dovnitř, na skle se srážel jeho dech. Nedávalo to smysl, ale žena vezla vajíčka... stovky vajec, úhledně naskládaných na podnosech. Velikostí připomínala obyčejná slepičí vejce a všechna byla dokonale bílá. Že by žena pracovala v kuchyni? O tom Alex pochyboval. Na těch vejcích bylo něco zlověstného. Možná jejich identický vzhled, to, že všechna vypadala naprosto stejně. Žena zašla za nějaký přístroj a zmizela. Alex, stále zmatenější, usoudil, že je načase pokračovat v pátrání.

Prošel další chodbou, do níž zahrnul muž se samovarem. Teď slyšel přístroje, jejich tiché, rytmické klapání. Přistoupil k skleněnému panelu ve zdi a nahlédl do potemnělé místnosti, kde před podivným složitým zařízením seděla další žena. Automat třídil stovky zkumavek, otáčel je, kontroloval, označoval štítky a nakonec jí je podával do rukou.

Co to v Consanto Enterprises vyrábějí? Že by chemické zbraně? A jak se odsud sakra dostane zase ven? Alex se podíval dolů a všiml si, že má po seskoku BASE špinavé ruce. Byl ušmudlaný a zpocený a v duchu se podivil, že si jeho přítomnosti v budově ještě nikdo nevšiml a nevyvolal poplach. Na místě, kde ho ze všech stran obklopovaly stěny obložené bílými panely a kam klimatizace vháněla sterilizovaný vzduch, byl totéž co obrovský mikrob a monitory na něj měly už dávno někoho upozornit.

Došel k dalším dveřím, a když se lehce otevřely, spadl mu kámen ze srdce. Možná odsud nakonec přece jen najde cestu ven. Jenže dveře vedly pouze do další chodby, o něco širší než ta předchozí, ale stejně tak málo slibné. Napadlo ho, že je stále v nejvyšším poschodí budovy. Přišel dovnitř ze střechy. Musí najít výtah nebo schodiště, po kterém se dostane do přízemí.

Zničehonic se asi deset metrů od něho otevřely dveře, v nich se objevil muž a nevěřícně na Alexe zíral.

„Kdo sakra jsi a co tu děláš?“ zeptal se.

Alex si všiml, že muž mluví anglicky. Současně ho poznal: plešatá hlava, nos jako skoba a brýle se silnými tmavými skly. Na sobě měl volný laboratorní plášť a pod ním sako s kravatou, ale když ho Alex viděl posledně, byl v maškarním kostýmu. Byl to doktor Liebermann, host, kterého viděl, jak na večírku v Benátkách hovoří s paní Rothmanovou.

„Já...“ Alex nevěděl, co říct. „Zabloudil jsem,“ zamumlal bezmocně.

„Sem nemůžeš! Tohle je bezpečnostní zóna. Kdo jsi?“

„Jmenuju se Tom. Můj táta tady pracuje.“

„Jak se jmenuje? Na jakém oddělení dělá?“ Doktor Liebermann Alexově výmluvě evidentně nevěřil. „Jak ses sem dostal?“ zeptal se.

„Vzal mě sem táta. Nemohl byste mi poradit, jak se odsud dostanu?“

„Ne! Zavolám ochranku. Se mnou jít nemůžeš!“

Doktor Liebermann o krok couvl do místnosti, z níž právě vyšel. Alex nevěděl, co má dělat. Má vzít nohy na ramena a utéct? Jakmile spustí poplach, za pár minut ho najdou. A co pak? Usoudil, že Consanto ho jednoduše předá policii. Ale jestli tu něco skrývají, jestli zahlédl něco tajného, možná takové štěstí mít nebude.

Doktor Liebermann natáhl ruku a Alex spatřil vedle dveří poplašné tlačítko.

„To je v pořádku, Harolde. Nech to na mně,“ ozvalo se Alexovi za zády.

Alex se prudce otočil a zděšením ho bodlo u srdce. Připadal si jako ve zlém snu. Přímou za ním stál Nile, muž, který ho omráčil a hodil do sklepa, a pobaveně se usmíval. I on měl bílý plášť, ale pod ním džíny a přiléhavé tričko. V jedné ruce držel šedivý kufřík, který teď postavil na podlahu.

„Nečekal jsem, že vás zase uvidím.“ Harold Liebermann se tvářil zmateně.

„Paní Rothmanová mě poslala zpátky.“

„Proč?“

„Jak vidíte, doktore Liebermanne, došlo k vážnému porušení bezpečnostních opatření. Než odjela, požádala mě, abych si to vzal na starost.“

„Vy toho kluka znáte? Kdo to je?“

„Jmenuje se Alex Rider.“

„Mně se představil jako Tom.“

„Lže. Je to špion.“

Zatímco si muži povídali, Alex stál bezradně mezi nimi. Byl v pasti. Točila se mu hlava a věděl, že nemůže nic dělat. Nile na něj byl moc rychlý a silný. Už si to ověřil na vlastní kůži.

„Co chcete dělat?“ zeptal se doktor Liebermann rozmrzele, jako by tam Alex ani Nile neměli co dělat.

„Jak už jsem říkal, Harolde. Nesmíme si dovolit únik informací. Postarám se o to.“

Nile sáhl pod plášť a vytáhl tu nejhroživější zbraň, jakou kdy Alex viděl. Byl to lehce zahnutý samurajský meč s rukojetí ze slonoviny a plochou, jako břitva ostrou čepelí. Měl však poloviční velikost – byl něco mezi mečem a dýkou. Nile ho chvilku držel v ruce a očividně si vychutnával jeho perfektní vyváženost; potom ho zvedl do výšky ramene. Teď jím mohl bodnout nebo seknout. Tak či tak Alex věděl, že stojí tváří v tvář mistrovi. Od smrti ho dělí pouhých pár vteřin.

„Tady ho zabít nemůžete!“ vykřikl doktor Liebermann zděšeně. „Všechno umažete od krve!“

„Nebojte se, Harolde,“ uklidnil ho Nile. „Meč mu projede krkem do mozku. Vyteče jen pár kapek krve.“

Alex se přikrčil, a přestože věděl, že nemá šanci, připravil se k úhybnému manévru. Nile se stále usmíval a očividně si vychutnával situaci.

Náhle zaútočil.

Vše se odehrálo ve zlomku vteřiny. Alex si ani nevšiml, že Nile zamířil, ale vzduchem se už mihlo ostří a prolétlo chodbou. Meč o pár centimetrů minul jeho rameno. Copak se Nile nestrefil? Ne. To je nesmysl. Najednou mu došlo, že Nile nemířil na něj.

Když se otočil, zjistil, že doktor Liebermann je mrtvý, i když dosud stál a na tváři měl překvapený výraz. Podařilo se mu zvednout

jednu ruku a lehce sevřel meč, který mu teď trčel z krku. Pak se zřítíl dopředu a zůstal nehybně ležet.

„Přímo do mozku,“ zamumlal Nile. „Přesně, jak jsem řekl.“

Alex ohromeně sledoval Nilea, který prošel kolem něho a sklonil se nad doktorem Liebermannem. Vytáhl mu meč z krku, otřel ho do jeho kravaty a zasunul si ho zpátky do pouzdra, které měl schované pod laboratorním pláštěm. Pak se podíval na Alexe.

„Nazdárek, Alexi,“ pronesl vesele. „Jsi poslední člověk, kterého jsem tu čekal. Paní Rothmanová bude mít radost.“

„Vy mě nechcete zabít?“ vyjekl Alex. Pořád nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo.

„To si piš, že ne.“

Nile vstal, vrátil se ke kufříku a otevřel ho. Alex měl co dělat, aby stačil sledovat, co se děje. V kufříku spatřil klávesnici, malou počítačovou obrazovku, dvě hranaté krabičky a spleť drátů. Nile si klekl a rychle něco vytukal na klávesnici. Na obrazovce se objevila řada kódů: černo-bílých stejně jako prsty, které je napsaly. Zatímco psal, nepřestával mluvit.

„Doufám, že mi odpustíš, Alexi. Musím říct, že to, co se stalo ve Vdovině paláci, mě moc mrzelo. Netušil jsem, že jsi synem Johna Ridera. Mimochodem, ten tvůj útěk ze sklepa byl fantastický. Nikdy bych si neodpustil, kdybych musel jít dovnitř a lovit tě hákem z vody.“ Dopsal, stiskl ENTER a pak kufřík zavřel. „Ale teď si spolu povídat nemůžeme. Paní Rothmanová je právě na pobřeží, v Positanu. Nemůže se dočkat, až se s tebou setká. Takže jdeme.“

„Proč jste doktora Liebermanna zabil?“ zeptal se Alex.

„Protože mi to paní Rothmanová nařídila.“ Nile se napřímil. „Hele, určitě máš spoustu otázek, ale já ti na ně teď odpovědět nemůžu. Právě jsem do areálu umístil bombu, která to tu –,“ podíval se na hodinky, „– za devadesát dvě vteřiny rozmetá na padrť. Na klábosení teď není čas.“

Posunul kufřík k hlavě doktora Liebermanna, naposledy muže zkontroloval a zamířil chodbou pryč. Alex ho následoval. Co jiného mohl dělat? Nile dorazil ke dveřím a vytukal na panel vedle nich kód. Dveře se otevřely a Nile s Alexem jimi prošli. Spěchali. Nile, aniž vynakládal očividné úsilí, se pohyboval dlouhými kroky. Před

nimi se objevilo schodiště, po němž Alex prve pátral. Seběhli o tři patra níž a dostali se k dalším dveřím. Nile opět vytřukal kód na panel a náhle je ovanul čerstvý vzduch. Před dveřmi stálo auto – dvousedadlový Alfa Romeo Spider – se staženou střechou.

„Naskoč si!“ prohodil Nile. Řekl to tak, jako by právě vyšli z kina a jeli domů.

Alex nastoupil a vyrazili. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy Nile aktivoval bombu? Slunce konečně zapadlo a venku už byla úplná tma. Po asfaltové cestě dorazili ke kontrolnímu stanovišti a Nile se usmál na strážného.

„*Grazie. E' stato bello verdervi...*“

Díky. Rád jsem vás poznal. Alex už od prvního setkání věděl, že Nile umí italsky. Strážný přikývl a zvedl závoru.

Nile dupl na plyn a auto vystartovalo dopředu. Alex se otočil. O pár vteřin později došlo k obrovskému výbuchu. Jako by se z hlavní budovy rozhodla probít pěst z oranžových plamenů. Roztříštila se okna a do vzduchu vyrazil kouř a oheň. Na zem padal smrtící déšť, tisíce kousků skla a oceli. Ozvaly se ječivé, ohlušující sirény. Budově chyběla část boku a střecha. Alex viděl, jak je bomba malá, a nemohl uvěřit, že dokázala způsobit takovou škodu.

Nile se podíval do zpětného zrcátka, aby zkontroloval výsledky své práce. Spokojeně mlaskl.

„Tyhle průmyslové nehody,“ zamumlal. „Nikdy se nedá říct, kdy dojde k další.“

Ujížděli po pobřežní komunikaci rychlostí asi osmdesát mil v hodině. Za zády jim hořelo Consanto Enterprises; plameny šlehaly vysoko do vzduchu a odrážely se na tmavé, klidné mořské hladině.

ZNAČKOVÉ OBLEČENÍ

Alex stál na balkoně a užíval si úchvatný pohled na městečko Positano a temné vody Středozemního moře za ním. Od západu slunce uplynuly dvě hodiny, ale vzduch byl stále teplý. Byl v županu a vlasy měl ještě mokré od sprchy, z níž na něj ze všech stran stříkaly pramínky horké vody. Na stolku vedle něho stála sklenice s čerstvým citrónovým džusem. Od chvíle, kdy se s Nilem podruhé setkal, měl pocit, že se mu všechno jenom zdá. Teď dostal ten sen nový, velice zvláštní směr.

Nejdřív hotel. Jmenoval se Sirenuse, a jak mu Nile nadšeně sdělil, šlo o jeden z nejluxusnějších hotelů v jižní Itálii. Alexův pokoj byl obrovský a ani trochu hotelový pokoj nepřipomínal – spíš apartmá pro hosty v italském paláci. Byla v něm ohromná postel s bělostným povlečením z egyptské bavlny, stůl, televize s úhlopříčkou třicet šest palců s videem a DVD přehrávačem, pohodlná kožená pohovka a za obrovskými okny terasa. A ta koupelna! Kromě sprchového koutu se v ní nacházela vana tak prostorná, že by se do ní vešel celý fotbalový tým. Všechno bylo z mramoru a zdobené ručně zhotovenými dlaždicemi. Milionářské apartmá. Alex se zachvěl, když si pomyslel, kolik tu musí stát jediná noc.

Nile ho sem zavezl od trosek Consanta Enterprises. Ani jeden z nich během té krátké cesty nepromluvil. Alex se chtěl Nilea zeptat na spoustu věcí, ale svištění vzduchu a řev šestiválcového motoru Alfa Spideru o výkonu 162 kilowatů hovor znemožňovaly. Navíc měl dojem, že od Nilea se odpovědi na své dotazy stejně nedozví. Cesta podél pobřeží jim trvala pouhých dvacet minut a najednou byli na místě; zastavili před hotelem, který byl podezřele malý a obyčejný – zvenčí.

Když se Alex ubytoval, Nile zavolal paní Rothmanové.

„Paní Rothmanová se nemůže dočkat, až tě uvidí,“ oznámil. „V půl desáté s tebou povečeří. Požádala mě, abych ti koupil nějaké slušné oblečení.“ Změřil si Alexe pohledem. „Mám odhad na velikosti. Máš nějaké speciální přání, pokud jde o styl?“

Alex pokrčil rameny. „Je mi to fuk.“

„Fajn. Posílček ti oblečení přinese nahoru. Jsem rád, že jsem tě zase potkal, Alexi. Víím, že budeme kamarádi. Užij si večeri. Mají tu špičkovou kuchyni.“

Pak se vrátil do auta a odjel.

Vím, že budeme kamarádi. Alex nevěřícíně zavrtěl hlavou. Ještě před dvěma dny ho stejný muž omráčil a zamkl ho v podzemním sklepě, aby se utopil.

Z myšlenek ho vytrhl příchod staršího muže v uniformě, který ho odvedl dlouhými chodbami plnými starožitností a uměleckých předmětů do pokoje ve druhém patře. Jakmile odešel, Alex celou místnost zkontroloval. Dveře byly odemčené. Ze dvou telefonů na stole se ozýval oznamovací tón. Klidně mohl někomu zavolat, kamkoli na světě... a to včetně policie. Koneckonců, právě byl očitým svědkem zničení velké části Consanta Enterprises a vraždy Harolda Liebermanna. Ale Nile zřejmě věřil, že Alex bude držet jazyk za zuby, přinejmenším do setkání s paní Rothmanovou. Také by mohl odejít, kdyby chtěl. Jednoduše zmizet. Ovšem jeho únosci se domnívali, že bude chtít zůstat. Celá ta situace ho mátlá.

Napil se džusu a zadíval se na město.

Byla krásná noc a obloha posetá tisíci jasných hvězd se táhla do nekonečna. Hluboko pod sebou slyšel mořský příboj. Městečko Positano se rozkládalo na svahu příkrého útesu; obchůdky, restaurace, vilky a činžovní domy protkané řadou uliček s jedinou úzkou hlavní třídou, která se klikatila až dolů k zálivu ve tvaru koňské podkovy. Všude zářila světla. Turistická sezona se chýlila k závěru, ale letovisko bylo stále plné lidí rozhodnutých užít si léto až do samého konce.

Ozvalo se zaťukání. Alex se vrátil do místnosti a po naleštěné mramorové podlaze došel ke dveřím. Za nimi stál hotelový zřízenec v bílém saku s černým motýlkem. „Vaše šaty, pane,“ řekl a podal Alexovi kufr. „Pan Nile vám posílá oblečení na večer,“ dodal a otočil se k odchodu.

Alex kufr otevřel. Byl plný drahého, značkového oblečení. Společenský oblek ležel navrchu. Vytáhl ho a položil na postel. Byl temně šedý, hedvábný, s cedulkou Miu Miu. Patřila k němu bílá košile od Armaniho. Pod ním objevil dlouhé kožené pouzdro. Když

je otevřel, zalapal po dechu. Koupili mu nové hodinky od Baume & Mercier s lesklým kovovým páskem. Vytáhl je z pouzdra a potěžkával je v ruce. Musely stát několik set liber. Nejdřív ten pokoj a teď tohle! Zahrnují ho penězi – a stejně jako voda ve sprše, proudí ze všech stran.

Na okamžik se zamyslel. Nebyl si jistý, s kým se to zapletl, ale prozatím s nimi bude spolupracovat. Bylo skoro půl desáté a měl hlad jako vlk. Když se oblékl, zkontroloval se v zrcadle. Oblek byl klasický, s módními úzkými klopami, které sahaly sotva na hrudník, a s přiléhavými kalhotami, a doplňovala ho temně modrá kravata, úzká a rovná. Paní Rothmanová mu také poslala černé semišové boty od D&G. Alex se skoro nemohl poznat – vypadal jako manekýn.

Přesně v půl desáté vešel do restaurace, která se nacházela v nižším poschodí. Hotel, jak mu teď došlo, stál na svahu kopce, takže byl mnohem rozlehlejší, než vypadal, a jeho větší část se skrývala pod úrovní vstupu a recepce. Ocítl se v dlouhé místnosti s klenutým stropem a prostornou terasou, kterou osvětlovaly stovky svíček v skleněných lustrech. V restauraci bylo plno. Číšníci pobíhali od stolu ke stolu a kolem se rozléhalo cinkání příborů a tichý šum konverzace.

Paní Rothmanová měla nejlepší stůl uprostřed terasy, s výhledem na Positano a temné moře. Seděla sama, popíjela šampaňské a čekala na Alexe. Na sobě měla černé šaty s hlubokým výstřihem a jedinou její ozdobou byl diamantový náhrdelník. Jakmile ho spatřila, usmála se a zamávala na něj. Alex k ní došel a náhle se cítil v obleku nesvůj. Připadalo mu, že většina ostatních hostů je oblečená ležerněji. Litoval teď, že si vzal kravatu.

„Alexi, vypadáš úžasně,“ pochválila ho paní Rothmanová a přejela ho obdivným pohledem. „Ten oblek ti dokonale padne. Je od Miu Miu, nemám pravdu? Tenhle styl zbožňuji. Sedni si, prosím.“

Alex se posadil ke stolu. Zajímalo ho, co si o nich ostatní hosté myslí. Matka se synem si vyrazili na večeři? Připadal si jako statista ve filmu – a začínal si přát, aby mu někdo konečně ukázal scénář.

„Už je to dávno, co jsem večeřela s mým chlapečkem na hraní. Dáš si trochu šampaňského?“

„Ne, děkuju.“

„Tak co tedy?“

Odněkud se vynořil číšník a vznášel se teď nad Alexem, připravený přijmout jeho objednávku. „Dám si pomerančový džus, prosím. Čerstvý. S ledem.“

Číšník se uklonil a chvatně odkračel. Alex čekal, až paní Rothmanová opět promluví. Hrál její hru a byla to ona, kdo udával pravidla.

„Báječně tu vaří,“ sdělila mu. „Mají tu jednu z nejlepších kuchyní v Itálii – a samozřejmě, italská kuchyně je nejlepší na světě. Doufám, že ti to nevadí, ale už jsem ti objednala. Jestli ti jídlo nebude chutnat, můžeš ho vrátit.“

„V pohodě.“

Paní Rothmanová zvedla skleničku. Alex viděl, jak v tekutině medového odstínu stoupají k hladině drobné bublinky. „Měla bych připít na tvoje zdraví,“ prohlásila. „Ale nejdřív mi musíš říct, žes mi odpustil. To, co se ti stalo ve Vdovině paláci, bylo odporné. Propadám se studem.“

„Myslíte to, jak jste se mě pokusili zabít?“ ujistil se Alex.

„Drahý Alexi! Přišel jsi na večírek bez pozvání. Plížil ses po domě a slídl jsi v mé pracovně. Vyslovil jsi jméno, které by každému jinému přineslo okamžitou smrt, a máš skutečně obrovské štěstí, že se tě Nile rozhodl raději utopit než ti zlomit vaz. A tak přestože mě to, co se přihodilo, nesmírně mrzí, jen těžko můžeš říct, že sis o to nekoledoval. Samozřejmě, kdybychom věděli, kdo jsi, všechno by dopadlo naprosto jinak.“

„Řekl jsem Nileovi, jak se jmenuju.“

„Zřejmě mu to nedošlo a zmínil se mi o tobě teprve druhý den ráno. Byla jsem v šoku, když jsem se to dozvěděla. Nemohla jsem tomu uvěřit. Alex Rider, syn Johna Ridera, v mém domě – a zamčený ve sklepě a odsouzený k...“ Otrásla se a na okamžik zavřela oči. „Než jsme mohli otevřít dveře, museli jsme počkat, až voda klesne. Šílela jsem strachy. Myslela jsem si, že přijdeme pozdě. A pak... Podívali jsme se dovnitř a ve sklepě nikdo nebyl. Proměnil ses v Houdiniho a zmizel jsi. Vyplaval jsi tou starou studnou, nemám pravdu?“

Alex přikývl.

„Žasnu, že ses do ní vešel. Stejně jsem se na Nilea zlobila. Vůbec nemyslel. Mělo mu stačit už jen to, že se jmenuješ Rider. Ale naštěstí na tebe znovu narazil v Consantu! Mimochodem, cos tam dělal?“

„Hledal jsem vás.“

Paní Rothmanová se odmlčela a zamyslela se. „Určitě jsi viděl u mě ve stole tu brožuru. A neslyšel jsi taky můj rozhovor s Haroldem Liebermannem?“ Nečekala na odpověď. „Jedno ale potřebuju vědět. Jak ses dostal do budovy?“

„Seskočil jsem z jedné terasy v Ravellu.“

„S padákem?“

„Samozřejmě.“

Paní Rothmanová zaklonila hlavu a hlasitě se rozesmála. V tu chvíli vypadala jako filmová hvězda víc než všechny ostatní, které Alex znal. Byla nejen krásná, ale nekonečně sebevědomá. „To je neuvěřitelné,“ prohlásila. „To je skutečně neuvěřitelné.“

„Půjčil jsem si padák,“ dodal Alex. „Patřil bratrovi jednoho mého kamaráda. O ten padák jsem při výbuchu přišel, a navíc si o mě budou dělat starosti!“

Paní Rothmanová se zatvářila soucitně. „Měl bys jim zavolat a říct jim, že jsi v pořádku. A zítra vypíšu bratrovi tvého kamaráda šek. To je to nejmenší, co můžu po tom všem, co se stalo, udělat.“

Číšník přinesl Alexovi pomerančový džus a pro oba první chod: talíře s raviolami. Malé bílé čtverečky byly nádherně čerstvé, plněné houbami a podávané se špenátem a parmezánem. Alex jednu raviolu ochutnal. Musel připustit, že jídlo, jak paní Rothmanová slíbila, je opravdu skvělé.

„Co se Nileovi stalo?“ zeptal se.

„Někdy se chová jako idiot. Nejdřív jedná, potom se ptá. Nikdy nepoužívá mozek.“

„Myslel jsem s kůží.“

„Ach, tohle! Trpí vitiligem. Určitě jsi o tom slyšel. Je to kožní nemoc. Chybí mu pigmentové buňky, něco v tom smyslu. Chudák Nile! Narodil se jako černoch, ale než umře, bude úplně bílý. Ale o něm se nebavme. Potřebujeme probrat spoustu jiných věcí.“

„Znala jste mého otce.“

„Zнала jsem ho velice dobře, Alexi. Byli jsme blízcí přátelé. A musím říct, že jsi jeho přesná kopie. Nedokážu ti vysvětlit, jak je zvláštní tady s tebou sedět. Mně je o patnáct let víc, ale ty...“ Zadívala se mu hluboko do očí. Alex viděl, že ho zkoumá, ale současně měl pocit, že z něho něco vysává. „Skoro mám pocit, jako by se vrátil,“ dodala.

„Chci o něm vědět víc.“

„Copak ti můžu říct něco, co o něm ještě nevíš?“

„Nevím o něm nic kromě toho, co mi prozradil Jassen Gregorovič.“ Alex se odmlčel. Téhle chvíle se děsil. Kvůli tomu byl tady. „Živil se jako nájemný vrah?“ zeptal se.

Jenže paní Rothmanová mlčela. Dívala se jinam. „Setkal ses s Jassenem Gregorovičem,“ řekla. „To on ti o mně pověděl?“

„Byl jsem s ním, když umíral.“

„Bylo mi Jassena líto. Slyšela jsem, že ho zabili.“

„Chci se něco dozvědět o svém otci,“ opakoval Alex. „Pracoval pro organizaci Škorpion. Byl zabiják. Je to pravda?“

„Tvůj otec byl mým přítelem.“

„Neodpovídáte mi na otázku,“ upozornil ji Alex a snažil se zachovat klid. Paní Rothmanová se k němu chovala mile, jenže Alex už věděl, že je velice bohatá a velice nemilosrdná. Tušil, že by se mu vymstilo, kdyby si ji znepřátelil.

Sama paní Rothmanová byla naprosto klidná. „Nechci o něm mluvit,“ pronesla. „Ještě ne. Nejdřív si chci promluvit s tebou.“

„Co o mně chcete vědět?“

„Už toho vím o tobě hodně, Alexi. Máš skvělou pověst. Proto tu spolu dneska večer sedíme. Mám pro tebe nabídku, která tě možná překvapí. Ale chci, abys hned od začátku věděl, že jsi naprosto volný. Můžeš kdykoli odejít. Nechci ti ublížit. Naopak. Jediné, co po tobě chci, je, aby ses nad mou nabídkou zamyslel a pak mi řekl své rozhodnutí.“

„A pak mi povíte o tátovi?“

„Všechno, co budeš chtít vědět.“

„Tak dobře.“

Paní Rothmanová dopila šampaňské. Jakmile zvedla ruku, přistoupil k ní číšník, aby jí dolil. „Šampaňské zbožňuji,“ prohodila. „Určitě si nedáš?“

„Alkohol nepiju.“

„To děláš dobře.“ Náhle zvažněla. „Podle toho, co vím, jsi už čtyřikrát pracoval pro MI-6,“ začala. „Nejdřív šlo o počítače Stormbreaker, potom tě poslali do školy ve francouzských Alpách, pak jsi byl na Kubě a nakonec ses utkal s Damianem Crayem. Chci vědět, proč jsi to dělal? Co jsi z toho měl?“

„Jak to myslíte?“

„Zaplatili ti za to?“

Alex zavrtěl hlavou. „Ne.“

Paní Rothmanová se na chvíli zamyslela. „Takže... jsi vlastenec?“

Alex pokrčil rameny. „Mám Británii rád,“ řekl. „A myslím, že kdyby byla válka, bránil bych ji. Ale neřekl bych, že jsem vlastenec, to ne.“

„Pak mi musíš něco vysvětlit. Proč pro MI-6 riskuješ život? Hlavně mi neříkej, že to děláš kvůli Alanu Bluntovi a paní Jonesové. Oba znám a nemůžu říct, že by pro mě něco udělali! Nasazuješ kvůli nim život, Alexi. Byl jsi zraněný – skoro tě zabili. Proč?“

Alexe její otázka zaskočila. „O co vám jde?“ zeptal se. „Proč se mě na to ptáte?“

„Protože, jak jsem řekla, ti chci udělat nabídku.“

„Jakou nabídku?“

Paní Rothmanová snědla pár raviol. Použila k tomu pouze vidličku, pomocí níž rozdělila každou těstovinu napůl a pak ji na ni nabodla. Jedla velice elegantně a Alex viděl v jejích očích rozkoš. Nebrala ravioly jako jídlo. Považovala je za umělecké dílo.

„Jak by se ti líbilo pracovat pro mě?“ zeptala se.

„Pro Škorpion?“

„Ano.“

„Jako táta?“

Paní Rothmanová přikývla.

„Chcete, abych se stal nájemným vrahem?“

„Možná,“ usmála se. „Jsi nesmírně všestranný, Alexi. Na čtrnáctiletého chlapce jsi skutečně pozoruhodný – a vzhledem k svému věku bys nám samozřejmě mohl být nesmírně užitečný. Zřejmě proto na tobě pan Blunt tolik lpí. Dokážeš věci, které dospělý člověk nezvládne, a proniknout na místa, kam se nedostane.“

„Co je Škorpion?“ chtěl vědět Alex. „Co jste dělali v Consantu? Co je Consanto? Co v tom komplexu vyráběli? A proč jste museli zabít doktora Liebermanna?“

Paní Rothmanová dojedla první chod a odložila vidličku. Alex se přistihl, že ho hypnotizuje její diamantový náhrdelník. Třpytil se ve světle svíček a každý kámen jejich žluté plamínky znásoboval a zvětšoval.

„Tolik otázek!“ vzdychla a pokrčila rameny. „Consanto Enterprises je naprosto obyčejná biofarmaceutická firma. Jestli se o ní chceš něco dozvědět, vyhledej si ji v telefonním seznamu. Mají kanceláře po celé Itálii. Pokud jde o to, co jsme tam dělali, to ti nemůžu prozradit. Právě jsme zahájili operaci s názvem Neviditelný meč, ale nevidím důvod, proč bych ti o ní měla vykládat. Zatím ne. Povím ti ale, proč jsme museli zabít doktora Liebermanna. Je to velice prosté. Byl totiž nespolehlivý. Zaplatili jsme mu obrovskou částku, aby nám pomohl s jistou záležitostí. Na jedné straně si kvůli tomu dělal starosti, a na druhé chtěl víc peněz. Takový člověk nás mohl ohrozit. Bylo bezpečnější se ho zbavit. Ale vraťme se k tvé první otázce. Chceš vědět něco o Škorpionu. Proto jsi přijel do Benátek a proto jsi mě sem sledoval. Tak dobře, povím ti to.“

Napila se šampaňského a položila skleničku na stůl. Alex si zničehonic uvědomil, že stůl je umístěný tak, aby jejich rozhovor nemohl nikdo slyšet. I přesto se k němu paní Rothmanová naklonila a teprve potom spustila.

„Jak jsi asi poznal, Alexi, Škorpion je zločinecká organizace,“ začala. „Š znamená špionážní činnost, KOR je zkratkou pro korupci, P představuje praní špinavých peněz, I investice a ON odstraňování nepohodlných lidí. To jsou naše hlavní sféry činnosti, i když máme i další. Jsme úspěšní, a proto i mocní. Máme pobočky po celém světě. Tajné služby si s námi nevědí rady. Jsme příliš silní a oni zásah proti nám příliš dlouho odkládali. V každém případě nás některé z nich

využívají. Platí nás, abychom pro ně udělali špinavou práci. Naučili jsme se žít vedle sebe!“

„A vy chcete, abych se k vám připojil?“ Alex, přestože ještě nedojedl, odložil příbor. „Nejsem jako vy. Ani trochu se vám nepodobám.“

„To je zvláštní. Tvůj otec takový byl.“

To zabolelo. Mluvila o muži, kterého neměl možnost poznat, ale její slova se strefila přímo do jádra toho, kým byl a jaký byl.

„Alexi, musíš ještě trochu vyzrát a přestat vidět věci černobíle. Pracuješ pro MI-6. Myslíš, že ti, co mají na hlavě bílý klobouk, jsou hodní? Pak já ti zřejmě připadám špatná. Možná bych tu měla sedět v kolečkovém křesle, s holou hlavou a jizvou na tváři a hladit kočku.“ Ta představa ji rozesmála. „Bohužel, v jednadvacátém století je všechno mnohem složitější. Co třeba Alan Blunt? Nehledě na to, kolik lidí na světě nechal zabít, vzpomeň si, jak tě zneužívá, proboha!“

Zeptal se tě, jestli souhlasíš, než tě vytáhl ze školy a udělal z tebe špiona? Určitě ne! Vydírá tě, Alexi, a ty to víš!“

„Nejsem zabiják,“ namítl Alex. „A nikdy nebudu.“

„To, co říkáš, je zvláštní. Nevšimla jsem si totiž, že by vedle u stolu seděl Damian Cray. Co se s ním asi stalo? Nebo co ten milý pan Grief? Slyšela jsem, že vaše poslední setkání nepřežil.“

„To byly nehody.“

„Zdá se, že jsi měl během několika posledních měsíců spoustu nehod.“

Paní Rothmanová se odmlčela. Když znovu promluvila, měla měkký hlas jako učitelka, která hovoří se svým oblíbeným žákem.

„Chápu, že tě smrt doktora Liebermanna rozrušila,“ řekla. „Ale chci tě uklidnit. Byl to zlý člověk a podle mě ho nebude nikdo postrádat. Ve skutečnosti by mě ani nepřekvapilo, kdyby nám jeho žena poslala poděkování,“ dodala a usmála se. „Dalo by se říct, že jeho smrt pro nás byla něco jako povzbuzující injekce. A nesmíš zapomenout, Alexi, že si za to mohl sám. Kdyby nelhal, nepodváděl svoji firmu a nepracoval pro nás, byl by naživu. Nebyla to naše vina.“

„Samozřejmě že to byla vaše vina. Zabili jste ho!“

„No, to ano. To je pravda. Ale jsme velká mezinárodní společnost a občas se stane, že nám někdo zkříží cestu a pak zemře. Je mi to líto, ale tak to prostě chodí.“

Ke stolu přišel číšník a odnesl talíře. Alex dopil pomerančový džus a doufal, že mu led pomůže pročistit hlavu.

„Stejně pro vás nemůžu pracovat,“ řekl.

„Proč ne?“

„Musím se vrátit do školy.“

„To chápu.“ Paní Rothmanová se k němu naklonila. „My školu máme. Chci, abys chodil tam. V naší škole se naučíš věci, které ti možná budou užitečnější než logaritmy a anglická gramatika.“

„Jaké věci?“

„Jak zabíjet. Tvrdíš, že bys to nedokázal, ale jak si tím můžeš být jistý? Až nastoupíš do Malagosta, sám uvidíš. Nile patřil k nejlepším studentům; je to skvělý zabiják – nebo by byl. Bohužel má jednu slabinu.“

„Myslíte tu nemoc?“

„Ne. Něco horšího.“ Zaváhala. „Jednou bys mohl být lepší než on, Alexi. A i když vím, že to nerad uslyšíš, tvůj táta tam dělal instruktora. A byl skvělý. Když zemřel, všichni jsme byli zoufalí.“

A bylo to tu zase. Všechno začínalo a končilo u Johna Ridera. Alex se tomu nemohl dál vyhýbat. Musel to vědět.

„Vyprávějte mi o tátovi,“ řekl. „Proto jsem tady. To je jediný důvod, proč jsem za vámi přijel. Jak to, že pro vás začal pracovat? A jak umřel?“ Alex se přinutil pokračovat. „Ani nevím, jaký měl hlas. Nevím o něm vůbec nic.“

„Jsi přesvědčený, že to chceš vědět? Možná tě to bude bolet.“

Alex mlčel.

Číšník přinesl hlavní chod. Paní Rothmanová vybrala pečené jehně; maso bylo narůžovělé a vonělo po česneku. Další číšník jí dolil skleničku.

„Tak dobře,“ prohlásila, když odešli. „Najíme se a pak ti všechno povím. Zatím mi můžeš vyprávět o Brooklandu. Chci vědět, jakou posloucháš hudbu a jakému fotbalovému týmu fandíš. Máš děvče? Takový hezký kluk jako ty má určitě spoustu ctitelek. Teď se

červenáš. Nejdřív sněz večeri. Přísahám, že je to nejlepší jehně, jaké jsi kdy ochutnal.

A až se najíme, půjdeme nahoru a tam ti povím všechno, co chceš vědět.“

ALBERTŮV MOST

Zavedla ho do místnosti v nejvyšším patře hotelu. Nebyla tu postel, jen dvě křesla a pracovní stůl s videopřehrávačem a několika šanony.

„Jakmile jsem se dozvěděla, že jsi tady, nechala jsem to letecky poslat z Benátek,“ vysvětlila paní Rothmanová. „Myslím, že tě to bude zajímat.“ Alex přikývl. Po rušném prostředí restaurace si tu připadal zvláště – jako herec na jevišti, z něhož odnesli kulisy. Pokoj byl prostorný, s vysokým stropem, a v prázdném prostoru se jejich hlasy dutě rozléhaly. Alex přistoupil ke stolu a náhle se ho zmocnila nervozita. Při večeři položil paní Rothmanové pár otázek. Teď na ně dostane odpověď. Bude se mu to, co se dozví, líbit?

Paní Rothmanová k němu došla. Jehlové podpatky jí na mramorové podlaze hlasitě klapaly. Vypadala uvolněně. „Posaď se,“ vybídla ho.

Alex si sundal sako a pověsil si je na opěradlo. Pak si povolil kravatu a posadil se. Paní Rothmanová stála vedle stolu a chvíli ho mlčky pozorovala.

„Alexi,“ začala. „Ještě si to můžeš rozmyslet.“

„Chci to vědět,“ řekl.

„Jde o to, že když ti budu vyprávět o tvém otci, řeknu možná věci, které tě rozruší, a to bych nerada. Opravdu je pro tebe minulost tak důležitá? Změní se pak pro tebe něco?“

„Podle mě ano.“

„Tak dobře...“

Otevřela desky a vytáhla z nich černobílou fotografii. Byl na ní pohledný muž ve vojenské uniformě s baretem na hlavě. Díval se přímo do hledáčku, vzpřímený, s rukama sepnutýma před sebou. Byl hladce oholený a měl pozorné, inteligentní oči.

„Tohle je tvůj otec, když mu bylo pětadvacet. Pět let předtím, než ses narodil. Opravdu o něm nic nevíš?“

„Strýček mi toho moc neřekl. Vím jen tolik, že sloužil v armádě.“

„No, snad ti některé mezery dokážu vyplnit. Určitě víš, že se narodil v Londýně a na střední školu chodil ve Westminsteru.

Odtamtud šel na Oxford a s vyznamenáním vystudoval politické vědy a ekonomii. Ale vždycky toužil vstoupit do armády. A to také udělal. Přijali ho k výsadkářské jednotce v Aldershotu. To samo o sobě byl obrovský úspěch. Výsadkáři patří v britské armádě k těm nejlepším, hned za SAS. A člověk k nim nemůže jen tak nastoupit; výsadkáři si ho musejí vybrat.

Tvůj táta u nich sloužil tři roky. Zúčastnil se akcí v Severním Irsku a Gambii a nechyběl ani při vojenské operaci na Falklandských ostrovech v květnu 1982. Přestože byl pod palbou, odnesl do bezpečí raněného kolegu a za to dostal vyznamenání od královny. Navíc ho povýšili na kapitána.“

Alex tu medaili jednou viděl: Válečný kříž. Ian Rider ji měl v horní zásuvce psacího stolu.

„Pak se vrátil do Anglie a oženil se,“ pokračovala paní Rothmanová. „S tvou matkou se seznámil na Oxfordu. Studovala medicínu a nakonec se stala zdravotní sestrou. Ale o ní toho moc nevím. Nikdy jsme se nepotkaly a tvůj otec o ní se mnou nikdy nemluvil.

Bohužel, krátce potom, co se vzali, začalo jít všechno od desíti k pěti... tím samozřejmě nechci říct, že za to mohla tvoje maminka. Ale jen pár týdnů po svatbě se tvůj otec v jedné londýnské hospodě zapletl do rvačky. Nějací lidé tam kritizovali válku o Falklandy. Byli pravděpodobně opilí. Nevím. Došlo k potyčce a tvůj otec jednoho muže udeřil a zabil ho. Použil jediný úder do krku... jak ho to učili při výcviku. A tím to podle mě začalo.“

Paní Rothmanová vytáhla z desek novinový výstřižek a podala ho Alexovi. Musel být přinejmenším patnáct let starý. Poznal to podle vybledlého tisku a nažloutlého papíru. Titulek zněl:

**Vězení pro
„vynikajícího vojáka“,
který sešel z cesty**

Pod ním byla další fotografie Johna Ridera, tentokrát v civilních šatech, jak obklopený fotografy vystupuje z auta. Snímek byl trochu

rozmazaný, ale když se na něj Alex podíval, téměř vnímal jeho bolest, pocit, že se k němu svět obrátil zády.
Přečetl si článek.

John Rider, kterého jeho nadřízený označuje za vynikajícího vojáka, byl odsouzen na čtyři roky za zabití Eda Savitta, k němuž došlo před devíti měsíci v baru v Soho.

Porota se dozvěděla, že když se Rider (27) dostal do sporu se Savitem, taxikářem, byl těžce opilý.

Rider, který byl vyznamenán za statečnost ve válce o Falklandy, zabil Savitta jediným úderem do hlavy.

Porota zjistila, že Rider je mistrem několika bojových umění.

Při rekapitulaci soudce Gillian Padgham řekl: „Kapitán Rider zahodil v náhlém záchvatu šílenství slibnou vojenskou kariéru. Vzal jsem v úvahu jeho skvělou pověst, ale připravil o život člověka a společnost žádá, aby za to pykal...”

„Je mi to líto,“ hlesla paní Rothmanová, zatímco Alexe pozorně sledovala. „To jsi asi nevěděl.“

„Strýček mi jednou ukázal tu medaili,“ oznámil Alex. Na chvíli se musel odmlčet. Hlas měl ochraptělý. „Ale tohle mi nikdy neřekl.“

„Tvůj tatínek za to nemohl. Savitt ho vyprovokoval.“

„Co se stalo pak?“

„Poslali ho do vězení. Zvedla se vlna protestů. Veřejnost s ním sympatizovala. Ale faktem bylo, že měl na svědomí smrt muže a byl shledán vinným ze zabití. Soudce neměl na vybranou.“

„A potom?“

„Už po roce ho propustili. Proběhlo to v tichosti. Tvoje maminka stála při něm; nikdy v něj nepřestala věřit a on se k ní vrátil. Bohužel, jeho kariéra u armády tím skončila. Propustili ho za selhání ve výkonu služby. Byl strašně sám.“

„Pokračujte,“ pobídl ji Alex chladným hlasem.

„Nemohl najít práci. Nebyla to jeho vina; tak to prostě chodí. A v tu dobu se o něj začalo zajímat naše osobní oddělení.“ Paní Rothmanová se odmlčela. „Škorpion neustále hledá nové talenty,“ vysvětlila. „Byli jsme přesvědčení, že se k tvému otci zachovali nespravedlivě, a usoudili jsme, že pro nás bude ideální.“

„Oslovili jste ho?“

„Ano. Tví rodiče měli tenkrát velice málo peněz. Byli zoufalí. Jeden z našich lidí se s tvým otcem setkal a o dva týdny později k nám přijel na testy.“ Usmála se. „Prověřujeme všechny nové rekruty, Alexi. Jestli se pro nás rozhodneš pracovat, a já stále doufám, že ano, odvezeme tě na stejné místo jako tvého otce.“

„Kde to je?“

„Už jsem to jméno zmínila. Malagosto. Leží nedaleko Benátek.“ Paní Rothmanová nemohla být přesnější. „Okamžitě jsme poznali, že tvůj otec je mimořádně odolný a výjimečně talentovaný,“ pokračovala. „Všechny testy, kterým jsme ho podrobili, zvládl na výbornou. Mimochodem, věděli jsme, že má bratra – Iana Ridera –, který pracuje pro MI-6. Vždycky mi připadalo trochu zvláštní, že se mu Ian nepokusil pomoci, když se dostal do problémů, ale zřejmě nemohl nic dělat. Tak či tak, to, že byli bratři, na věci nic neměnilo. Tvůj otec pro nás byl skutečně ideální. A po tom, co se mu přihodilo, musím říct, že my jsme byli ideální pro něj.“

Alex začínal být unavený. Bylo skoro jedenáct. Jenže věděl, že tehle pokoj nemůže opustit, dokud neuslyší celý příběh.

„A tak začal dělat pro Škorpion,“ řekl.

„Ano. Tvůj otec pro nás pracoval jako zabiják. Strávil čtyři měsíce v terénu.“

„Kolik lidí zabil?“

„Pět nebo šest. Spíš se věnoval práci instruktora ve výcvikovém středisku, kde jsme ho testovali. Možná tě bude zajímat, Alexi, že Jassen Gregorovič byl jedním z nájemných vrahů, které pomáhal trénovat. Jednou, když byli na misi v amazonské džungli, mu tvůj táta zachránil život.“

Alex věděl, že mu paní Rothmanová nelže. Totéž mu už řekl Jassen těsně předtím, než zemřel.

„Tvého tátu jsem dobře znala,“ pokračovala paní Rothmanová. „Mnohokrát jsme spolu večeřeli, jednou dokonce v tomhle hotelu.“ Zaklonila hlavu, takže jí dlouhé černé vlasy splývaly po krku, a na okamžik měla v očích vzdálený pohled. „Nesmírně mě přitahoval. Byl to mimořádně pohledný muž. Navíc byl inteligentní a dokázal mě rozesmát. Bohužel byl ženatý.“

„Věděla máma, čím se táta živí? Věděla o vás?“

„Doufám, že ne.“ Paní Rothmanová zničehonic nasadila rezervovaný tón. „Teď ti musím říct, jak tvůj táta zemřel. Mrzí mě, žeš mě o to požádal. Určitě chceš, abych pokračovala?“

„Ano.“

„Tak dobře.“ Vzdychla si a zhluboka se nadechla. „MI-6 po něm šlo. Byl jedním z našich nejlepších agentů a trénoval ostatní, aby byli stejně výkonní jako on. A tak se ho rozhodli dostat. Nebudu tě unavovat podrobnostmi, ale na Maltě na něj přichystali past. Čirou náhodou tam byl i Jassen Gregorovič. Ten unikl – ale tvého otce chytili. Domnívali jsme se, že ho zavraždí a že ho už nikdy neuvidíme. Možná si myslíš, že trest smrti byl v Británii zrušen, ale – jak se říká – někdy dochází k nehodám. Jenže tím to neskončilo...

Škorpion unesl osmnáctiletého syna vysokého britského státního úředníka, muže se značným vlivem ve vládě – nebo jsme si to alespoň mysleli. Opět, jde o komplikovaný příběh a je už pozdě, takže ti nebudu líčit všechny podrobnosti. Nicméně jsme byli rozhodnutí, že když jeho otec nesplní naše požadavky, pak jeho syna zabijeme.“

„A udělali jste to?“ zeptal se Alex.

„Korupce a odstraňování lidí. To je součást naší práce. Tak či tak jsme brzy zjistili, že ten státní úředník naše požadavky splnit nemůže. Bohužel to znamenalo, že budeme muset zabít jeho syna. Nemůžeš někomu vyhrožovat a pak si to rozmyslet, protože když to uděláš, už nikdy se tě nikdo nebude bát. A tak jsme se toho mladíka chystali ošklivým způsobem zlikvidovat. Ale pak, zčistajasna, nás kontaktovalo MI-6 a nabídlo nám obchod.

Šlo o výměnu. My jim dáme mladíka a oni nám vrátí Johna Ridera. Sešla se výkonná rada Škorpionu, a přestože to prošlo pouze o jediný hlas, rozhodli jsme se, že jejich nabídku přijmeme. Za

jiných okolností bychom na něco takového nepřistoupili, ale tvůj otec pro nás byl mimořádně cenný, a jak jsem řekla, osobně jsem k němu měla velice blízko. A tak jsme souhlasili. Výměna se odehrála v šest hodin ráno – byl březzen. A došlo k ní na Albertově mostě.“

„V březnu? V jakém roce?“

„Třináctého března před čtrnácti lety, Alexi. Byly ti dva měsíce.“

Paní Rothmanová se naklonila přes stůl a položila ruku na televizi.

„Škorpion vždycky nahrává všechno, co podnikáme,“ vysvětlila. „Máme k tomu dobrý důvod. Jsme zločinecká organizace. To automaticky znamená, že nám nikdo nevěří – dokonce ani naši klienti. Myslí si, že lžeme, podvádíme... prostě tak něco. Natáčíme veškeré naše akce, abychom mohli prokázat, že jsme – svým způsobem – čestní. Stejně tak jsme nahrávali výměnu na Albertově mostě. Kdyby byl syn státního úředníka nějak zraněn, mohli bychom doložit, že to není naše vina.“

Stiskla tlačítko a obrazovka se probudila k životu. Objevily se na ní záběry natočené v době, kdy bylo Alexovi osm týdnů. První záznam ukazoval Albertův most táhnoucí se přes mrazivou Temži, s Battersea Parkem na jedné straně a vzdálenější Chelsea na druhé. Mrholilo a ve vzduchu se vznášely drobné kapičky vody.

„Měli jsme tři kamery,“ řekla paní Rothmanová. „Museli jsme je pečlivě schovat, jinak by nám je MI-6 zabavilo. Ale jak uvidíš, všechno jsme zaznamenali.“

První záběr. Tři muži v oblecích a pláštích. S nimi je mladík s rukama spoutanýma před sebou. To je určitě syn státního úředníka. Vypadal mladší než na svých osmnáct a viditelně se třásl.

„Díváš se na jižní konec mostu,“ vysvětlila paní Rothmanová. „Takhle jsme se domluvili. Naši agenti přivedou syna z parku a MI-6 s tvým otcem budou na protějším břehu. Pak oba přejdou po mostě na opačnou stranu řeky. Bylo to jednoduché.“

„Nevidím na mostě auta,“ poznamenal Alex.

„V šest hodin ráno? Stejně by jich tam bylo jen pár, ale myslím si, že MI-6 pravděpodobně uzavřelo okolní ulice.“

Obraz se změnil. Alex cítil, jak se mu stáhl žaludek. Kamera byla ukrytá někde na kraji mostu, vysoko ve vzduchu. V hledáčku se objevil jeho otec; byl to první pohybující se záběr Johna Ridera, jaký kdy viděl. Měl na sobě tlustou prošivanou bundu. Rozhlížel se. Zřejmě hodnotil situaci. Alex si přál, aby ho kamera zabrala z větší blízkosti. Chtěl si důkladně prohlédnout jeho tvář.

„Tohle je klasický způsob výměny,“ ozvala se paní Rothmanová. „Most je neutrální území. Dva účastníci – v tomhle případě ten mladík a tvůj otec – jsou sami. Nic by se nemělo pokazit.“

Natáhla prst a stiskla tlačítko PAUSE.

„Alexi,“ varovala ho. „Tvůj otec na Albertově mostě zemřel. Vím, že jsi ho nikdy nepoznal. Byl jsi miminko, když se to stalo. Ale pořád si nejsem jistá, jestli bys to měl vidět.“

„Ukažte mi to,“ nařídil jí Alex. Vypadal, jako by byl někde daleko.

Paní Rothmanová přikývla a stiskla PLAY.

Záznam pokračoval. Nahrávka teď byla rozmazaná, snímaná kamerou, kterou někdo držel v ruce. Alex spatřil mostní oblouk a stovky žárovek visících ve vzduchu. Opět se na obrazovce objevila řeka a v dálce vysoké komíny elektrárny v Battersea. Pak následoval střih. Teď byly záběry plynulé, širokouhlé, natáčené zřejmě z lodi.

Na jednom konci mostu stáli tři muži se synem státního úředníka. Alexův otec byl na druhém. Alex rozeznal za jeho zády tři postavy; pravděpodobně pracovaly pro MI-6. Záznam byl velice nekvalitní. Teprve začalo svítat a kamera měla málo světla. Voda byla bezbarvá. Někdo musel dát signál, protože mladík se vydal přes most. Ve stejnou dobu vykročil z opačné strany John Rider. I on měl ruce spoutané před sebou.

Alex toužil natáhnout ruku a dotknout se obrazovky. Sledoval, jak se jeho otec blíží ke třem agentům Škorpionu, ale postava na záběru byla vysoká pouhý centimetr. Alex věděl, že je to jeho otec. Jeho tvář byla stejná jako ta na fotografiích. Jenže byl moc daleko. Alex neviděl, jestli se John Rider usmívá, zlobí se nebo je nervózní. Tušil, co se stane?

John Rider a syn státního úředníka se setkali uprostřed mostu. Zastavili se a vypadalo to, že spolu prohodili pár slov – ale na záznamu bylo slyšet jen tiché šumění deště a občasný zvuk motoru neviditelného auta, které projelo někde nedaleko. Potom se dali opět do pohybu. Mladík byl už na severní části mostu, na straně, kterou kontrolovalo MI-6. John Rider šel na jih, teď o něco rychleji, a mířil k čekajícím mužům.

„Teď se to stalo,“ řekla paní Rothmanová tiše.

Alexův otec skoro běžel. Musel cítit, že se něco děje. Pohyboval se nemotorně, protože měl svázané ruce. Jeden z mužů na severní straně mostu vytáhl vysílačku a vyštěkl do ní pár slov. Vzápětí se ozval jediný výstřel. John Rider klopýtl a Alex si uvědomil, že ho do zad zasáhla kulka. Udělal ještě dva kroky, pak se otočil kolem osy a zhroutil se na zem.

„Chceš, abych to vypnula, Alexi?“

„Ne.“

„Teď je záběr zblízka...“

Kamera zabírala scénu z nižšího úhlu. Alex viděl, že otec leží na boku. Trojice mužů ze Škorpionu vytáhla pistoli. Rozběhli se a mířili na mladíka. Alex nechápal proč. Ten kluk neměl s tím, co se právě stalo, nic společného. Ale pak mu to došlo. MI-6 Johna Ridera zastřelilo. Nedodrželi dohodu. A tak mladík musel zemřít také.

Jenže ten zareagoval neuvěřitelně rychle. Sklonil hlavu a rozběhl se dopředu, jako by přesně věděl, co se děje. Jeden z agentů Škorpionu na něj vypálil a minul ho. Pak se ozvala hlasitá exploze, rachocení samopalů. Alex viděl, jak se kulky odrážejí od železných nosníků. Žárovky se roztrhly. Vypadalo to, jako by asfaltový povrch vozovky nadskočil. Muži zaváhali a stáhli se. Mladík zatím doběhl na opačný konec mostu. Odněkud se vyřítilo auto a Alex spatřil, jak se dveře otevřely a někdo vtáhl chlapce dovnitř.

Paní Rothmanová záznam zastavila.

„Vypadá to, že MI-6 chtělo syna zpátky, ale neměli v úmyslu předat nám tvého otce,“ řekla. „Podvedli nás a zastřelili ho přímo před námi. Viděl jsi to na vlastní oči.“

Alex mlčel. Pokoj jako by potemněl a v koutech se honily stíny. Alexe zaplavila mrazivá hrůza.

„Ten film má ještě jednu část,“ pokračovala paní Rothmanová. „Bolí mě, Alexi, že tě to tak zasáhlo. Bolí mě, že ti to musím pouštět. Ale když už jsi viděl tolik, určitě zvládneš i zbytek.“

Závěrečný úsek záznamu opět zachycoval poslední okamžiky života Johna Ridera. Byl zase na nohou a dal se do běhu, zatímco syn státního úředníka utíkal na opačnou stranu.

„Podívej se na agenta MI-6, který dal rozkaz k výstřelu,“ upozornila ho paní Rothmanová.

Alex sledoval postavičky na mostě.

Paní Rothmanová ukázala prstem. „Nechali jsme ten záběr zvětšit na počítači.“

Jasně, kamera se přiblížila a Alex teď viděl, že agent MI-6 s vysílačkou je ve skutečnosti žena v černém přšiplášti.

„Máme ještě bližší záběr.“

Kamera opět poskočila dopředu.

„Ještě bližší.“

Stejná akce se opakovala potřetí a počtvrté. Žena vytahuje vysílačku a teď je její tvář přes celou obrazovku. Alex vidí její prsty, ve kterých ji drží před ústy. Není nic slyšet, ale Alex sleduje, jak žena pohybuje rty a dává rozkaz, a je mu naprosto jasné, co říká.

Zastřelte ho.

„V kancelářské budově na severním břehu Temže byl odstřelovač,“ vysvětlila paní Rothmanová. „Všechno bylo jen otázkou správného načasování. Ta žena, na kterou se díváš, operaci řídila. Byl to jeden z jejích prvních úspěchů v terénu, jeden z důvodů, proč ji povýšili. Ty víš, kdo to je.“

Alex tu ženu okamžitě poznal. Na obrazovce byla o čtrnáct let mladší, ale moc se od té doby nezměnila. Ty černé vlasy – nakrátko ostříhané –, bledou, přísnou tvář, oči černé jako uhlí, si nemohl splést.

Byla to paní Jonesová, zástupkyně šéfa divize zvláštních operací MI-6.

Paní Jonesová, která byla u toho, když Alexe poprvé naverbovali, a která předstírala, že je jeho kamarádka. Když se vrátil do Londýna, zraněný a vyčerpaný po ošklivém zážitku s Damianem Crayem, vyhledala ho a snažila se mu pomoci. Tvrdila, že si o něj

dělá starosti. A celou tu dobu lhala. Seděla vedle něho, usmívala se na něj, a přitom věděla, že ho jen pár týdnů potom, co se narodil, připravila o tátu.

Paní Rothmanová vypnula televizi.

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Řekli mi, že zahynul při leteckém neštěstí,“ řekl Alex hlasem, který jako by mu nepatřil.

„Samozřejmě. Nechtěli, aby ses to dozvěděl.“

„Ale co se stalo s mámou?“ Ucítil příval naděje. Jestliže mu lhali o tátovi, třeba není mrtvá. Je to možné? Co když jeho maminka pořád ještě žije?

„Je mi to moc líto, Alexi, ale opravdu zahynula při letecké havárii. Stalo se to o pár měsíců později. Bylo to soukromé letadlo a ona jím letěla do Francie.“ Paní Rothmanová mu položila ruku na rameno. „Nic nemůže odčinit to, co ti provedli, všechny ty lži, které ti napovídali. Jestli se chceš vrátit do Anglie, do školy, pochopím to. Určitě chceš na lidi, jako jsme my, zapomenout. Ale jestli ti to nějak pomůže, tvého otce jsem obdivovala. A pořád mi chybí. Tohle mi poslal těsně předtím, než ho na Maltě zajali.“

Otevřela druhé desky a vytáhla z nich pohlednici. Byl na ní pruh pobřeží a vycházející slunce. Na opačné straně stálo jen pár řádků psaných rukou.

Nejdražší Julie!

Strašně mi chybíš. Už se nemůžu dočkat, až spolu zase budeme ve Vdovině paláci.

John R.

Alex ten rukopis poznal, přestože ho ještě nikdy neviděl, a v tu chvíli se rozplynuly jeho poslední pochybnosti.

Byl to rukopis jeho otce.

On sám psal naprosto stejně.

„Už je pozdě,“ řekla paní Rothmanová. „Měl by sis jít lehnout. Zítra si můžeme zase promluvit.“

Alex se zadíval na obrazovku, jako by čekal, že uvidí paní Jonesovou, jak se mu přes čtrnáct let vysmívá, jak ničí jeho život

dřív, než ve skutečnosti začal. Dlouhou dobu nepromluvil. Nakonec vstal.

„Chci pracovat pro Škorpion,“ oznámil.

„Víš to určitě?“

„Ano.“

Jed' do Benátek. Najdi Škorpiona. Dozvíš se o svém osudu víc, řekl mu Jassen. A přesně to se stalo. Rozhodl se. Není cesty zpátky.

JAK ZABÍJET

Ostrůvek ležel jen pár mil od Benátek. Jmenoval se Malagosto a vypadal přibližně jako srpek měsíce, ale jen půl míle dlouhý. Na ostrově se nacházelo šest budov, obklopených divokou trávou a topoly, a všechny vypadaly zchátrale. Největší z nich byl klášter s nádvořím, vedle kterého se tyčila lehce nachýlená zvonice z červených cihel. Opodál stála rozpadající se nemocnice a za ní řada obytných domů s rozbitými okny a dírami zejícími ve střeše. Občas kolem Malagosta proplula loď, ale nikdy nepřistála. Všichni na ostrov zapoměli. A navíc měl špatnou pověst.

Kdysi žila na ostrově malá, vzkvétající komunita. Ale to bylo dávno, ve středověku. V roce 1380, během války s Janovem, ji nájezdníci vyplenili a potom sem odváželi oběti morové nákazy. Jakmile jste prý v Benátkách kýchli, skončili jste na Malagostu. Když mor pominul, sloužil ostrov jako karanténa a pak, v osmnáctém století, tu byl útulek pro duševně choré. Nakonec ho lidé opustili a nechali zpusnout. Ale rybáři tvrdili, že za studených zimních nocí jsou stále slyšet výkřiky a smích bláznů, kteří na ostrově žili naposledy.

Malagosto byl ideální základnou pro Výcvikové a hodnotící středisko organizace Škorpion. V polovině osmdesátých let si ostrov pronajali od italské vlády a od té doby patřil jim. Když se někdo zeptal, k čemu slouží, dozvěděl se, že je tu školicí centrum, kam jezdí právníci, bankéři a manažeři na motivační kurzy a firemní výjezdy upevňující kolektiv. To byla samozřejmě lež. Škorpion posílal do školy, kterou na Malagostu založil, své nové rekruty. Tady se učili zabíjet.

Alex Rider seděl na přídi motorového člunu a sledoval, jak se blíží k ostrovu. Byla to tatáž motorová loď, která ho dovedla k Vdovinu paláci – na přídi se jí blýskal stříbrný škorpion. Naproti němu seděl Nile v bílých kalhotách a bundě.

„Byl jsem tu tři měsíce,“ zakřičel do řevu motoru. „Ale až dávno potom, co tu učil tvůj táta.“

Alex přikývl, ale mlčel. Viděl vysokou zvonici, která nakřivo trčela nad vrcholky stromů. Ve vlasech se mu proháněl vítr a do očí mu stříkaly kapky slané vody.

Julia Rothmanová odjela to ráno z Positana dřív než oni a vrátila se do Benátek, kde měla nějakou schůzku. Krátce se viděli po snídani a tentokrát se chovala vážněji a oficiálněji. Alex stráví následujících několik dní na Malagostu, řekla – ne kvůli výcviku, ale kvůli úvodnímu hodnocení, které zahrnuje lékařskou prohlídku, psychologické testy a celkovou prověrku jeho tělesné zdatnosti a schopností. Také bude mít čas si své rozhodnutí důkladně promyslet.

Alex vypnul mozek. Jednou se rozhodl, a pokud šlo o něj, na ničem jiném nezáleželo. Minulá noc přinesla pouze jednu dobrou věc. Nezapomněl na Toma Harrise a jeho bratra. Od chvíle, kdy včera večer vnikl do Consanta, o něm neslyšeli – a Alexe pořád trápilo, že nechal Jerryho výstroj na střeše. Ale když to paní Rothmanové připomněl, slíbila mu, že všechno zařídí.

„Běž jim zavolat,“ pobídla ho. „Nehleď na všechno ostatní nechceme, aby si o tebe dělali starosti a vyvolali poplach. Pokud jde o ten padák a další věci, už jsme si to vyjasnili. Pošlu bratrovi tvého kamaráda šek, který mu ztrátu pokryje. Pět tisíc eur? To by mělo stačit.“ Usmála se. „Vidíš, Alexi? Přesně tohle jsem měla na mysli. Chceme se o tebe starat.“

Když odešla, Alex zavolal z pokoje Tomovi. Tom byl šťastný, že se mu Alex ozval.

„Viděli jsme tě přistát, a tak jsme věděli, že ses nerozplácnul,“ řekl. „Pak se chvíli nic nedělo a potom celá budova vyletěla do vzduchu. To byla tvoje práce?“

„Ne,“ odpověděl Alex.

„Kde jsi?“

„V Positanu. Všechno je v pořádku. Ale, Tome, poslouvej...“

„Já vím.“ Tom měl bezvýrazný hlas. „Nevrátíš se do školy.“

„Nějakou dobu ne.“

„Zase MI-6?“

„Tak trochu. Jednou ti to povím.“ To byla lež. Alex věděl, že svého kamaráda už nikdy neuvidí. „Jen Jerrymu vyříd', že brzo

dostane šek, aby si mohl koupit novou výstroj. A poděkuj mu za mě.“

„Co Brookland?“

„Nejlepší bude, když jim řekneš, že jsi mě už neviděl. Pokud jde o ně, zmizel jsem v Benátkách a tak to zůstane.“

„Alexi... mluvíš divně. Opravdu je všechno v pořádku?“

„Jasně, Tome. Měj se.“

Zavěsil a zalila ho vlna smutku. Jako by byl Tom posledním poutem se světem, který znal – a právě to spojení přerušil.

Lod' přistála u mola. Nacházelo se v přirozené průrvě ve skále, pečlivě ukryté, takže nebyl vidět nikdo, kdo přijížděl na ostrov nebo ho opouštěl. Nile vyskočil na břeh. Pohyboval se ladně jako tanečník. Alex si kdysi stejné věci všiml u Jassena Gregoroviče.

„Tudy, Alexi.“

Alex se vydal za ním. Kráčeli po klikaté pěšině mezi stromy a budovy jim na okamžik zmizely z očí.

„Můžu ti něco říct?“ zeptal se Nile a přátelsky se na Alexe usmál. „Jsem moc rád, že ses pro nás rozhodl pracovat. Je skvělé, že jsi na naší straně.“

„Díky.“

„Doufám jen, že jednou nezměníš rozhodnutí, Alexi. Doufám, že se nás nikdy nepokusíš podvést nebo něco takového. Vlastně jsem o tom skálopevně přesvědčený. Ale potom, co se stalo ve Vdovině paláci, by mě moc mrzelo, kdybych tě musel zabít.“

„Jo. Minule to nebyla žádná legrace,“ přisvědčil Alex.

„Fakt by mě to naštvalo. Paní Rothmanová do tebe vkládá obrovské naděje. Doufám, že ji nezlameš.“

Prošli mlázím a objevil se před nimi klášter s vysokými zdmi, které se drolily stářím a také proto, že je už dávno nikdo neopravoval. Zastavili se před masivní dřevěnou bránou, v níž byly vyřezané menší dveře. Vedle nich se nacházela jediná známka toho, že budova přece jen prošla modernizací: panel s čísly a videokamerou. Nile vytulkal kód. Vzápětí se ozvalo elektronické zabzučení a dveře se otevřely.

„Vítej zpátky ve škole!“ oznámil Nile.

Alex zaváhal. Za několik dní začne na Brooklandu nový školní rok a on právě vchází do školy naprosto jiného druhu. Ale už bylo pozdě, aby si to rozmyslel. Kráčel po cestě, kterou pro něj vyšlapal jeho otec.

Ocitl se na prostorném nádvoří s arkádami na třech stranách a zvonici, která se tyčila nad čtvrtou. Obdélníkové nádvoří pokrývala tráva a na jednom konci rostly vedle sebe dva cypřiše. Do dvora se svažovala střecha z tašek, která chránila arkády, takže trávník připomínal nemoderní tenisový kurt. Kolem instruktora, staršího muže v černém kimonu, stálo pět mužů v bílých kimonech. Když Alex s Nilem vešli na nádvoří, studenti udělali jako jeden muž krok vpřed, máchli pěstí a vykřikli – bylo to *kiai*, které znal Alex z karate.

„Někdy, když někoho musíte zneškodnit potichu, nemůžete vykřiknout,“ říkal právě instruktor. Mluvil s ruským nebo východoevropským přízvukem. „Ale nezapomeňte na sílu tichého *kiai*. Použijte je, abyste veškeré své čchi soustředili v místě úderu. Nepodceňujte jeho sílu v okamžiku, kdy zabijíte.“

„To je profesor Jermalov,“ vysvětlil Nile Alexovi. „Taky mě učil, když jsem tu byl. Snaž se s ním vycházet po dobrém, Alexi. Viděl jsem, jak jediným prstem zabil člověka. Je rychlý jako had a stejně tak přátelský...“

Přešli nádvoří a klenutým průchodem vstoupili do rozlehlé místnosti s barevnou mozaikou na podlaze, zdobenými okny, sloupy a dřevěnými anděly vyřezanými do stěn. Tady se zřejmě kdysi konaly bohoslužby; nyní místnost s dlouhými stoly, moderními pohovkami a oknem vedoucím do kuchyně sloužila jako jídelna a shromaždiště. Strop měla klenutý a pomalovaný stěží viditelnými zbytky fresky. Také tady byli andělé, ale už dávno vybledli.

Na opačné straně se nacházely dveře. Nile k nim došel a zaklepal.

„*Entrez!*“ vyzval je přátelský hlas francouzsky.

Vstoupili do vysoké, osmiúhelníkové místnosti. Pět stěn z osmi lemovaly knihy a přinejmenším dvacet metrů nad zemí se klenul modře vymalovaný strop se stříbrnými hvězdami. V rohu místnosti stály pojízdné schůdky, které sahaly k nejvyšším policím. Dvě okna směřovala k lesu, ale většinu světla pohlcovalo listí a ze stropu visel

na mohutném řetězu železný lustr s asi deseti elektrickými žárovkami. Uprostřed místnosti stál masivní psací stůl se dvěma starožitnými židlemi před ním a jednou na jeho opačné straně. Na ní seděl malý, zavalitý muž v obleku a vestě. Pracoval na přenosném počítači a jeho krátké prsty se po klávesnici pohybovaly s překvapivou rychlostí. Na monitor zíral přes brýle se zlatými obroučkami. Měl upravený černý plnovous, který se mu zužoval pod bradou do špičky, ale jeho vlasy byly šedivé.

„Alex Rider! Pojď dál... prosím.“ Muž zvedl hlavu od počítače a měl očividně radost, že Alexe vidí. „Hned jsem tě poznal. Znal jsem tvého otce a ty vypadáš přesně jako on.“ Až na slabý francouzský přízvuk byla jeho angličtina perfektní. „Oliver d’Arc jméno mé. Jsem, dalo by se říct, šéfem tohoto zařízení – něco jako ředitel. Právě se dívám na internetu na tvé osobní údaje.“

Alex se posadil na jednu starožitnou židli. „Nikdy by mě nenapadlo, že se o mně dají najít informace na internetu,“ poznamenal.

„Záleží na tom, jaký vyhledávač použiješ.“ D’Arc se na Alexe mazaně usmál. „Vím, že ti paní Rothmanová prozradila, že tvůj otec tady dělal instruktora. Pracoval jsem s ním a byli jsme dobří přátelé, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že se jednou setkám s jeho synem. Vidím, že tě sem přivedl Nile. Nile odsud odešel před několika lety. Byl to vynikající student – druhý nejlepší ve třídě.“

Alex se podíval na Nilea a poprvé viděl, že mu přelétl po tváři podrážděný výraz. Vzpomněl si, co mu řekla paní Rothmanová... něco o tom, že má Nile slabou stránku... a napadlo ho, kvůli čemu nemohl být nejlepší ze všech.

„Nemáš po cestě žízeň?“ zeptal se d’Arc. „Co ti mám nechat přinést? Třeba *sirop de grenadine*?“

To Alexe překvapilo. Ten červený ovocný džus pil vřdycky, když byl ve Francii. Copak i tohle zjistil d’Arc na internetu?

„Bylo to oblíbené pití tvého otce,“ vysvětlil mu d’Arc, jako by četl jeho myšlenky.

„Nemám žízeň, děkuju.“

„Tak mi dovol, abych tě seznámil s programem. Nile ti představí ostatní studenty, kteří jsou tady v Malagostu. Nikdy jich tu nemáme

víc než patnáct a právě teď jich tu je pouze jedenáct. Devět mužů a dvě ženy. Připojíš se k nim a za několik dní vyhodnotíme tvé pokroky. Nakonec, pokud usoudím, že máš schopnosti k tomu, aby ses stal součástí Škorpionu, sepišu hlášení a začneme s tvým skutečným výcvikem. Ale já o tobě nepochybuji, Alexi. Jsi sice velice mladý, je ti teprve čtrnáct, ale jsi synem Johna Ridera a ten byl jednička.“

„Musím vám něco říct,“ ozval se Alex.

„Prosím. Jen do toho.“ D’Arc se na něj povzbudivě usmál a opřel se.

„Chci pracovat pro Škorpion. Chci být součástí toho, co děláte. Ale asi byste měl vědět, že zřejmě nedokážu zabíjet. Řekl jsem to paní Rothmanové, a ta mi nevěřila. Tvrdila, že budu dělat jen to, co dělal můj táta, ale já vím, jaký jsem, a vím tedy, že jsem jiný než on.“

Alex si nebyl jistý, jak na to d’Arc zareaguje, ale vypadalo to, že tomu nepřikládá velkou váhu. „Škorpion má mnoho aktivit, při kterých se nezabývá,“ vysvětlil. „Mohl bys pro nás být velice užitečný, například při vydírání. Nebo jako kurýr. Kdo by podezíral čtrnáctiletého kluka na školním výletě, že veze drogy nebo plastické trhaviny? Ale jsme teprve na začátku, Alexi. Musíš nám důvěřovat. Zjistíme, co můžeš dělat a co ne, a najdeme práci, která pro tebe bude nejvhodnější.“

„Mně bylo osmnáct, když jsem poprvé někoho zabil,“ ozval se Nile. „Teda jen o čtyři roky víc, než je teď tobě.“

„Jenže, Nile, ty jsi byl vždycky výjimečný,“ zavrnl d’Arc.

Někdo zaklepal na dveře a vzápětí do místnosti vstoupila žena. Byla to štíhlá, půvabná Thajka, o několik palců menší než Alex. Měla tmavé, inteligentní oči a rty, jako by je namaloval malíř. Zastavila se a vykonala tradiční pozdrav thajských lidí – sepjala ruce jako při modlitbě a sklonila hlavu.

„Sawasdee, Alexi,“ špitla. „Ráda tě poznávám.“ Měla velice něžný hlas a stejně jako ředitel mluvila výborně anglicky.

„To je slečna Binnagová,“ představil ji d’Arc.

„Jmenuju se Eijit, ale můžeš mi říkat Jet. Ukážu ti tvůj pokoj.“

„Dneska odpoledne odpočívej a uvidíme se zase při večeři.“ D’Arc vstal. Byl opravdu mrňavý. Špičatý plnovous mu končil těsně nad deskou stolu. „Jsem moc rád, že jsi tady, Alexi. Vítej v Malagostu.“

Žena jménem Jet odvedla Alexe přes hlavní halu a chodbou s vysokým klenutým stropem a holými, neomítnutými stěnami na pokoj.

„Co tu děláte?“ zeptal se Alex.

„Učím botaniku.“

„Botaniku?“ Alex nedokázal zamaskovat překvapení.

„Je to nesmírně důležitá součást učebních osnov,“ namítla Jet. „Existuje mnoho rostlin, které mohou být při naší práci užitečné. Například oleandr. Z jeho listů můžeš vylisovat jed podobný náprstníku, který dokáže ochromit nervový systém a způsobit okamžitou smrt. Bobule jmelí můžou být také smrtelně nebezpečné. Musíš se naučit, jak vypěstovat sotorek obecný. Stačí jediné zrnko a člověk za pár minut zemře. Zítra ti ukážu svůj skleník, Alexi. Mám tam samé jedovaté rostliny.“

Mluvila o tom naprosto věcně a Alexe se opět zmocnil stísněný pocit. Ale mlčel.

Minuli třídu s dalšími vybledlými freskami na zdech a bez oken, v níž byla kdysi kaple. Před tabulí stál učitel se zrzavými vlasy a ruměnou, ošlehanou tvář a něco vysvětloval asi šesti studentům, z nichž dvě byly ženy. Na tabuli byl nakreslený složitý diagram a všichni studenti měli na stole před sebou něco, co vypadalo jako pouzdro na cigarety.

„...a hlavní obvod můžete vést víčkem a zpátky do plastické trhaviny,“ říkal. „A sem, před zámek, vždycky dávám přerušovací spínač...“

Jet se na okamžik zastavila u dveří. „Tohle je pan Ross,“ zašeptala. „Odborník na zbraně. Je z Británie jako ty, z Glasgow. Večer se s ním seznámíš.“

Šli dál. Za zády Alex slyšel, jak pan Ross opět promluvil.

„Snažte se prosím soustředit, slečno Craigová, ať nás všechny nevyhodíte do vzduchu.“

Vyšli z hlavní budovy a dorazili k nejbližšímu z obytných domů, které Alex viděl z lodi. Budova opět vypadala zvenčí zchátrale, ale uvnitř byla elegantní a moderní. Jet zavedla Alexe do klimatizované místnosti ve druhém patře. Byla mezonetová, s velikou postelí otočenou čelem k obrovskému obytnému prostoru s pohovkami a psacím stolem. Alex také zaregistroval francouzská okna s balkonem a výhledem na moře.

„V pět pro tebe přijdu,“ oznámila Jet. „Máš naplánovanou návštěvu zdravotní sestry. Paní Rothmanová chce, aby tě důkladně vyšetřila. V šest se sejdeme na skleničku a v sedm se podává večeře. Dneska večer je noční cvičení; studenti se budou potápět. Ale neboj se. Tebe se to netýká.“

Opět se uklonila a vycouvala z místnosti. Alex zůstal sám. Posadil se na jednu pohovku a všiml si, že v místnosti je lednička, televize a dokonce i PlayStation 2 – zřejmě proto, aby se tu cítil dobře.

Do čeho se to zapletl? Rozhodl se správně? Začaly se ho zmocňovat pochybnosti a měl co dělat, aby je vyhnal z hlavy. Vzpomněl si na videozáznam, který mu paní Rothmanová pustila, na ty příšerné záběry. Paní Jonesová vyslovující dvě slova do vysílačky. Zavřel oči.

Venku narážely vlny na pobřeží ostrova a studenti v bílých kimonech stále dokola trénovali pohyby tichého zabíjení.

Pouhých sedm set mil odtud si žena, na kterou Alex v poslední době tolik myslel, prohlížela fotografii připnutou k listu papíru. Obojí bylo označeno červeným razítkem PŘÍSNĚ TAJNÉ. Žena věděla, co ta fotka znamená. Dalo se na ni zareagovat jediným možným způsobem. Ale tentokrát – a jí se to stalo skutečně poprvé – váhala. Nesmí do toho míchat emoce. V tu chvíli dochází k chybám a v jejím zaměstnání můžou mít katastrofické důsledky. A přesto...

Paní Jonesová si sundala brýle na čtení a promnula si oči. Tu fotografii a hlášení dostala před pár minutami. Od té doby vyřídila dva telefonáty a marně doufala, že třeba došlo k nějakému omylu. Ale byla to pravda. Důkaz ležel přímo před ní. Natáhla ruku, stiskla tlačítko na telefonu a začala mluvit.

„Williame – je pan Blunt ve své kanceláři?“

Její osobní asistent William Dearly pohlédl v předpokoji na obrazovku monitoru. Bylo mu dvacet tři a byl absolventem Cambridge; seděl v kolečkovém křesle. „Ještě neodešel, paní Jonesová.“

„Má nějakou schůzku?“

„Ne.“

„Dobře. Jdu k němu.“

Nedá se nic dělat. Paní Jonesová vzala fotografii a vytištěné hlášení a vyšla na chodbu v šestnáctém poschodí budovy, která předstírala, že je mezinárodní bankou, ale v níž ve skutečnosti sídlilo ústředí divize zvláštních operací MI-6. Alan Blunt byl jejím přímým nadřízeným. Byla zvědavá, jak zareaguje na informaci, že Alex Rider začal pracovat pro Škorpion.

Bluntova kancelář se nacházela na samém konci chodby a měla výhled na Liverpool Street. Paní Jonesová vešla rovnou dovnitř. Klepat nemusela. William mu určitě volal a oznámil mu, že ho navštíví. A nemýlila se. Blunta její příchod nepřekvapil. Ne že by jeho kulatý, podivně bezvýrazný obličej někdy projevil nějakou emoci. Také on četl hlášení, ale několik centimetrů tlusté. Všimla si, že si udělal plnicím perem se zeleným inkoustem úhledné poznámky, aby se v textu okamžitě zorientoval.

„Ano?“ zeptal se, když se posadila.

„Tohle právě přišlo přes SatInt. Myslela jsem, že byste to měl vidět.“ SatInt byla zkratka pro satelitní špionáž. Podala mu zprávu.

Zatímco Alan Blunt tu jedinou stránku četl, paní Jonesová ho pozorně sledovala. Byla jeho zástupkyní už sedm let a dalších deset let předtím s ním pracovala. Nikdy nebyla u něj doma, nikdy nepoznala jeho ženu, ale znala ho pravděpodobně lépe než kdokoli jiný v budově. A měla o něj starost. Nedávno udělal obrovskou chybu, když neuvěřil Alexovi ohledně té záležitosti s Damianem Crayem. V důsledku toho chybělo Crayovi jen pár minut k tomu, aby zničil polovinu světa. Blunta příšerně seřval ministr vnitra, ale to by dokázal přežít. Horší bylo, že jeho, šéfa divize zvláštních operací, trumfl čtrnáctiletý kluk. Paní Jonesová přemítala, jak dlouho ve své funkci ještě vydrží.

Ted', bez jediného mrknutí za brýlemi s kovovými obroučkami, studoval fotografii. Byly na ní dvě postavy, muž a chlapec, vystupující z lodi. Snímek byl pořízen nad Malagostem a mnohokrát zvětšen. Oba obličejové byly rozmazané.

„Alex Rider?“ zeptal se Blunt bezvýrazným hlasem.

„Ten snímek je ze špionážní družice,“ vysvětlila paní Jonesová. „Ale Smithers ho prohnal jedním ze svých počítačů a je to rozhodně Alex.“

„Co je to s ním za muže?“

„Podle nás je to Nile, agent Škorpionu. Těžko říct. Fotografie je černobílá, ale vypadá to na něj. Stáhla jsem vám o něm informace.“

„Dá se z toho soudit, že Rider se rozhodl přejít na opačnou stranu?“

„Mluvila jsem s jeho hospodyní, tou americkou dívkou... Jack Starbrightovou. Zdá se, že Alex před čtyřmi dny zmizel ze školního výletu do Benátek.“

„Kde zmizel?“

„To nevěděla. Je zvláštní, že se s ní nespojil. Je to jeho nejbližší přítelkyně.“

„Třeba se ten chlapec se Škorpionem nějak zapletl a odvezli ho násilím.“

„Moc ráda bych tomu věřila.“ Paní Jonesová si vzdychla. Už se to nedalo dál odkládat. „Ale je možné, že Jassen Gregorovič s Alexem před smrtí mluvil. Když jsem se s Alexem po té záležitosti s Crayem sešla, bylo mi jasné, že se něco děje. Jassen mu určitě vyklopil, jak to s Johnem Riderem bylo.“

„Albertův most.“

„Ano.“

„To se nemělo stát.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Paní Jonesová věděla, že Blunt v hlavě prochází tučnou množností a jednu po druhé během pár vteřin zvažuje a posléze vylučuje. Ještě nikdy nepoznala nikoho, kdo by měl tak analytické myšlení jako on.

„Škorpion nebyl v poslední době moc aktivní,“ poznamenal.

„To je pravda. Chovali se nenápadně. Podle nás můžou mít prsty v té sabotáži v Consantu Enterprises nedaleko Amalfi, k níž došlo včera večer.“

„Myslíte tu laboratoř?“

„Ano. Právě jsme obdrželi hlášení a prověřujeme je. To je možné spojení.“

„Jestli Škorpion Alexe získal na svou stranu, použije ho proti nám.“

„Já vím.“

Blunt se naposledy zadíval na fotografii. „Tohle je Malagosto,“ řekl. „A to znamená, že není jejich vězněm. Trénují ho. Myslím, že bychom měli okamžitě posílit vaši bezpečnost.“

„A co vy?“

„Já na Albertově mostě nebyl,“ opáčil Blunt a položil snímek na stůl. „Chci, aby všichni naši agenti v Benátkách přešli do stavu okamžité pohotovosti, a měli bychom kontaktovat letiště a všechny hraniční přechody do Velké Británie. Musíme Alexe Ridera dostat.“

„Živého,“ dodala paní Jonesová.

Blunt si ji změřil prázdným pohledem. „Za každou cenu.“

ZVONICE

„Pověz mi, Alexi, co vidíš?“

Alex seděl v koženém křesle v jednoduché, bíle omítnuté místnosti v zadní části kláštera. Z protější strany stolu se na něj usmíval muž středního věku. Jmenoval se doktor Karl Steiner, a přestože mluvil s lehkým německým přízvukem, pocházel z Jižní Afriky. Byl to psychiatr a vypadal na to – měl brýle se stříbrnými obroučkami, prořídle vlasy a oči, které se vždy dívaly spíš pátravě než přátelsky. Doktor Steiner držel bílou kartu, na níž byla černá skvrna. Její tvar Alexovi nic nepřipomínal; šlo prostě o několik stříkanců. Jenže v ní musel něco vidět.

Na okamžik se zamyslel. Věděl, že to je Rorschachův test; kdysi ho viděl ve filmu. Zřejmě musel být důležitý. Jenomže Alex si nebyl jistý, zda vidí na kartě něco konkrétního. Nakonec přece jen promluvil.

„Podle mě je to muž letící vzduchem,“ navrhl. „Má padák.“

„Skvělé. Velice dobře!“ Doktor Steiner kartu odložil a zvedl další. „A co tohle?“

Druhý tvar byl snazší. „Tohle je fotbalový míč s pumpičkou.“

„Fajn, díky.“

Doktor Steiner položil druhou kartu a v kanceláři se na chvíli rozhostilo ticho. Zvenku slyšel Alex výstřely. Ostatní studenti trénovali na střelnici. Z okna ale vidět nebyla. Možná proto si psychiatr vybral právě tuhle místnost.

„Tak jak se zabydluješ?“ zeptal se doktor Steiner.

Alex pokrčil rameny. „Jde to.“

„Trápí tě něco? Nechceš si o něčem promluvit?“

„Ne. Díky, doktore Steinere.“

„Dobře. To je dobře.“ Psychiatr byl evidentně odhodlaný chovat se pozitivně. Alex přemítal, jestli už pohovor skončil, ale doktor Steiner otevřel desky. „Mám tu tvoji lékařskou zprávu,“ oznámil.

Alex na okamžik znervózněl. Lékařskou prohlídku absolvoval hned po příjezdu na ostrov. Musel se svléct do spodního prádla a italská sestra, která uměla jen pár anglických slovíček, ho důkladně

vyšetřila. Vzala mu vzorky krve a moči, změřila mu krevní tlak a pulz, zkontrolovala mu oči, uši a reflexy. Byl zvědavý, jestli objevili nějaké nedostatky.

Ale doktor Steiner se stále usmíval. „Jsi ve velice dobré kondici, Alexi,“ poznamenal. „Jsem rád, že o sebe pečuješ. Jídlo z rychlého občerstvení jen výjimečně. Žádné cigarety. Velice rozumné.“

Otevřel zásuvku ve stole a vytáhl z ní injekční stříkačku a malou ampulku. Alex sledoval, jak doktor Steiner vsunul jehlu do ampulky a stříkačku naplnil.

„Co to je?“ zeptal se Alex.

„Podle lékařské zprávy jsi trochu vyčerpaný. To se ostatně dalo po tom všem, co jsi prožil, čekat. A pobyt na ostrově je pro tebe určitě náročný. Sestra navrhuje, abych ti píchl vitaminy. Nic jiného to není.“ Zvedl jehlu proti světlu a vymáčkl z ní kapičku jantarové tekutiny. „Mohl by sis vyhrnout rukáv?“

Alex zaváhal. „Myslel jsem, že jste psychiatr,“ poznamenal.

„I psychiatr píchá injekce,“ odpověděl doktor Steiner a vyčítavě zvedl ukazovák. „Snad mi nechceš říct, že se toho malého štípnutí bojíš?“

„Tak bych to nenazval,“ zamumlal Alex, zatímco si vyhrnoval levý rukáv.

O dvě minuty později byl zase venku.

Kvůli schůzce s psychiatrem přišel o hodinu nauky o zbraních a připojil se k ostatním studentům až na střelnici. Nacházela se na západní části ostrova – na straně odvrácené od Benátek. Přestože měl Škorpion Malagosto oficiálně pronajatý, nechtěli na sebe zbytečně upozorňovat výstřely a zalesněná krajina poskytovala přirozenou bariéru. Na tomhle dlouhém, rovném pruhu země nerostlo nic kromě divoké trávy a škola tu vybudovala papundeklové město s kanceláři a obchody, které jako filmové kulisy tvořila jen průčelí. Alex městečkem už dvakrát prošel a cestou střílel na papírové terče – černé kruhy s červeným středem –, které se nečekaně zjevovaly v oknech a ve dveřích.

Střelnici měl na starosti Gordon Ross, zrzavý odborník na zbraně, který podle všeho získal převážnou část svých znalostí v

nejdrsnějších skotských věznicích. Když Alexe uviděl, kývl na pozdrav.

„Dobrý den, pane Ridere. Jak proběhla vaše návštěva u cvokaře? Řekl vám, že jste blázen? Jestli ne, nechápu, co tu sakra děláte!“

Kolem něho stálo několik studentů, vysypávali náboje ze zásobníků a připravovali zbraně na další kolo. Alex už je všechny znal. Byl tu Klaus, německý žoldák, který trénoval u Talibanu v Afghánistánu. Walker, který strávil pět let u CIA ve Washingtonu a pak usoudil, že prací pro druhou stranu by si mohl vydělat víc. S jednou ženou se Alex velice sblížil a napadlo ho, jestli ji nevybrali, aby na něj dohlédla. Jmenovala se Amanda a sloužila v izraelské armádě v okupovaném pásmu Gazy. Když ho zahlédla, zvedla ruku na pozdrav. Vypadalo to, že ho moc ráda vidí.

Ale takhle se k němu chovali všichni. A to bylo zvláštní. Bez potíží mezi ně zapadl. To bylo samo o sobě nápadné. Alex si vzpomněl, jak ho MI-6 poslalo na výcvik k SAS do Walesu. Od prvního dne byl outsider, nežádoucí a nevitáný, dítě ve světě dospělých. Tady byl také ze všech nejmladší, ale jako by to bylo všem jedno. Spíš naopak. Studenti ho mezi sebe přijali, a dokonce ho obdivovali. Byl synem Johna Ridera. Všichni věděli, co to znamená.

„Jdete právě včas, abyste nám před obědem předvedl svoje umění,“ přivítal ho Gordon Ross. Díky jeho skotskému přízvuku znělo téměř všechno, co řekl, jako výzva. „Předevčírem jste měl vysoké střelecké skóre. Přesněji řečeno, byl jste druhý nejlepší. Teď se podíváme, jestli to dneska zvládnete ještě líp. Ale tentokrát jsem pro vás připravil malé překvapení!“

Podal Alexovi zbraň, belgickou FN poloautomatickou pistoli. Alex ji potězkával v ruce a snažil se zbraň si osahat. Ross jim vysvětlil, že to je pro techniku, která se nazývá instinktivní střelba, nejpodstatnější.

„Nezapomeňte – musíte střílet okamžitě. Nemůžete se zastavit a zamířit. Jestli to uděláte, jste mrtví. Ve skutečné bojové situaci není na lelkování čas. Vy a vaše zbraň jste jedno. A jestli věříte, že dokážete zasáhnout cíl, pak ten cíl zasáhnete. O ničem jiném instinktivní střelba není.“

Ted' se Alex vydal vpřed a s pistolí u pasu pozoroval papundeklové dveře a okna před sebou. Věděl, že nedostane varování. Terč se může objevit kdykoli a on se musí otočit a vypálit.

Čekal. Cítil, že ho ostatní studenti sledují. Koutkem oka rozeznal obrys Gordona Rosse. Že by se usmíval?

Náhly pohyb.

V horním okně se objevil terč a Alex vzápětí spatřil, že neosobní černé kruhy s červeným středem nahradilo něco jiného. Místo nich se v okně objevila fotografie. Byl to barevný snímek mladého muže v životní velikosti. Alex nevěděl, kdo to je – ale na tom nezáleželo. Byl to jeho terč.

Neměl čas na rozmyšlenou.

Zvedl zbraň a vystřelil.

Později ten den seděl Oliver d'Arc, ředitel Výcvikového a hodnotícího střediska Škorpionu, ve své kanceláři na Malagostu a mluvil s Julií Rothmanovou. Její obraz vyplňoval celou obrazovku přenosného počítače na jeho psacím stole. Na polici byla připevněná webová kamera a jeho vlastní obraz se současně přenášel do Vdovina paláce, který se nacházel v Benátkách na opačné straně zálivu. Paní Rothmanová na ostrově nikdy nebyla. Věděla, že ho sledují americké a britské tajné služby, a jednoho dne je možná napadne vyslat na ostrov nejadernou balistickou střelou. Bylo to příliš nebezpečné.

Od Alexova příjezdu na Malagosto spolu mluvili teprve podruhé. Bylo přesně sedm hodin večer a venku právě začalo zapadat slunce.

„Jak si vede?“ zeptala se paní Rothmanová. Webová kamera jí nelichotila; její tvář vypadala na obrazovce chladně a trochu bezbarvě.

D'Arc se zamyslel. Palcem a ukazovákem si zamnul bradu a prohrábl vousy. „Ten chlapec je rozhodně výjimečný,“ zamumlal. „Samozřejmě, jeho strýc Ian Rider ho celý život trénoval – v podstatě od chvíle, kdy se Alex naučil chodit. Musím říct, že odvedl dobrou práci.“

„A?“

„Je nesmírně inteligentní. Bystrý. Všichni jsme si ho oblíbili. Přesto, bohužel, pochybuji, že nám k něčemu bude.“

„To mě mrzí, že to říkáte, profesore d'Arcu. Vysvětlete mi to, prosím.“

„Uvedu vám dva příklady, paní Rothmanová. Dneska se Alex vrátil ze střelnice. Absolvoval kurz instinktivní střelby. Nic takového nikdy předtím nedělal a musím říct, že většině našich studentů trvá několik týdnů, než tuhle techniku zvládnou. Alex už po několika hodinách na střelnici dosahoval působivých výsledků a po druhém dni měl sedmdesátidvouprocentní úspěšnost zásahů.“

„Na tom nevidím nic špatného.“

D'Arc se zavrtěl na židli. V obleku s kravatou a přikrčený, aby se vešel na počítačovou obrazovku paní Rothmanové, vypadal spíš jako břichomlucvova loutka. „Dneska jsme vyměnili terče,“ vysvětlil. „Alex místo na černé a červené kruhy střílel na fotografie mužů a žen. Měl mířit na životně důležitá místa: do srdce... mezi oči.“

„A dál?“

„No právě. Jeho střelecká úspěšnost klesla na čtyřicet šest procent. Sedm terčů minul úplně.“ D'Arc si sundal brýle a leštil je hadříkem. „Mám také na stole výsledky Rorschachova psychologického testu,“ pokračoval. „Alex měl identifikovat jisté tvary –“

„Já vím, co je Rorschachův test, profesore.“

„Samozřejmě. Promiňte. No, je mezi nimi jeden tvar, v němž všichni naši studenti vždycky viděli muže ležícího v kaluži krve. Jenže Alex ne. Podle něho je to muž s padákem, který letí vzduchem. Další tvar každému připomínal pistoli namířenou na něčí hlavu, on v něm viděl fotbalový míč s pumpičkou. Při našem prvním setkání mi Alex řekl, že pro nás nedokáže zabíjet, a já musím říct, že, psychologicky vyjádřeno, zřejmě postrádá to, čemu se říká zabijácký instinkt.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Obraz na počítačové obrazovce zablikal.

„Moc mě to mrzí,“ pokračoval d'Arc. „Ted', když jsem Alexe poznal, musím říct, že zabiják v jeho věku by pro nás byl nesmírně

užitečný. Možnosti jsou téměř neomezené. Podle mě bychom si měli nějakého rozhodně najít.“

„Pochybuji, že existuje víc teenagerů, kteří mají tolik zkušeností jako Alex.“

„To je mi jasné. Přesto...“

Opět se odmlčeli. Paní Rothmanová dospěla k rozhodnutí. „Dostal Alex injekci?“ zeptala se.

„Ano. Všechno proběhlo přesně podle vašich instrukcí.“

„Dobře.“ Paní Rothmanová přikývla. „Tvrdíte, že Alex pro nás nebude zabíjet, ale přesto se můžete mýlit. Jde jen o to, abychom mu nabídli ten správný terč – a tentokrát nemluvím o papírových kulisách.“

„Chcete ho vyslat na misi?“

„Jak jistě víte, Neviditelný meč vstupuje do závěrečné, rozhodující fáze. Tím, že teď Alexe Ridera vyšleme do akce, bychom alespoň odvedli pozornost jinam. A kdyby úkol *zvládl*, čemuž věřím, mohl by být opravdu nesmírně užitečný. Celkem vzato nám přišel do cesty v pravou chvíli.“

Julia Rothmanová se předklonila, takže její oči téměř překryly obrazovku.

„Přesně tohle chci udělat...“

Na vrchol zvonice vedlo dvě stě čtyřicet sedm schodů. Alex to věděl, protože je spočítal. Spodní část zvonice byla prázdná místnost s holými cihlovými zdmi a zápachem plísně ve vzduchu. Už dávno nesloužila svému účelu. Samotné zvony buď někdo ukradl, nebo spadly dolů a ztratily se. Stěny věže lemovalo kamenné, točité schodiště a malými okny dovnitř pronikalo sotva tolik světla, že bylo uvnitř vidět. Nahoře se nacházely dveře. Alex přemítal, jestli budou zamčené. Zvonice se příležitostně používala během cvičení, kdy se studenti museli nenápadně dostat z jedné strany ostrova na druhou. Byla to šikovní rozhledna, ale on sám nahoře ještě nikdy nebyl.

Dveře se otevřely. Vedly na venkovní čtvercovou plošinu, širokou asi deset metrů. Kdysi vedlo kolem plošiny zábradlí, které zajišťovalo bezpečnost. Ale jednou ho odstranili a teď tu kamenná

plocha jednoduše končila. Kdyby Alex udělal tři další kroky, vkročil by do prázdna a zřít se dolů.

Opatrně došel ke kraji a podíval se pod sebe. Nacházel se přímo nad nádvořím kláštera. Zahlédl *makiwaru*, kterou tam studenti po obědě vztyčili. *Makiwara* byla silná tyč, opatřená ve výši hlavy silnou koženou vycpávkou. Používala se při nácviu kick-boxu a karatistických úderů. Nikde nikoho neviděl. Výuka pro dnešek skončila a studenti si šli před večerí odpočinout.

Alex se zadíval přes les, v tuto dobu už temný a neproniknutelný, který klášter obklopoval. Slunce klesalo do moře a vrhalo na černou hladinu poslední zbytky světla. V dálce viděl blikající světla Benátek. Co se tam teď asi děje? Turisté vycházejí z hotelů a hledají restaurace a bary. V některých chrámech začínají koncerty, gondoliéři přivazují lodě. Do zimy je ještě daleko, ale pro většinu lidí je už příliš chladno, aby se večer vydali na okružní plavbu po kanálech. Alex stále nemohl uvěřit, že se tenhle ostrov se všemi svými tajemstvími může nacházet tak blízko jednoho z nejoblíbenějších prázdninových míst na zeměkouli. Dva světy. Jeden vedle druhého. Jenže jeden z nich je slepý a nemá tušení o existenci toho druhého.

Stál nehybně na místě a cítil, jak mu větřík čechrá vlasy. Měl na sobě jen triko s dlouhým rukávem a džíny a uvědomoval si večerní chlad. Ale nějak ho nevnímal. Jako by se stal součástí věže – sochou nebo chrličem. Byl na Malagostu, protože neměl kam jít; už neměl na vybranou.

Premýšlel nad několika posledními týdny. Jak dlouho je na ostrově? Neměl tušení. V mnoha směrech to bylo stejné jako chodit do normální školy. Byli tu učitelé, třídy a vyučovací hodiny a jeden den víceméně splýval s následujícím. Jen zdejší předměty neměly nic společného s těmi, které studoval na Brooklandu.

V prvé řadě měli dějepis – který také učil Gordon Ross. Ale jeho výuka dějin neměla nic společného s králi a královnami, bitvami a úmluvami. Ross se specializoval na dějiny zbraní.

„Tohle je nuž s oboustrannou čepelí, který ve druhé světové válce vyvinuli Fairbairn a Sykes. Jeden z nich byl odborník na tiché zabíjení, druhý vynikající střelec. Není nádherný? Všimněte si, že má

sedm a půl palce dlouhé ostří s příčnickem a žebrovaným středem na obou stranách. Vejde se vám přesně do dlaně. Vám, Alexi, bude možná připadat trochu těžký, protože máte ještě dětskou ruku. Ale je to dosud nejdokonalejší vražedná zbraň, jakou kdy člověk vymyslel. Pistole jsou hlučné; navíc se můžou zaseknout. Jenže tenhle nůž je skutečný přítel. Vykoná svou práci okamžitě a nikdy vás nenechá na holičkách.“

Pak měli praktická cvičení s profesorem Jermalovem. Jak řekl Nile, byl to nejméně přátelský člen místního učitelského sboru; zamračený, mlčenlivý, asi padesátiletý muž, který se s nikým nestýkal. Jenže Alex brzy zjistil proč. Jermalov pocházel z Čečenska a ve válce s Ruskem přišel o celou rodinu.

„Dnes vám ukážu, jak se učinit neviditelným,“ řekl.

Alex nedokázal potlačit úsměv.

Jermalov si toho všiml. „Myslíte si, že si z vás dělám legraci, pane Ridere? Myslíte si, že vám vykládám pohádky? Že snad mluvím o neviditelném plášti? Mýlíte se. Učím vás umění nindžů, nejlepších špiónů na světě. Zabijáci feudálního Japonska byli známí tím, že uměli zmizet jako pára nad hrncem. Ve skutečnosti používali pět základních součástí úniku a utajení – *gotonpo*. Žádná kouzla, jen čistá věda. Dokázali se schovat pod vodou a dýchat trubičkou. Uměli se pohrbit pár centimetrů pod zem. Díky ochrannému oblečení se dokázali skrýt v ohni. Aby zmizeli ve vzduchu, nosili s sebou provaz nebo dokonce tajný žebřík. A existovaly i jiné možnosti. Vyvinuli umění, jak protivníkovi znemožnit výhled nebo ho oslepit. Oslep nepřítele kouřem nebo chemikáliemi a staneš se neviditelným. To vám ukážu teď a odpoledne vám slečna Binnagová předvede, jak z feferonek vyrobit oslepující prášek...“

Měli i jiná cvičení. Jak poslepu složit a rozebrat automatickou pistoli (Alex k velkému pobavení ostatních studentů všechny součástky upustil). Jak využít strach. Jak využít moment překvapení. Jak zacílit agresivitu. Při vyučování nechyběly učebnice – včetně příručky o nejzranitelnějších částech lidského těla, kterou napsal jakýsi doktor Three –, tabule a dokonce i písemné testy. Seděli ve třídách s běžnými lavicemi. Byl tu jen jeden rozdíl. Šlo o školu pro zabijáky.

A pak tu byly názorné demonstrace. Na ty Alex nikdy nezapomene.

Jedno odpoledne se studenti shromáždili na hlavním nádvoří, kde stál Oliver d'Arc s Nilem, který měl na sobě bílé judistické kimono s černým páskem kolem pasu. Bylo zvláštní, jak často ho ty dvě barvy provázely, jako by se ustavičně vysmívaly jeho kožní nemoci.

„Nile byl jedním z našich nejlepších studentů,“ vysvětlil d'Arc. „Od chvíle, kdy odsud odešel, stoupal na žebříčku Škorpionu díky úspěšným misím ve Washingtonu, Londýně, Bangkoku, Sydney – vlastně po celém světě. Laskavě souhlasil, že vám předvede několik svých technik. Určitě to pro vás bude nesmírně poučné.“ Uklonil se. „Prosím, Nile.“

V následujících třiceti minutách Alex viděl přehlídku síly, mrštnosti a fyzické zdatnosti, na kterou nikdy nezapomene. Nile lokty, pěstmi a bosými chodidly přerážel cihly a prkna. Když se k němu přiblížili tři studenti s dlouhými dřevěnými holemi, holýma rukama je všechny přemohl. Uhýbal ze strany na stranu a pohyboval se tak rychle, že jeho ruce někdy připomínaly jen rozmazanou čmouhu. Potom pokračoval ukázkou různých nindžovských zbraní: nožů, mečů, oštěpů a řetězů. Alex sledoval, jak vrhá do dřevěného terče deset *hira šuriken*. Šlo o ďábelské projektily ve tvaru hvězdy s jako břitva ostrými ocelovými špicemi, které se točily ve vzduchu. Jeden po druhém se zabodávaly do dřeva přímo do středového kruhu. Nile nikdy neminul. Tohle že je muž, který má nějakou slabinu? Alex ji zatím neodhalil – a konečně pochopil, proč ho černoch ve Vdovině paláci tak snadno přemohl. Proti muži, jako byl Nile, neměl šanci. Ale nyní byli na stejné straně.

Ted', když stál na vrcholku zvonice a sledoval, jak se blíží noc a vše pohlcuje tma, si to připomněl. Vybral si. Je součástí Škorpionu.

Jako jeho otec.

Rozhodl se správně? Tehdy mu všechno připadalo naprosto jasné. Jassen Gregorovič mu řekl pravdu; paní Rothmanová mu ji ukázala ze záznamu. Ale pořád si nebyl jistý. Jakýsi hlas ve večerním větříku mu našeptával, že je to obrovský omyl, že by tu neměl být, ale že je už pozdě odejít. Ale kam by šel? Jak by se mohl vrátit do

Anglie s tím, co ví? Albertův most. Nemohl ten obraz vymazat z hlavy. Čekající trojice agentů Škorpionu. Paní Jonesová hovořící do vysílačky. Zrada. John Rider hroutící se na obličej a pak nehybně ležící na zemi.

Alex cítil, že ho zaplavuje nenávist. Byla silnější než všechno, co kdy v životě zažil. Napadlo ho, jestli by ještě někdy dokázal žít jako obyčejný člověk. Připadalo mu, že nemá kam jít. Možná by bylo pro všechny lepší, kdyby prostě udělal ještě jeden krok dopředu. Stál už na samém okraji plošiny. Co kdyby prostě skočil dolů?

„Alexi?“

Neslyšel nikoho přijít. Otočil se a spatřil Nilea, jak stojí ve dveřích a jednou rukou se drží zárubně.

„Hledal jsem tě, Alexi. Co tady děláš?“

„Přemýšlím.“

„Profesor Jermalov mi řekl, že tě viděl jít nahoru. Neměl bys sem chodit.“

Alex čekal, že Nile popojde dopředu, ale ten se nepohnul.

„Chtěl jsem být sám,“ vysvětlil Alex.

„Myslím, že bys měl jít dolů. Mohl bys spadnout.“

Alex zaváhal a pak přikývl. „Tak dobře.“

Následoval Nilea po točitém schodišti, až konečně dorazili do přízemí.

„Profesor d’Arc s tebou chce mluvit,“ řekl Nile.

„Aby mě vyhodil?“

„Co tě to napadlo? Vedl sis výborně. Všichni jsou z tebe nadšení. Jsi tu necelých čtrnáct dní, ale už jsi udělal obrovské pokroky.“

Když kráčeli přes nádvoří, prošli kolem nich dva studenti a pozdravili je. Včera je Alex viděl, jak spolu zuřivě šermují. Byli to zabijáci; byli to jeho přátelé. Potřásl nevěřícně hlavou, vešel za Nilem do kláštera a společně vstoupili do d’Arkovy pracovny.

Ředitel seděl jako obvykle za stolem. Měl perfektně upravený plnovous a vypadal stejně elegantně jako vždycky.

„Sedni si, prosím, Alexi,“ vyzval ho. Stiskl několik kláves na klávesnici a přes brýle se zlatými obroučkami zíral na obrazovku. „Mám tady pár tvých hodnocení,“ pokračoval. „Určitě tě potěší, že tě

všichni učitelé velice chválí.“ Pak se zamračil. „Máme tu ale jeden malý problém. Tvůj psychologický profil...”

Alex mlčel.

„V téhle branži se zabíjí,“ vysvětlil d’Arc. „Pamatuji si, cos řekl, když jsi ke mně poprvé přišel do kanceláře, a jak jsem ti odpověděl, existuje mnoho dalších věcí, které bys mohl pro Škorpion dělat. Ale je tu ten problém, chlapče. Ty se zabíjení bojíš, takže se bojíš Škorpionu. Nejsi prostě jedním z nás – a obávám se, že nikdy nebudeš. To je špatné.“

„Chcete, abych odešel?“

„Ale vůbec ne. Jen tě žádám, abys nám o trochu víc věřil. Hledám způsob, jak dosáhnout toho, abys cítil, že mezi nás skutečně patříš. A myslím, že jsem ho našel.“

D’Arc vypnul počítač a obešel stůl. Měl na sobě společenský oblek – každý den nosil jiný. Tenhle byl hnědý se vzorem rybí kosti.

„Musíš se naučit zabíjet,“ řekl zničehonic. „Musíš to dělat automaticky. Protože jakmile to jednou uděláš, pochopíš, že to není tak těžké. Je to stejné jako skok do bazénu. Stejně jednoduché. Ale jestli se máš stát jedním z nás, musíš překonat psychickou bariéru, Alexi.“ Zvedl ruku. „Vím, že jsi ještě velice mladý; vím, že to není snadné. Ale chci ti pomoci. Chci ti to ulehčit. A myslím, že to dokážu.“

Zítra tě hodlám poslat do Anglie. Ještě ten den večer vykonáš pro Škorpion svou první misi, a jestli uspěješ, nebude cesty zpět. Budeš vědět, že jsi skutečně jedním z nás, a my budeme vědět, že ti můžeme důvěřovat. A teď ta dobrá zpráva.“ D’Arc se usmál a vycenil zuby, které vypadaly jako falešné. „Vybrali jsme jednoho člověka, který – myslím, že s námi budeš souhlasit – si rozhodně zaslouží zemřít. Je to někdo, kým z mnoha důvodů pohrdáš, a doufáme, že tvoje nenávist a vztek tě poženou dopředu a zbaví tě posledních pochybností.“

Je to paní Jonesová. Zástupkyně šéfa divize zvláštních operací MI-6. Žena, která má na svědomí smrt tvého otce.

Víme, kde bydlí, a pomůžeme ti, aby ses k ní dostal. To je člověk, kterého pro nás zabiješ.“

„VÁŽENÝ PANE MINISTERSKÝ PŘEDSEDO...“

Těsně před čtvrtou hodinou odpoledne vystoupil ve Whitehallu z taxíku muž, zaplatil zbrusu novou dvacetilibrovou bankovkou a pěšky se vydal k Downing Street. Ten muž vyjel z Paddingtonu, kde ale nebydlel. Ani nepřijel do Londýna vlakem. Bylo mu kolem třiceti, měl krátké plavé vlasy a na sobě oblek s kravatou.

Do Downing Street se nedá vejít – od chvíle, co zde Margaret Thatcherová nechala postavit obrovskou protiteroristickou bránu. Británie je jedinou demokracií, jejíž představitelé cítí potřebu ukrývat se za plotem. Jako vždy stál u brány strážný a právě se mu chýlila ke konci osmihodinová služba.

Muž k němu přistoupil a současně vytáhl jednoduchou bílou obálku, vyrobenou z toho nejkvalitnějšího papíru. Později, když odborníci podrobili obálku analýze, zjistili, že pochází od dodavatele z Neapole. Nebyly na ní identifikovatelné otisky prstů, dokonce ani přesto, že muž, který ji doručil, neměl rukavice. Tomu muži totiž chyběly na prstech papily; nechal si je chirurgicky odstranit.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil příjemným, zdvořilým hlasem bez jakéhokoli přízvuku.

„Dobré odpoledne, pane.“

„Mám dopis pro ministerského předsedu.“

Tuhle větu slyšel strážný už tisíckrát. Na světě existovali podivíni a nátlakové skupiny, ukřivdění lidé i ti, kteří potřebovali pomoci. Často sem přicházeli s dopisy a peticemi a doufali, že se dostanou na stůl ministerského předsedy. Strážný se choval přátelsky – ostatně tak ho to při výcviku naučili.

„Děkuji, pane. Jestli budete tak laskavý a necháte mi ho tu, postarám se, aby se dostal do správných rukou.“

Strážný dopis převzal – a jeho otisky budou jediné, které se na něm později najdou. Na přední stranu obálky někdo napsal úhledným, elegantním rukopisem slova: *K rukám ministerského předsedy Velké Británie, lordovi státního pokladu, Downing Street 10.* Po službě ho odnesl do dlouhé, úzké místnosti, stěží větší než obytná buňka, kterou musejí projít všichni občané, než do slavné

ulice vstoupí. Chybělo málo a dopis byl jako obvykle doručen do čísla 10. Dostal by se do kanceláře, kde by ho otevřela a přečetla jedna z mnoha sekretárek. Kdyby to bylo nutné, předala by ho náležitěmu oddělení. S větší pravděpodobností by odesílatel obdržel po několika týdnech standardní typizovanou odpověď.

Tenhle dopis byl jiný.

Když ho převzal službu konající policista, obrátil ho v ruce a v tu chvíli spatřil na opačné straně stříbrného škorpiona. Zločinecké a teroristické organizace používají mnoho symbolů a krycích slov. Jejich účelem je, aby úřady okamžitě poznaly, s kým mají tu čest, a braly je vážně. Policista ihned pochopil, že drží dopis od Škorpionu, a stiskl poplašné tlačítko, které zalarmovalo půl tuctu policistů venku.

„Kdo ten dopis přinesl?“ zeptal se strážného.

„Takový obyčejný chlapík...“ Strážný, který dopis převzal, byl starý a jeho kariéra u policie se chýlila ke konci. Po dnešním dni bude ten konec mnohem blíž. „Byl mladý, plavovlasý a měl na sobě oblek.“

„Běžte za ním a pokuste se ho dostihnout.“

Ale už bylo pozdě. Pár vteřin potom, co muž v obleku doručil dopis, vedle něho zastavil další taxík a muž nastoupil. Tenhle taxík neměl ve skutečnosti licenci a jeho poznávací značka byla falešná. Po necelé půlmíli cesty muž opět vystoupil a zmizel v davu valícím se ze stanice Charing Cross. Vlasy měl teď tmavohnědé, sundal si sako a na oči si nasadil sluneční brýle. Už ho nikdy nikdo neviděl.

Do půl šesté odborníci dopis fotografovali, analyzovali papír a sejmuli z obálky stopy biochemických látek. Ministerský předseda byl v zahraničí. Odletěl do Mexika, kde se spolu s dalšími vedoucími představiteli světa účastnil summitu o životním prostředí. Právě je fotili, když ho vyvolali ven a informovali ho o dopise. Okamžitě se vydal na cestu domů.

Zatím seděli v jeho soukromé kanceláři dva muži. Jeden byl tajemníkem úřadu vlády, druhý ředitelem telekomunikací. Oba měli před sebou kopii dopisu – tři na počítači psané listy bez podpisu.

Tohle si přečetli:

Vážený pane ministerský předsedo,
s lítostí Vám musíme oznámit, že hodláme ve Vaší zemi podniknout teroristický útok.

Jednáme na základě pokynů zámořského klienta, který si přeje změnit rozložení světových sil. Má čtyři požadavky:

1. Američané musejí stáhnout ze všech zemí světa své vojenské jednotky a agenty tajné služby a už nikdy se nesmějí chovat jako mezinárodní policisté.

2. Američané musejí oznámit, že hodlají zničit celý svůj jaderný zbrojní program a stejně tak konvenční rakety dlouhého doletu. Poskytneme jim na to šest měsíců. Po půl roce musejí být Spojené státy odzbrojené.

3. Spojené státy musejí zaslat do Světové banky částku ve výši jedné miliardy dolarů, která se použije na obnovu chudých států a zemí zničených nedávnými válkami.

4. Prezident Spojených států musí okamžitě odstoupit z funkce.

Pane ministerský předsedo, asi se divíte, že je tento dopis adresován Vám, když se naše požadavky týkají výhradně americké vlády.

Důvod je prostý. Jste největším přítelem Spojených států. Vždycky jste podporoval jejich zahraniční politiku. Je načase zjistit, zda se k Vám budou chovat stejně loajálně, jako se chováte Vy k nim.

Pokud nesplní naše požadavky, zaplatíte za to Vy.

Počkáme dva dny. Přesněji řečeno, jsme ochotni Vám poskytnout osmačtyřicetihodinovou lhůtu, která začíná v okamžiku, kdy bude tento dopis doručen. Během této doby očekáváme, že prezident Spojených států přistoupí na naše podmínky. Pokud odmítne, tvrdě za to potrestáme britský lid.

Musíme Vás informovat, pane ministerský předsedo, že jsme vyvinuli novou zbraň, kterou jsme nazvali Neviditelný meč. Tato zbraň je přichystaná a akceschopná. Pokud nám prezident Spojených států na naše čtyři požadavky v uvedené lhůtě neodpoví, pak – přesně ve čtyři hodiny ve čtvrtek odpoledne – zemřou tisíce londýnských školáků. Ujišťujeme Vás, že se tomu nedá zabránit.

Technologie je na svém místě; cíle jsou zvoleny. Nejde o planou výhrůžku.

Nicméně chápeme, že o účinnosti Neviditelného meče asi pochybujete.

Proto jsme připravili názornou demonstraci. Dnes večer se vrací anglický fotbalový B-tým z Nigérie, kde sehrál několik exhibičních utkání. Až budete číst tento dopis, budou už ve vzduchu. Pět minut po sedmé mají přiletět na letiště Heathrow.

Přesně ve čtvrt na osm všech osmnáct členů tohoto týmu, včetně trenérů, zemře. Nemůžete proti tomu nic udělat; nemůžete je ochránit: můžete jen přihlížet. Doufáme, že díky tomuto činu pochopíte, že to myslíme vážně, a proto se pokusíte Američany co nejrychleji přesvědčit, aby nám vyhověli. Pokud se Vám to podaří, vyhnete se strašlivé a zbytečné tragédii, při níž zahyne mnoho Vašich mladých lidí.

Dovolili jsme si zaslat kopii tohoto dopisu americkému velvyslanci v Londýně. Budeme sledovat zpravodajské televizní kanály a očekáváme, že Spojené státy zanedlouho vystoupí s prohlášením. Už se Vám neozveme. Opakujeme: o těchto požadavcích nehodláme diskutovat. Odpočítávání už začalo.

S úctou

ŠKORPION

Zatímco oba muži počtvrté a pak popáté studovali dopis, v místnosti panovalo ticho, které narušovalo jen tikání starožitných hodin. Oba si uvědomovali přítomnost toho druhého a čekali, jak zareaguje. Tihle dva muži byli naprosto odlišní. A nenáviděli se.

Sir Graham Adair byl odjakživa státním úředníkem, nikoli členem vlády, ale vždycky jí sloužil, radil jí a (jak tvrdili někteří lidé) řídil. Bylo mu přes šedesát, měl prošedivělé vlasy a obličej zvyklý skrývat pocity. Na sobě měl jako vždycky tmavý, nemoderní oblek. Byl to typ člověka, který má úsporné pohyby a nevysloví nic, co by si předem důkladně nepromyslel. Za svůj život pracoval pro šest ministerských předsedů a na každého měl jiný názor, ale se svými nejskrytějšími myšlenkami se nikdy nikomu nesvětil, dokonce ani své ženě. Byl to dokonalý státní úředník a jako jeden z

nejmocnějších lidí v zemi měl radost, že jeho jméno zná jen velice málo lidí.

Když sir Graham poprvé vstoupil do Downing Street, ředitel telekomunikací nebyl ještě na světě. Mark Kellner byl jedním z mnoha „odborných poradců“, kterými se ministerský předseda rád obklopoval – a také byl velice vlivný. Na univerzitu – kde studoval politické a ekonomické vědy – chodil s manželkou ministerského předsedy. Nějakou dobu pracoval v televizi a pak dostal pozvání zkusit štěstí v politice. Byl to malý, štíhlý muž s brýlemi a kudrnatou hřívou. I on měl na sobě oblek a ramena mu pokrývaly lupy.

Ticho nakonec prolomil Kellner. Sprostě zaklel. Sir Graham se na něj udiveně podíval. On sám takový slovník nikdy nepoužíval.

„Snad tomu blábolu nevěříte, nebo ano?“ zeptal se Kellner.

„Ten dopis přišel od Škorpionu,“ odpověděl sir Graham. „Už několikrát jsem s nimi měl co do činění a musím vám říct, že rozhodně nepoužívají plané výhrůžky.“

„Vy fakt věříte, že vyvinuli nějakou tajnou zbraň? Neviditelný meč?“ Mark Kellner nedokázal zamaskovat posměch v hlase. „Takže co se stane? Mávnou nějakou kouzelnou hůlkou a všichni umřou?“

„Jak už jsem řekl, pane Kellnere, Škorpion by podle mého názoru tenhle dopis neposlal, kdyby neměl prostředky, jak hrozbu realizovat. Jde o pravděpodobně nejnebezpečnější zločineckou organizaci na světě, která je větší než mafie a nemilosrdnější než triády.“

„Ale jedno mi řekněte: jaká zbraň může ohrozit jen děti? Tisíce školáků – takhle to v dopise stojí. Co mají za lubem? Shodit na hřiště nějakou bombu? Nebo snad hodlají obcházet školy s ručním granátem!“

„Píší, že ta zbraň je přichystaná a akceschopná.“

„Ta zbraň neexistuje!“ Kellner udeřil dlaní o svou kopii dopisu. „A i kdyby ano, jejich požadavky jsou směšné. Americký prezident z funkce neodstoupí. Ještě nikdy nebyl oblíbenější než teď. A pokud jde o ten návrh, aby Američané odzbrojili – copak se Škorpion skutečně domnívá, že by o tom třeba jen na okamžik uvažovali? Američané zbraně zbožňují! Právě teď mají víc zbraní než kdokoli

jiný na světě. Když ten dopis prezidentovi ukážeme, vysměje se nám.“

„MI-6 nevylučuje možnost, že ta zbraň existuje.“

„Mluvil jste s nimi?“

„Před chvilkou jsem telefonicky hovořil s Alanem Bluntem. Také jsem mu poslal kopii dopisu. Je stejně jako já přesvědčený, že bychom tu záležitost měli brát naprosto vážně.“

„Pan ministerský předseda ukončil svou návštěvu v Mexiku,“ zamumlal Kellner. „Zatímco si tady povídáme, letí domů. Vážnější už to být nemůže!“

„Všichni jsme samozřejmě panu ministerskému předsedovi vděční, že konferenci přerušil,“ odsekl suše sir Graham, „ale podle mě bychom měli řešit to letadlo s fotbalisty na palubě. Už jsem hovořil s British Airways. Let 0074 měl v Lagosu malé zpoždění a odletěl dnes odpoledne těsně před půl jednou našeho času. Na Heathrow by měl přistát pět minut po sedmé, přesně jak se píše v dopise. A anglický fotbalový B-tým je na palubě.“

„Takže co navrhuje?“ zeptal se Kellner.

„To je jednoduché. Hrozba se týká letadla, které přistane na Heathrow. Škorpion nám pomohl alespoň tím, že uvedl přesné místo a čas útoku. Proto musíme letadlo okamžitě odklonit z původní trasy. Může přistát v Birminghamu nebo v Manchesteru. Nejdřív ze všeho musíme zajistit, aby se fotbalistům nic nestalo.“

„Obávám se, že mám na situaci jiný názor.“

Sir Graham Adair se podíval na ředitele telekomunikací a oči měl plné chladného pohrdání. Celou situaci důkladně probral s Alanem Bluntem. Tuhle reakci oba předpokládali.

„Dovolte, abych vám sdělil svůj pohled na věc,“ pokračoval Kellner. Zvedl do vzduchu oba ukazováky, jako by chtěl zdůraznit to, co říká. „Vím, že máte ze Škorpionu strach. Otevřeně jste se k tomu přiznal. No, četl jsem jejich požadavky a osobně si myslím, že je to banda hlupáků. Ale tak či tak nám nabídli šanci přinutit je, aby odkryli karty. Přesměrovat let fotbalového týmu je to poslední, co bychom měli udělat. Přílet letadla můžeme využít k otestování toho takzvaného Neviditelného meče. A v sedm hodin a šestnáct minut

budeme vědět, že neexistuje, a můžeme hodit dopis od Škorpionu tam, kam patří – to znamená do koše!“

„Hodláte riskovat životy fotbalistů?“

„*Nic* jim nehrozí. Letiště Heathrow neprodyšně uzavřeme, aby se k nim nemohl nikdo přiblížit. V dopise se píše, že fotbalisté zemřou přesně ve čtvrt na osm. Můžeme přesně zjistit, kdo je na palubě. Pak můžeme zařídit, aby letadlo po přistání obklíčilo sto po zuby ozbrojených vojáků. Škorpion může předvést svou zbraň a my přesně uvidíme, co to je a jak to funguje. Každého, kdo se pokusí dostat na letiště, zatkneme a vsadíme do vězení. Konec příběhu; konec hrozby.“

„A jak dostanete na Heathrow sto po zuby ozbrojených vojáků?“ zeptal se sir Graham. „Odstartujete celonárodní paniku.“

Kellner se ušklíbl. „Myslíte si, že to nedokážu nějak vymyslet? Oznámím, že jde o vojenské cvičení, a nikdo ani nemrkne.“

Tajemník úřadu vlády si vzdychl. Přicházely chvíle, kdy ho napadlo, jestli už není na svou práci moc starý – a tahle byla rozhodně jednou z nich. Zůstávala poslední otázka, ale sir Graham na ni už odpověď znal.

„Oznámil jste to panu ministerskému předsedovi?“ zeptal se.

„Jistě. Zatímco jste hovořil s MI-6, já mluvil s ním. A pan ministerský předseda se mnou souhlasí. Takže se obávám, že jste z téhle záležitosti vyloučen, sire Grahame.“

„Uvědomuje si rizika?“

„Jsme přesvědčeni, že žádná rizika nehrozí. Je to skutečně jednoduché. Jestli nezačneme okamžitě jednat, promarníme příležitost vidět tu zbraň v akci. A pokud to provedeme podle mého návrhu, přinutíme Škorpiona vyložit karty na stůl.“

Sir Graham Adair vstal. „Zdá se, že už není o čem diskutovat,“ řekl.

„Asi byste to měl oznámit MI-6.“

„Samozřejmě.“ Sir Graham zamířil ke dveřím, pak se zastavil a otočil se. „A co se stane, když se mýlíte?“ zeptal se. „Co se stane, když ti fotbalisté přes všechna bezpečnostní opatření zemřou?“

Kellner pokrčil rameny. „Alespoň budeme vědět, s čím máme tu čest,“ odpověděl. „A stejně v Nigérii všechny zápasy prohráli. Určitě dokážeme dát dohromady jiný tým.“

Letadlo, které přistávalo na Heathrow, byl Boeing 747 – let číslo BA 0074 z Lagosu. Bylo ve vzduchu přesně šest hodin a třicet pět minut. Mělo zpoždění. V Lagosu se jeho odlet do nekonečna odkládal: nějaká technická závada. Samozřejmě v tom měl prsty Škorpion. Bylo důležité, aby letadlo odletělo podle jejich časového rozvrhu. Muselo přistát do sedmi hodin pěti minut. Ve skutečnosti dosedlo na ranvej už v sedm.

Osmnáct členů fotbalového týmu sedělo v první třídě. Na tváři měli unavený výraz a v očích skelný pohled nejen v důsledku dlouhého letu, ale i kvůli řadě porážek, které v Nigérii utrpěli. Turné bylo od začátku do konce katastrofa. Šlo pouze o exhibiční utkání, na výsledcích nezáleželo, ale cítili na jazyku pachut' ponížení.

Zatímco se dívali z oken na bledé světlo a šedivý asfalt heathrowského svítání, z reproduktorů se ozval kapitánův hlas.

„Dobrý večer, dámy a pánové, vítám vás na letišti Heathrow. Ještě jednou se omlouvám za zpoždění. Bohužel jsem právě mluvil s řídicí věží a z nějakého důvodu nás odklánějí od hlavního terminálu, takže tu budeme muset ještě chvíli vydržet. Zůstaňte, prosím, na místech a nechte si zapnuté pásy. Umožníme vám vystoupit, jakmile to jen půjde.“

A v tu chvíli se stalo něco divného. Zatímco letoun roloval po letištní ploše, po jeho stranách se objevily dva vojenské džípy a doprovázely ho po ranveji. Vzadu seděli vojáci se samopaly. Letadlo podle pokynů z řídicí věže odbočilo a začalo se vzdalovat od hlavních budov. Džípy je sledovaly.

Alan Blunt stál za pozorovacím oknem a miniaturním dalekohledem sledoval Boeing 747, který pomalu mířil k čtvercové betonové parkovací ploše. Když dalekohled odložil, oči stále upíral do dálky. Několik minut nepromluvil; téměř nedýchal. Není nic nebezpečnějšího než vláda, která nedůvěřuje vlastní špiónážní a tajné službě. Bohužel, jak Blunt moc dobře věděl, ministerský předseda

nesnášel jak MI-5, tak MI-6 skoro od prvního dne, kdy se ujal moci. Tohle byl výsledek.

„Co teď?“ Sir Graham Adair stál vedle něho. Tajemník úřadu vlády Alana Blunta dobře znal. Jednou týdne se oficiálně scházeli, aby prodiskutovali špionážní záležitosti, ale současně byli členy stejného klubu a příležitostně spolu hráli bridž. Teď pozoroval oblohu a ranvej, jako by čekal, že uvidí raketu, která se řítí k pomalu se pohybujícímu letadlu.

„Za pár minut uvidíme zemřít osmnáct lidí.“

„Kellner je hlupák, ale přesto mi není jasné, jak to hodlají provést.“ Sir Graham mu nechtěl věřit. „Letiště je od šesti hodin neprodyšně uzavřené. Ztrojnásobili jsme bezpečnostní opatření. Všichni jsou ve stavu nejvyšší pohotovosti. Viděli jste seznam cestujících?“

Blunt věděl naprosto všechno o každém muži, ženě a dítěti, kteří v Lagosu nastoupili na palubu. Minulou hodinu stovky agentů znovu a znovu prověřovaly jejich údaje a hledaly cokoli třebas jen nepatrně podezřelého. Jestli byli v letadle zabijáci nebo teroristé, museli být dokonale utajení. Současně požádali piloty a posádku letadla, aby je upozornili na cokoli nepatřičného. Stačilo, aby někdo vstal, než fotbalový tým vystoupí, a vyvolají poplach.

„Samozřejmě že viděli,“ odsekl Blunt podrážděně.

„A?“

„Turisté, obchodníci, rodiny. Dva hlasatelé počasí a kuchař jedné slavné osobnosti. Vypadá to, že nikdo nechápe, čemu čelíme.“

„To mi povídejte.“

„Škorpion svoji výhrůžku splní: to je naprosto jasné. Nikdy nevyhrožují jen tak do větru.“

„Třeba to tentokrát nebude tak snadné.“ Sir Graham pohlédl na hodinky. Bylo sedm hodin a deset minut. „Pořád existuje naděje, že udělali chybu, když nás varovali.“

„Varovali vás jen proto, že věděli, že nemůžete nic udělat.“

Letadlo s džípy po stranách zastavilo. Současně se objevili další ozbrojení vojáci. Byli všude, někteří stáli v hloučcích na ploše a teleskopickým hledím automatických zbraní pozorovali letadlo. Na střechách leželi odstřelovači spojení vysílačkami. U vchodu do

hlavní letištní budovy čekali ozbrojení policisté s cvičenými psy. Střežili všechny dveře. Nikdo nesměl dovnitř ani ven.

Uplynulo dalších šedesát vteřin. Do konce lhůty – do čtvrt na osm – zbývalo pouhých pět minut.

Kapitán v kokpitu letadla vypnul motory. Za normálních okolností by už pasažéři nedočkavě vstávali a sundávali si zavazadla, ale teď už všichni věděli, že se něco děje. Letadlo zastavilo daleko od civilizace. Mířily na ně silné reflektory, jako by se je snažily přišpendlit na místo. K terminálu nevedl žádný tunel. K letadlu se pomalu rozjelo vozidlo se schůdky. Vedle něho postupovali ozbrojení vojáci v bojových uniformách s přilbami a průhledným hledím. Ať se cestující podívali z jakéhokoli okna, viděli, že letadlo ze všech stran obklopují ozbrojené síly.

Kapitán opět promluvil. Hlas měl klidný a věcný.

„Dámy a pánové, zdá se, že na Heathrow panuje mimořádná situace, ale řídicí věž mě ujišťuje, že jde jen o běžné vojenské cvičení... nemusíte si dělat starosti. Za okamžik otevřeme hlavní dveře, ale musím vás požádat, abyste zůstali sedět, dokud vám nedovolím vystoupit. Nejprve opustí letadlo naši pasažéři v první třídě počínaje těmi, kteří sedí v řadách sedm až devět. Hned po nich vystoupí zbytek. Prosím vás ještě o pár minut strpení.“

Řady sedm až devět. Kapitán už měl pokyny. V těchto řadách seděl fotbalový tým. Ani jeden hráč netušil, co se děje.

Zbývaly čtyři minuty.

Hráči vstali a začali z přihrádek vytahovat příruční zavazadla, různé sportovní tašky a suvenýry: barevné oblečení a vyřezávané dřevěné masky. Byli rádi, že můžou vystoupit jako první. Někteří považovali celou situaci za ohromnou legraci.

U boku letadla zastavily schůdky a Blunt sledoval, jak po nich muž v oranžové kombinéze vyběhl nahoru a postavil se ke dveřím. Ten muž vypadal jako zaměstnanec letiště, ale ve skutečnosti pracoval pro MI-6. Dvanáct vojáků se rozběhlo dopředu a schody obklíčili. Jejich zbraně mířily ven z kruhu, takže připomínali lidského dikobraza. Vykrývali každý úhel. Nejbližší budova se nacházela více než padesát metrů odtud.

A současně se objevil autobus. Byl jedním ze dvou, které mělo letiště Heathrow připravené pro podobné výjimečné situace, jako byla tahle. Vypadal obyčejně, ale měl karosérii z vyztužené oceli a neprůstřelná okna. O všechna tahle opatření se postaral Blunt ve spolupráci s policií a vedením letiště. Jakmile budou všichni hráči v autobusu, bez celní a pasové kontroly opustí Heathrow. Na opačné straně obvodového plotu čekala rychlá auta, která hráče, po dvou po třech v každém z nich, dopraví na tajné místo v Londýně. Od té doby budou v bezpečí.

Nebo v to alespoň všichni doufali. Sám Blunt si tím tak jistý nebyl.

„Nic se neděje,“ zamumlal sir Graham. „Dokonce se k letadlu ani nikdo nepřiblížil.“

To byla pravda. Plocha kolem letadla byla prázdná. V dohledu se nacházelo asi padesát vojáků a policistů, ale nikdo jiný.

„Škorpion s tímhle počítal.“

„Třeba některý z vojáků...“ napadlo teď sira Grahama – ale už bylo pozdě.

„Všechny jsme prověřili,“ namítl Blunt. „Osobně jsem seznam kontroloval.“

„Tak proboha –“

Dveře letadla se otevřely.

Na vrcholku schodů se objevila stevardka a v oslnivé záři reflektorů nervózně zamrkala. Teprve teď jí došlo, jak je situace vážná. Jako by letadlo přistálo na bojišti. Bylo ze všech stran obkličené, všude stáli muži s namířenými zbraněmi.

Agent MI-6 v oranžové kombinéze k ní prohodil pár slov a stevardka se vrátila dovnitř. Potom vyšel ze dveří první fotbalista se sportovní taškou přes rameno.

„To je Hill-Smith,“ řekl sir Graham. „Kapitán týmu.“

Blunt se podíval na hodinky. Bylo sedm hodin čtrnáct minut.

Edmund Hill-Smith byl statný, tmavovlasý mladík. Očividně zaskočený se rozhlédl kolem. Za zády se mu tlačili další hráči. Černoch se slunečními brýlemi. Jmenoval se Jackson Burke; byl to brankář. Potom jeden útočník, muž s plavými vlasy. V ruce držel slamák, který si zřejmě koupil na nigerijském tržišti. Jeden za

druhým se objevovali ve dveřích a začali sestupovat po schodech k přistavenému autobusu.

Blunt mlčel. Na spánku mu tepala žíla. Všech osmnáct mužů už bylo z letadla venku. Sir Graham se rozhlédl na obě strany. Přemítal, odkud přijde útok. Nemohli nic dělat. Hill-Smith a Burke už došli k autobusu. Byli v bezpečí uvnitř.

Blunt se podíval na zápěstí. Vteřinová ručička na hodinkách minula dvacítku.

Jeden z hráčů, ten, který vystupoval z letadla jako poslední, jako by klopýtl. Sir Graham si všiml, že se jeden voják vyděšeně otočil. Burke v autobusu sebou zničehonic škubl dozadu a narazil rameny do skla. Další fotbalista, který byl v polovině cesty ze schodů, upustil tašku a s tváří zkroucenou bolestí se chytil za srdce. Pak se svalil dopředu a srazil dva muže, kteří šli před ním. Ale i oni se chovali, jako by je drtila nějaká neviditelná síla...

Hráči jeden za druhým padali na zem. Vojáci křičeli a divoce gestikulovali. To, co se dělo, bylo neuvěřitelné. Nikde žádný nepřítel. Nikdo nic neudělal. Ale před jejich očima se hroutilo osmnáct zdravých sportovců. Sir Graham viděl, jak jeden voják hystericky huláká do vysílačky, a vzápětí se objevil konvoj záchranek a s blikajícími světly se řítily k letadlu. Takže někdo se připravil na nejhorší variantu. Sir Graham pohlédl na Blunta a pochopil, že to byl on.

Záchranky přijely pozdě. Než dorazily, Burke ležel na zádech a bezmocně lapal po dechu. Hill-Smith, zhroucený na podlaze autobusu, měl bledé rty a vyhaslý pohled. Schody byly poseté těly, z nichž jedno dvě ještě chabě vzdorovala, ale ostatní se už nehýbala. Plavovlasý mladík nebyl ve změti těl ani vidět. Slamák mu vypadl z ruky a vítr ho hnal přes ranvej pryč.

„Cože?“ vydechl nevěřičně sir Graham. „Jak?“ Nenacházel slov. „Neviditelný meč,“ řekl Blunt.

Přesně v tu chvíli asi čtvrt míle odtud přicházeli do terminálu dva cestující, kteří právě přiletěli z Říma. Úředník pasové kontroly si všiml matky a otce se synem. Chlapci bylo asi čtrnáct let. Měl nadváhu, černé kudrnaté vlasy, silné brýle a příšernou pleť. Nad

horním rtem se mu rýsoval tenký knírek. Byl to Ital; podle pasu se jmenoval Federico Casali.

Úředník pasové kontroly si měl toho chlapce prohlédnout lépe. Hledal se jakýsi čtrnáctiletý chlapec jménem Alex Rider. Jenže úředník věděl, co se děje na hlavní přistávací dráze. Všichni to věděli. Celé letiště bylo ve stavu pohotovosti a on měl právě teď plnou hlavu jiných věcí. Ani se neobtěžoval porovnat obličej před sebou s fotografií, kterou dostal k dispozici. To, co se odehrávalo na ploše, bylo mnohem důležitější.

Škorpion si to perfektně načasoval.

Chlapec si vzal pas a šoural se pryč, přes celní kontrolu a ven z letiště. Alex Rider se vracel domů.

ROZVÁŽKA PIZZY

Špioni si musejí pečlivě volit, kde budou žít.

Obyčejný člověk si vybere dům nebo byt, protože má hezký výhled, protože se mu líbí rozmístění pokojů, protože je útulný. Pro špiony je nejdůležitější bezpečnost. Obývací pokoj je pohodlný – ale nebude okno snadným cílem pro kulku odstřelovače? Zahrada je nádherná – ale je plot dost vysoký a není tu moc keřů, v nichž by se mohl schovat vetřelec? Také je samozřejmě zapotřebí prověřit sousedy a stejně tak pošťáka, mlékaře, myče oken a všechny další lidi, kteří přicházejí k hlavním dveřím. Samotné dveře mívají pět zámků a bývá na nich bezpečnostní alarm, noční kamery a poplašná tlačítka. Kdosi jednou prohlásil, že dům je pro každého Angličana něco jako hrad. Pro špiona může být také vězením.

Paní Jonesová žila v střešním bytě v devátém poschodí budovy v Clerkenwellu, nedaleko starého masného trhu v Smithfieldsu. V domě bylo celkem čtyřicet bytů a bezpečnostní prověrka MI-6 ukázala, že většinu rezidentů tvoří bankéři a právníci pracující v City. Bydlení v Melbourne House nebyla laciná záležitost. Paní Jonesová měla pro sebe dvě stě metrů čtverečních a dvě terasy v nejvyšším patře – obrovskou plochu, zejména když bydlela sama. Kdyby si ten byt před sedmi lety oficiálně koupila, přišel by ji na částku přesahující milion liber. Jenže MI-6 mělo čirou náhodou o developerovi záznam. Když ho developer uviděl, ochotně přistoupil na dohodu.

Byt byl bezpečný a od okamžiku, kdy Alan Blunt usoudil, že jeho zástupkyně potřebuje ochranu, se stal ještě bezpečnějším.

Hlavním vchodem se vstupovalo do dlouhé, strohé recepce s pultem, dvěma fíkovníky a jediným výtahem. Nad pultem a venku v ulici visely bezpečnostní kamery, které nahrávaly každého, kdo vešel dovnitř. Melbourne House měl vrátné, kteří sloužili čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu, ale Blunt je nahradil agenty z vlastního oddělení. Zůstanou v domě tak dlouho, dokud bude třeba. Také nechal vedle recepčního pultu instalovat detektor kovu stejný

jako ty, které se používají na letišti. Všichni návštěvníci jím museli projít.

Ostatní rezidenti z toho nebyli moc nadšení, ale když byli ujištěni, že jde pouze o dočasné opatření, neochotně souhlasili. Všichni věděli, že ta žena, která žije sama v nejvyšším poschodí, pracuje pro vládu. Věděli také, že je lepší se moc nevyptávat. Detektor kovu dorazil a byl nainstalován. Život šel dál.

Každý, kdo se chtěl dostat do Melbourne House, musel projít kolem dvou agentů u recepčního pultu. V zadní části budovy se nacházel vchod pro dodávku zboží, ale byl zamčený a zabezpečený poplašným zařízením. Do domu se nedalo vyšplhat. Na stěnách nebyly žádné výstupky; navíc v něm čtyři další agenti drželi nepřetržitě hlídku. Nakonec Blunt umístil jednoho agenta před dveře paní Jonesové a ten měl výhled na celou chodbu. Nebylo kam se schovat. Agent – spojený vysílačkou s kolegy v přízemí – byl vyzbrojen špičkovou automatickou zbraní reagující na otisk prstu. Mohl z ní vypálit pouze on, takže v případě, že by – což bylo nemožné – ho útočník přemohl, by mu jeho zbraň k ničemu nebyla.

Paní Jonesová proti všem těmto opatřením protestovala. Byl to jeden z těch nemnoha okamžiků, kdy se se svým nadřízeným pohádala.

„Proboha, Alane! Jde přece o Alexe Ridera!“

„Ne, paní Jonesová. Jde o Škorpion.“

Tím diskuse na toto téma jednou provždy skončily.

Tu noc v půl dvanácté, jen pár hodin po tragédii na letišti Heathrow, seděli za recepčním pultem dva agenti. Oběma bylo přes dvacet a měli na sobě uniformu členů bezpečnostní služby. Jeden byl zavalitý, s krátkými světlými vlasy a dětinským obličejem, který vyhlížel, jako by nikdy nepotřeboval oholit. Jmenoval se Lloyd. Byl šťastný, že ho hned po univerzitě přijali k MI-6, ale rychle ze svého nadšení vystřízlivěl. Například tahle práce; představoval si něco jiného. Druhý mladík byl snědý a vypadal jako cizinec; člověk si ho mohl snadno splést s brazilským fotbalistou. Kouřil, přestože to bylo v budově zakázáno, a Lloyda to dráždilo. Jmenoval se Ramirez. Před několika hodinami začala mladíkům noční služba. Budou tu do sedmi do rána, kdy paní Jonesová odejde do práce.

Nudili se. Podle jejich názoru neměl nikdo šanci se k jejich šéfce v devátém poschodí přiblížit, a aby to bylo ještě horší, dostali rozkaz dávat si pozor na čtrnáctiletého kluka. Obdrželi fotografii Alexe Ridera a oba se shodli na tom, že je to nesmysl. Proč by chtěl nějaký školák zastřelit zástupkyni šéfa divize zvláštních operací?

„Třeba je to jeho teta,“ přemítal Lloyd nahlas. „Možná zapomněla na jeho narozeniny a on se jí chce za to pomstít.“

Ramirez vyfoukl kroužek dýmu. „Fakt tomu věříš?“

„Nevím. Co si o tom myslíš ty?“

„Mně je to fuk. Jen tu zabíjíme čas.“

Mluvili o událostech na Heathrow. Přestože pracovali pro MI-6, byli příliš mladí, aby jim řekli, co se s fotbalovým týmem doopravdy stalo. Podle rádia chytili hráči v Nigérii vzácnou nemoc. Jak je možné, že všichni zemřeli ve stejný okamžik, až dosud nikdo nevyšetřil.

„Byla to asi malárie,“ usoudil Lloyd. „Mají tam spoustu těch nových moskytů.“

„Moskytů?“

„Supermoskytů. Geneticky upravených.“

„Aha. Jasně!“

V tu chvíli se otevřely dveře do recepce a dovnitř vpochodoval mladý černoch v kožené motorkářské kombinéze, s přilbou v jedné ruce a plátěnou taškou přes rameno. Na hrudníku měl logo, které se opakovalo na tašce:

Perelliho pizza

Agenti ho přejeli zvědavým pohledem. Mladíkovi bylo asi sedmnáct nebo osmnáct, měl krátké kudrnaté vlasy a chmýří na tváři. A zlatý zub. A spoustu sebevědomí. Arogantně se usmíval, jako by jen nevezl pizzu do luxusního bytu, ale bydlel tady.

Lloyd ho zastavil. „Komu to neseš?“

Poslíček vypadal zaskočeně. Zalovil v horní kapse a vytáhl z ní umolousaný kousek papíru. „Fosterová,“ řekl. „Šestý poschodí.“

Ramirez také ožil. Měli před sebou dlouhou noc. Zatím do budovy nikdo nevešel ani z ní nevyšel. „Budeme ti muset zkontrolovat tašku,“ prohlásil.

Mladík v kůži obrátil oči v sloup. „Děláš si srandu, kámo? Je to jen blbá pizza, nic víc. Co je to za barák? Fort Knox, nebo co?“

„Musíme se podívat dovnitř,“ oznámil mu Lloyd nekompromisně.

„Tak jo. Ježíšmarjá!“

Mladík otevřel tašku, vytáhl z ní litrovou láhev coca-coly a postavil ji na pult.

„Myslel jsem, že jsi mluvil jen o pizze,“ postěžoval si Lloyd.

„Jedna pizza. Jedna flaška koly. Chcete si zavolat do podniku?“

Agenti si vyměnili pohled. „Co v ní ještě máš?“ zeptal se Lloyd.

„Chcete vidět všechno?“

„Jo. To si piš, že chceme.“

„Tak jo! Tak jo!“

Mladík položil přílbu na pult vedle láhve. Nejdřív z tašky vylovil hrst brček v papírových obalech a potom vytáhl obdélníkovou, asi patnáct centimetrů dlouhou desku. Lloyd ji vzal do ruky. „Co to je?“

„Co myslíte?“ Mladík v kůži si vzdychl. „To mám nechat zákazníkovi. Je to něco jako... reklama. Umíte číst?“

„Jestli chceš jít nahoru, chovej se slušně.“

„Je to reklama. Necháváme ji po celém městě.“

Lloyd desku prozkoumal. Na obou stranách byly obrázky pizzy a řada speciálních nabídek. Rodinná pizza, kola a česnekový chléb za pouhých devět liber padesát. Objednej si před sedmou a dostaneš libru slevu.

„Vy si chcete objednat pizzu?“ zeptal se mladík.

Ta drzá poznámka agenty naštvála. „Ne,“ odpověděl Lloyd. „Ale chceme vidět tu pizzu, kterou jsi přivezl.“

„To nejde, kámo! To není hygienický.“

„Jestli ji neuvidíme, tak ji nedoručíš.“

„Tak jo. Jak myslíte. Víte, rozvážím pizzy po celém Londýně, ale tohle se mi ještě nikdy nestalo.“

Zamračeně vytáhl krabici s pizzou, teplou na dotek, a položil ji na recepční pult. Lloyd zvedl víko a uviděl pizzu Čtyři roční období – se šunkou, sýrem, rajčaty a černými olivami. Zavanula k němu vůně rozpečené mozzarely.

„Chcete ji i ochutnat?“ zeptal se mladík sarkasticky.

„Ne. Co tam ještě máš?“

„Už *nic*. Taška je prázdná.“ Mladík prudce rozevřel plátěnou tašku, aby jim dokázal, že mluví pravdu. „Heleďte, když vám tak záleží na bezpečnosti, co kdybyste ji doručili sami?“

Lloyd zavřel krabici. Věděl, že přesně tohle by měl udělat. Ale je tajný agent, ne poslíček! A navíc na pizzu čeká zákaznice, která bydlí v šestém poschodí. Ze svého místa vidí na výtah. Vedle dveří je ocelový panel označený písmenem P a pak čísla od jedničky do devítky. Když se výtah pohybuje, číslice se postupně rozsvěčují, a jestli se ten kluk pokusí vyjet výš, okamžitě to zjistí. Pokud jde o schodiště mezi patry, jsou vybavena bezpečnostními kamerami a poplašnými tlačítky. Dokonce i klimatizační potrubí, které vede budovou, má alarm.

Nic se nemůže stát.

„Tak jo,“ rozhodl se. „Můžeš ji odvézt nahoru. Pojedeš rovnou do šestého patra. Nikam jinam. Je to jasné?“

„Proč bych měl ject někam jinam? Vezu pizzu pro nějakou Fosterovou a ta bydlí v šestém patře.“

Mladík naskládal věci zpátky do tašky a zamířil k výtahu.

„Musíš ještě projít detektorem kovu,“ nařídil mu Ramirez.

„Vy máte detektor kovu? Myslel jsem, že tohle je obytný dům, ne Heathrow.“

Mladík podal přílbu Ramirezovi a s plátěnou taškou přes rameno prošel detekčním rámem. Přístroj nereagoval.

„Tady to vidíte!“ řekl. „Jsem čistej. Teď už můžu tu pizzu doručit?“

„Počkat!“ zastavil ho plavovlasý agent výhrůžným tónem. „Zapomněl jsi na kolu – a na ten reklamní leták.“ Zvedl obě věci z recepčního pultu a podal mu je.

„Jo, dík.“ Mladík v kůži zamířil k výtahu.

Věděl, že ho budou kontrolovat.

Alex v paruce a černé latexové masce si ulehčeně oddychl. To přestrojení fungovalo. Nile mu řekl, že bude, a Alex neměl důvod o tom pochybovat. Dával si pečlivý pozor, aby jeho hlas zněl dospěleji a měl autentický přízvuk. V motorkářské kožené kombinéze vypadal statnější a na nohou měl speciální boty, které mu přidávaly tři centimetry do výšky. Nebál se, že mu budou prohlížet tašku. Jakmile agenty uviděl, pochopil, že Lloyd s Ramirezem jsou nováčci a nemají téměř žádné zkušenosti.

Kdyby se chytli jeho nabídky a chtěli zavolat do pizzerie, Alex by jim podal navštívenku s telefonním číslem. Ale sluchátko na opačné straně by zvedl Škorpion. Kdyby byli ti dva agenti chytrí, zatelefonovali by do šestého poschodí. Ale Sarah Fosterová – majitelka bytu – stejně nebyla doma. Její linka byla zvenku přepojena a hovor by se přesměřoval... opět ke Škorpionu.

Všechno klaplo přesně podle plánu.

Alexe odvezli z Malagosta do Říma, kde se dvěma lidmi ze Škorpionu, které dosud neviděl, nastoupil na palubu letadla. Na Heathrow ho doprovodili přes pasovou kontrolu, aby se ujistili, že všechno proběhne bez problémů. Jaké problémy by proboha mohl mít? Alex byl maskovaný a měl padělaný pas. A zdálo se, že na letišti vypukl bezpečnostní poplach – všichni zmateně pobíhali kolem. Určitě v tom měl prsty Škorpion.

Z Heathrow ho odvezli do domu v centru Londýna, a než ho uklidili dovnitř, zahlédl jen vstupní dveře a klidnou, zalesněnou ulici. Tam na něj čekal Nile, který seděl s nohou přes nohu v starožitném křesle.

„Federico!“ přivítal Alexe jménem, které měl uvedené v padělaném pase.

Alex téměř nepromluvil. Nile ho tedy stručně instruoval: čeká ho další převlek – oblečení mladíka, který rozváží pizzu – a všechno, co potřebuje, aby se dostal do bytu paní Jonesové a zabil ji. Jak se zase dostane ven, to už bude na něm.

„Bude to hračka,“ řekl Nile. „Prostě použiješ stejnou cestu, kterou jsi přišel. A kdyby se vyskytly nějaké potíže, určitě si s nimi poradiš, Alexi. Věřím ti.“

Škorpion byt už prozkoumal. Nile mu ukázal jeho plány. Věděli, kde jsou bezpečnostní kamery, kolik poplašných tlačítek MI-6 instalovalo, kolik agentů nasadili. A všechno měli pečlivě promyšlené, až po láhev s kolou, kterou Alex schválně nechal na recepčním pultě a kterou mu agent vrátil, *aniž prošla detekčním rámem*. Šlo o psychologický trik. Plastová láhev naplněná tekutinou. Jak by mohla obsahovat něco kovového?

Alex došel k výtahu a zastavil se. Tohle byl rozhodující okamžik.

Stál zády k oběma agentům a bránil jim ve výhledu na výtah. Cestou vytáhl z plátěné tašky reklamní leták se speciálními nabídkami a teď ho držel v rukou. Ve skutečnosti jednu stranu s nabídkou odloupl a pod ní se objevila tenká stříbrná destička s písmenem P a číslicemi od jedničky do devítky. Byla naprosto stejná jako panel vedle výtahu a z opačné strany magnetická. Alex se nenuceně předklonil a přitiskl falešný panel na ten skutečný. Deska se okamžitě přichytila na místě a současně se aktivovala. Teď už bylo všechno pouze otázkou času.

Dveře výtahu se otevřely a Alex vešel dovnitř. Když se otočil, viděl, že ho agenti pozorují. Natáhl ruku a stiskl tlačítko do devátého poschodí. Dveře se zavřely a o chvíli později sebou výtah trhl a rozjel se nahoru.

Agenti sledovali, jak se vedle dveří výtahu mění čísla. Přízemí... jedna... dvě... Netušili, že nesledují skutečný pohyb výtahu. Malý čip a baterie do hodinek uvnitř stříbrné desky osvětlovaly falešná čísla. Skutečné číslice vidět nebyly.

Alex dorazil do devátého poschodí.

Stříbrný panel ukazoval, že zastavil v poschodí šestém.

Cesta z přízemí do nejvyššího patra mu trvala třicet vteřin. Během té doby si Alex svlékl motorkářskou kombinézu, pod kterou měl volné, lehké oblečení černé barvy: uniformu nindži-zabijáka. Sundal si paruku a z obličeje si strhl latexovou masku. Odloupla se téměř vcelku. Nakonec si odstranil zlatý zub. Dveře se otevřely. Alex byl opět sám sebou.

Škorpion mu ukázal plán celé budovy. Byt paní Jonesové se nacházel vpravo – a tady udělalo MI-6 dvě neodpuštělné

bezpečnostní chyby. Přestože umístili na požární úniková schodiště kamery, na chodbu nedali žádnou. Agent stojící u dveří měl sice výhled na celou chodbu z jednoho konce na druhý, ale do výtahu neviděl. Dvě slepá místa. A Alex je hodlal obě využít.

Agent v devátém poschodí slyšel, že se blíží výtah. Stejně jako Lloyd a Ramirez v přízemí byl v práci nový. Přemítal, proč poslali výtah nahoru. Možná by měl zavolat vysílačkou do recepce a zeptat se. Než se stačil rozhodnout, z výtahu vystoupil blondatý kluk s vražedným výrazem v očích. Alex Rider držel jedno brčko na pití, které oba agenti u pultu viděli, ale neprohlédli si je. Vybalil je z obalu a už je měl mezi rty. Foukl.

Fukidake – foukačka – byla další smrtelně nebezpečná zbraň, kterou nindžové používali. Šipka ostrá jako jehla, vystřelená do hlavní tepny, člověka okamžitě zabila. Ale existovaly také šipky, které byly duté a naplněné jedem. Nindža dokázal naprosto neslyšně zasáhnout terč na vzdálenost dvaceti metrů. Alex byl mnohem blíž. Naštěstí pro agenta obsahovala šipka, kterou vyfoukl z brčka, jen uspávací látku. Zasáhla ho do tváře. Agent otevřel ústa, aby vykřikl, chvíli na Alexe nechápavě zíral a pak se zhroutil na zem.

Alex věděl, že musí jednat rychle. Agenti v přízemí mu dají pár minut, ale pak budou čekat, že se vrátí. Zvedl láhev s kolou a otevřel ji – neotočil víčkem, ale láhvi samotnou.

Láhev se rozpůlila, na chodbu se vylila tmavohnědá tekutina a vsákla se do koberce. Láhev obsahovala balíček zabalený v hnědém igelitu; měl stejnou barvu jako coca-cola, takže v láhvi nebyl vidět. Alex obal roztrhl. Uvnitř se skrývala pistole.

Byl to Kahr P9, dvojčinná poloautomatická zbraň vyrobená ve Spojených státech. Byla šest palců dlouhá a díky použitému materiálu – nerezové oceli a polymeru – vážila pouhých osmnáct uncí, takže šlo o nejmenší a nejlehčí pistoli na světě. Do přímého zásobníku se vešlo sedm nábojů, ale aby byla její hmotnost co nejnižší, Škorpion mu dal pouze jeden. Víc Alex stejně potřebovat nebude.

S taškou přes rameno, v níž měl krabici s pizzou, prošel kolem spícího agenta a přistoupil ke dveřím paní Jonesové. Byly na nich tři zámky, přesně jak mu řekli. Zvedl víko krabice, sundal z pizzy tři

černé olivy a do každého zámku jednu vmáčkl. Plátěná taška měla falešné dno. Otevřel je, vytáhl ven tři dráty a připojil je k olivám. Ve dně tašky byla zabudována plastová krabička s tlačítkem. Alex se přikrčil a zmáčkl ho. Olivy – které samozřejmě neměly se skutečnými olivami nic společného – tiše vybuchly a každá s oslnivým zábleskem vypálila zámek. Do vzduchu zavanul pronikavý zápach roztaveného kovu. Dveře se otevřely.

Alex pevně sevřel zbraň v ruce a vešel do rozlehlé místnosti s šedivými závěsy na protější stěně, jídelním stolem se čtyřmi židlemi a několika koženými pohovkami. Prostor zalévalo tlumené žluté světlo vycházející z jediné lampy. Pokoj byl moderní a stroze zařízený; nacházelo se tu jen málo věcí, které by mu řekly o paní Jonesové víc, než už věděl. Dokonce i obrazy na stěnách byly abstrakce, barevné šmouhy, které nic neprozrazovaly. Ale přece jen objevil záchytné body. Na polici spatřil fotografii: mladší paní Jonesová – s úsměvem na tváři – se dvěma dětmi, chlapcem a děvčátkem ve věku asi šesti a čtyř let. Synovec s neteří? Nápadně se jí podobaly.

Paní Jonesová zjevně četla knihy; měla drahou televizi s DVD přehrávačem; na stolku uviděl šachovnici s rozehranou partií. Ale s kým hrála? Alex přemýšlel. Nile mu řekl, že žije sama. V tu chvíli zaslechl tiché vrnění a všiml si siamské kočky natažené na jedné pohovce. To ho překvapilo. Nečekal, že zástupkyně šéfa divize zvláštních operací MI-6 potřebuje nějakou společnost.

Vrnění zesílilo. Jako by se kočka snažila svou paní varovat, že je v bytě vetřelec; a samozřejmě, na opačné straně místnosti se otevřely dveře.

„Co je, Q?“

Do místnosti vstoupila paní Jonesová. Zamířila ke kočce, náhle spatřila Alexe a zastavila se.

„Alexi!“

„Paní Jonesová.“

Měla na sobě šedivý hedvábný župan. Alex zničehonic spatřil momentku z jejího života a jeho prázdnotu. Přišla z práce domů, osprchovala se a sama povečeřela. Pak si sedla k šachové partii... možná hrála přes internet. Zprávy o desáté v televizi. A kočka.

Uprostřed místnosti se zastavila. Nevypadala vyděšeně. Nemohla nic dělat – rozhodně nebylo v dosahu nějaké poplašné tlačítko nebo alarm. Vlasy měla ještě vlhké ze sprchy; Alex si všiml, že je bosa. Zvedl ruku a paní Jonesová spatřila zbraň.

„Poslal tě Škorpion?“ zeptala se.

„Ano.“

„Abys mě zabil.“

„Ano.“

Přikývla, jako by chápala důvod. „Řekli ti o tvém otci,“ konstatovala.

„Ano.“

„Je mi to líto, Alexi.“

„Líto, že jste ho zabila?“

„Líto, že jsem ti to neřekla sama.“

Nesnažila se pohnout; prostě tam stála a pozorovala ho. Alex věděl, že nemá moc času. Každou chvíli se může výtah vrátit do přízemí. Jakmile agenti zjistí, že v něm Alex není, vyvolají poplach. Možná jsou už na cestě nahoru.

„Co se stalo s Wintersem?“ zeptala se. Alex nevěděl, o kom mluví. „Stál na chodbě,“ vysvětlila.

Winters byl třetí agent.

„Zneškodnil jsem ho.“

„Takže jsi prošel kolem těch dvou v přízemí, vyjel nahoru a vloupal se dovnitř.“ Paní Jonesová pokrčila rameny. „Škorpion tě dobře vycvičil.“

„Škorpion mě nevytvořil, paní Jonesová, vycvičili jste mě vy.“

„Ale teď pracuješ pro Škorpion.“

Alex přikývl.

„Nedokážu si tě představit jako vraha, Alexi. Je mi jasné, že mě – nebo Alana Blunta – nemáš rád. Chápu to. Ale znám tě. Podle mě nemáš tušení, do čeho ses zapletl. Vsadím se, že Škorpion byl samý úsměv. Určitě byli nadšeni, že tě potkali. Ale lžou ti –“

„Přestaňte!“ Alexovi se napjal prst na spoušti. Věděl, že se mu to paní Jonesová snaží zkomplikovat. Varovali ho, že se o to pokusí. Tím, že s ním mluvila, že používala jeho křestní jméno, mu

připomínala, že není jen vystřižovánka z papíru, terč. Zasévala mu do hlavy pochybnosti. A samozřejmě hrála o čas.

Nile mu řekl, aby to udělal co nejrychleji, v okamžiku, kdy ji uvidí. Alexovi došlo, že tu chvíli propásl; už nad ním získala převahu – přestože zbraň držel v ruce on. Vybavil si, co mu v Positanu ukázala paní Rothmanová. Albertův most. Smrt jeho otce. A teď stál tváří v tvář ženě, která dala rozkaz ke střelbě.

„Proč jste to udělala?“ zašeptal. Snažil se cítit nenávist, aby mu dodala sílu vykonat to, kvůli čemu ho sem poslali.

„Proč jsem udělala co, Alexi?“

„Proč jste zabila mého otce?“

Paní Jonesová se na něj dlouho dívala a Alex nedokázal z těch tmavých očí vyčíst, co přijde. Ale viděl, že se k něčemu rozhoduje. Samozřejmě, celý její život byl řadou rozhodnutí – a jakmile si všechno promyslela, někdo obvykle zemřel. Jediný rozdíl byl v tom, že tentokrát to bude ona sama.

Vypadalo to, že se konečně rozhodla.

„Chceš, abych se ti omluvila, Alexi?“ zeptala se náhle chladným hlasem. „Bavíme se o Johnu Riderovi, muži, kterého jsi nikdy nepoznal. Nikdy jsi s ním nemluvil. Nepamatuješ si ho. Nic o něm nevíš.“

„Ale byl to můj táta!“

„Byl to zabiják. Pracoval pro Škorpion. Víš, kolik lidí zavraždil?“

Pět nebo šest. To mu řekla paní Rothmanová.

„Obchodníka v Peru; byl ženatý a měl syna v tvém věku. Kněze v Rio de Janeiru; snažil se pomáhat dětem na ulici, ale bohužel si nadělal spoustu nepřátel, takže ho museli odstranit. Britského policistu. Amerického agenta. Pak jednu ženu; chtěla udat velkou korporaci v Sydney. Bylo jí teprve dvacet šest, Alexi, a tvůj táta ji zastřelil, když vystupovala z auta –“

„To stačí!“ Ted' Alex držel pistoli oběma rukama. „Už nechci nic slyšet.“

„Ale chceš, Alexi. Zeptal ses mě. Chtěl jsi vědět, proč jsme museli tvého otce zastavit. A teď to budeš dělat ty, nebo ne? Půjdeš v jeho stopách. Určitě tě budou posílat na různá místa na světě, abys

zabíjel lidi, o kterých nic nevíš. A určitě v tom budeš dobrý. Tvůj otec byl jeden z nejlepších.“

„Podvedli jste ho. Byl vaším vězněm a slíbili jste, že ho propustíte. Že ho vyměníte za někoho jiného. Ale zastřelili jste ho zezadu. Já to viděl...“

„Celou dobu jsem tušila, že to natáčeli,“ zamumlala paní Jonesová. Zvedla ruku a Alex ztuhl. Blesklo mu hlavou, jestli se nesnaží odvést jeho pozornost. Ale pořád byli sami. Kočka usnula a do místnosti nikdo nevešel. „Dám ti radu,“ řekla. „Potřebuješ ji, když hodláš pracovat pro Škorpion. Jakmile přejdeš na druhou stranu, neexistují pravidla. Oni nevěří ve fér hru. A my taky ne.“

Unesli osmnáctiletého kluka.“ Alex si vzpomněl na postavu na mostě. „Byl synem britského státního úředníka. Chtěli ho zabít, ale předtím ho chtěli mučit. Museli jsme ho získat zpátky – takže, ano, přistoupila jsem na výměnu. Ale nikdy jsem neměla v úmyslu tvého otce propustit. Byl moc nebezpečný. Zemřelo by příliš mnoho dalších lidí. A tak jsem vymyslela léčku. Dva muži na mostě. Odstřelovač. Vyšlo to dokonale a já jsem ráda. Klidně mě zabij, jestli se ti pak uleví, Alexi. Ale říkám ti: svého otce jsi neznal. A kdybych to všechno musela udělat znovu, udělala bych to stejně.“

„Když tvrdíte, že můj otec byl tak špatný, jaký jsem podle vás já?“ Alex se snažil přimět k výstřelu. Myslel si, že mu hněv dodá sílu, ale byl spíš vyčerpaný, než rozzlobený. A tak hledal jiný způsob, jak se přesvědčit, aby stiskl spoušť. Byl synem svého otce. Měl zabíjení v krvi.

Paní Jonesová udělala krok směrem k němu.

„Nehýbejte se!“ Stál teď necelý metr a půl od ní a pistolí jí mířil na hlavu.

„Ty nejsi zabiják, Alexi. Nikdy jsi svého otce nepoznal. Proč bys musel být jako on? Myslíš si, že všechny děti jsou ‚hotové‘ v okamžiku, kdy se narodí? Podle mě máš na vybranou...“

„Nikdy jsem pro vás nechtěl pracovat.“

„Opravdu? Po operaci Stormbreaker jsi mohl odejít. Už nikdy jsme se nemuseli vidět. Ale jestli si vzpomínáš, dobrovolně ses zapletl do té záležitosti s drogovými dealery a my ti z té šlamastyky museli pomoci. A pak přišel na řadu Wimbledon. Nenutili jsme tě,

abys dělal špiona. Souhlasil jsi s tím – a kdybys nezamkl toho čínského gangstera do mrazáku, neposlali bychom tě do Ameriky.“

„Všechno překrucujete!“

„A konečně Damian Cray. Šel jsi po něm na vlastní pěst a my jsme ti za to nesmírně vděční, Alexi. Ale ptáš se mě – jaký podle mě jsi? Podle mě jsi příliš chytrý na to, abys ten kohoutek zmáčkl. Nezastřelíš mě. Ted' ani jindy.“

„To se pletete,“ prohlásil Alex. Věděl, že mu lže. Vždycky mu lhala. Dokáže to. Musí to dokázat.

Pevně sevřel pistoli.

Nechal se ovládnout hněvem.

A vypálil.

Vzduch před ním jako by se roztříštil na kousky.

Paní Jonesová ho oklamala. Klamala ho celou dobu, a on si toho nevšiml. Místnost byla rozdělená na dvě části. Z jednoho rohu do druhého se táhl obrovský panel z průhledného, neprůstřelného skla, který sahal od podlahy ke stropu. Paní Jonesová stála na jedné straně; Alex na opačné. V šeru nebyla přepážka vidět, ale teď se sklo poškodilo a od prohlubně vytvořené kulkou se spirálovitě rozbíhalo tisíce prasklinek. Paní Jonesová mu téměř zmizela z očí, obličej měla roztříštěný, jako by se stala rozbitým obrazem sama sebe. Současně se rozhoukal alarm, dveře se rozlétly dokořán a Alexe někdo odhodil stranou na pohovku. Zbraň mu vyletěla z ruky. Kdosi mu něco vykřikl do ucha, ale nerozuměl jedinému slovu. Kočka zavřískla a prosmýkla se kolem něho. Ruce měl zkroucené za zády, v zádech cítil něčí koleno. Pak mu přes hlavu přetáhli kuklu a na zápěstí ucítil studenou ocel. Ozvalo se cvaknutí. Už nedokázal pohnout rukama.

Ted' rozeznal v místnosti několik hlasů.

„Jste v pořádku, paní Jonesová?“

„Omlouváme se, madam...“

„Venku máme připravené auto...“

„Neublížujte mu!“

Strhli Alexe z pohovky. Ruce měl spoutané za zády. Byl zdrcený a zoufalý. Zklamal Škorpion. Zklamal svého otce. Zklamal sám sebe.

Nekřičel, neprotestoval. Nechal je, aby ho, ochablého a nehybného, vyvlekli z místnosti, zpátky po chodbě a ven do tmy.

Místnost připomínala prázdnou bílou krychli a vyvolávala v člověku stresující dojem. Alex si prostor změřil: deset kroků na délku, čtyři na šířku. U jedné stěny stála úzká pryčna, nepovlečená a bez lůžkovin, a za zástěnou se nacházela toaleta. Ale to bylo všechno. Dveře neměly kliku a zapadaly do zdi tak těsně, že skoro nebyly vidět. V místnosti nebylo okno. Světlo vycházelo ze čtvercového panelu na stropě a ovládalo se zvenčí.

Alex neměl tušení, jak dlouho tam je. Vzali mu hodinky.

Po tom, co ho odvěkli z bytu paní Jonesové, ho naložili do auta. Celou dobu měl přes hlavu černou kuklu. Netušil, kam ho vezou. Asi půl hodiny jeli dost rychle a pak zpomalili. Alex cítil, že se mu zhoupl žaludek, a věděl, že sjíždějí po nějaké rampě. Zavezli ho do suterénu ústředí MI-6 v Liverpool Street? Jednou tady byl, ale tentokrát neměl šanci se zorientovat. Auto zastavilo, dveře se otevřely a někdo ho uchopil a vytáhl ven. Nikdo na něj nepromluvil. Pak ho dva muži vedli nějakou chodbou a dolů po schodech. Nakonec mu uvolnili ruce a stáhli kuklu z hlavy. Na okamžik stačil zahlédnout Lloyda s Ramirezem – dva agenti z recepce –, jak odcházejí pryč. Pak se dveře zabouchly a Alex zůstal sám.

Ležel na zádech a vzpomínal na poslední okamžiky v bytě paní Jonesové. Nemohl pochopit, že si té skleněné přepážky nevšiml. Copak hlas paní Jonesové nějakým způsobem zesílili? Na tom nezáleželo. Pokusil se ji zabít. Nakonec v sobě našel sílu stisknout kohoutek, což dokazovalo, že ho Škorpion dobře odhadl.

Byl to zabiják. Víš, kolik lidí zavraždil?

Alexovi se vybavilo, co paní Jonesová řekla o jeho otci. To ona dala rozkaz, aby Johna Ridera zastřelili; ona celou akci zorganizovala. Zasloužila si zemřít.

Nebo se o tom snažil sám sebe přesvědčit. Ale nejhorší na tom všem bylo, že částečně chápal, jak to myslela. Dejme tomu, že by jeho otce na Albertově mostě nezabili. Dejme tomu, že by Alexe vychoval a ten by nějak zjistil, čím se jeho otec živí. Jak by mu pak bylo? Dokázal by mu odpustit?

Seděl v téhle nehostinné bílé místnosti a vzpomínal na okamžik, kdy zmáčkl spoušť. Opět cítil, jak se mu ruka při výstřelu zachvěla. Viděl, jak neviditelná skleněná stěna praskla, ale neroztříštila se. Starý dobrý Smithers! Bylo téměř jisté, že tu přepážku vymyslel on. A přesto všechno byl Alex šťastný. Byl šťastný, že paní Jonesovou nezabil.

Přemýšlel, co se s ním teď stane. Obviní ho MI-6 z pokusu o vraždu? Spíš ho budou vyslýchat. Budou chtít vědět všechno o Malagostu, paní Rothmanové a Nileovi. Ale pak ho možná, konečně, nechají na pokoji. Po tom, co se stalo, mu už nikdy nebudou důvěřovat.

Usnul – nebyl jen unavený, ale vybitý. Upadl do hlubokého, prázdného spánku beze snů, bez jakéhokoli pocitu pohodlí nebo tepla.

Probudil ho zvuk otevírajících se dveří. Otevřel oči a zamžikal. Neměl představu o čase. Mohl spát pár hodin nebo celou noc. Necítil se odpočinutý; měl ztuhlý krk. Jenže bez okna nedokázal čas odhadnout.

„Nepotřebuješ si dojít na záchod?“

„Ne.“

„Tak pojď se mnou.“

Muž ve dveřích nebyl ani Lloyd, ani Ramirez, ani nikdo, koho Alex z MI-6 znal. Měl bezvýraznou, nezajímavou tvář a Alex věděl, že kdyby ho potkal další den, nepoznal by ho. Slezl z pryčny a náhle nervózní došel ke dveřím. Nikdo neví, kde je. Ani Tom, ani Jack Starbrightová... nikdo. MI-6 ho může nechat zmizet. Navždycky. Nikdo nikdy nezjistí, co se s ním stalo. Možná mají v úmyslu právě tohle.

Jenže nemohl nic dělat. Kráčel za agentem dlouhou točitou chodbou s kovovým pletivem místo podlahy a tlustými rourami u stropu. Prostředí mu připomínalo strojovnu na lodi.

„Mám hlad,“ postěžoval si. Měl hlad, ale také chtěl dát agentovi najevo, že se nebojí.

„Vedu tě na snídani.“

Snídaně! Takže spal celou noc.

„Nedělejte si s tím starosti,“ řekl Alex. „Můžete mě vzít k McDonaldovi.“

„Obávám se, že to není možné. Tudy...“

Dorazili k dalším dveřím a Alex jimi vešel do zvláštní, zatočené místnosti – zřejmě byli stále v suterénu. Strop tvořily tlusté skleněné panely a Alex viděl obrysy lidí – chodců –, kteří se mu míhali nad hlavou. Místnost se nacházela pod chodníkem. Skla se krátce dotýkala chodidla různých velikostí a tvarů. Ti pokroucení, zdeformovaní lidé, kteří se nad nimi cestou do práce nehlučně pohybovali, mu připomínali duchy.

V místnosti stál stůl s ovocným salátem, kukuřičnými lupínky, mlékem, croissanty a kávou. Alexovi se při pohledu na tu hostinu sbíhaly sliny, ale když zjistil, s kým se o ni bude dělit, chuť ho trochu přešla. U stolu na něj čekal Alan Blunt v jednom ze svých elegantních šedivých obleků. Skutečně vypadal jako bankovní úředník, kterého pouze předstíral; muž kolem padesátky, který se cítí lépe ve společnosti čísel a tabulek než lidských bytostí.

„Dobré ráno, Alexi,“ přivítal ho.

Alex neodpověděl.

„Můžete jít, Burnsi. Děkuji.“

Agent přikývl a odešel. Když se dveře zavřely, Alex došel ke stolu a posadil se.

„Máš hlad, Alexi? Prosím, posluž si.“

„Ne, děkuju.“ Alex měl hlad, ale nepochutnal by si, kdyby musel jíst před tímhle mužem.

„Nedělej drahoty. Potřebuješ se nasnídat. Máš před sebou náročný den.“ Blunt chvíli čekal na jeho odpověď, jenže Alex mlčel. „Uvědomuješ si, v jakém jsi průšvihů?“ zeptal se Blunt.

„Možná si přece jen vezmu trochu lupínků,“ prohodil Alex.

Nabral si plnou miskou. Blunt ho chladně sledoval.

„Máme málo času,“ prohlásil Blunt, zatímco Alex jedl. „Chci ti položit pár otázek. A ty na ně odpovíš úplně a pravdivě.“

„A jestli ne?“

„Co myslíš? Myslíš, že ti podám sérum pravdy nebo tak něco? Odpovíš mi na ně, protože je to v tvém zájmu. Nemáš tušení, co všechno je v sázce. Ale věř mi, že tahle schůzka je nesmírně důležitá.“

Musíš nám říct všechno, co víš. Závisí na tom víc životů, než si dovedeš představit.“

Alex odložil lžici a přikývl. „Tak se ptejte.“

„Naverbovala tě Julia Rothmanová?“

„Vy ji znáte?“

„Samozřejmě.“

„Ano. Byla to ona.“

„Odvezli tě na Malagosto?“

„Ano.“

„A poslali tě zabít paní Jonesovou?“

Alex měl potřebu se hájit. „Zabila mi tátu.“

„To je vedlejší.“

„Pro vás.“

„Jen odpovídej na otázky.“

„Ano. Poslali mě zabít paní Jonesovou.“

„Dobře.“ Blunt přikývl. „Potřebuju vědět, kdo tě přivezl do Londýna, co přesně ti řekli a co jsi měl udělat po skončení mise.“

Alex zaváhal. Věděl, že když tohle všechno Bluntovi vyklopí, zradí Škorpion. Ale najednou mu to bylo jedno. Zatáhli ho do světa, kde každý zrazoval každého. Chtěl odsud prostě pryč.

„Dali mi plán jejího bytu,“ začal. „Věděli všechno – až na tu skleněnou stěnu. Měl jsem jen čekat, až se paní Jonesová objeví. Dva jejich agenti se mnou přiletěli na Heathrow. Předstírali jsme, že jsme italská rodina. Jejich pravá jména neznám. Měl jsem falešný pas.“

„Kam tě pak odvezli?“

„Nevím. Do nějakého domu. Číslo ani ulici jsem nestačil zjistit.“ Odmlčel se. „Kde je paní Jonesová?“

„Nechtěla tě vidět.“

Alex přikývl. „To chápu.“

„Cos měl udělat, až ji zabiješ?“

„Dali mi telefonní číslo. Měl jsem jim zavolat hned, jak to udělám. Jenže teď je jim jasné, že jste mě chytili. Myslím, že ten byt sledují.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Blunt Alexe studoval jako vědec, který zkoumá zajímavý laboratorní exemplář. Alex se stísněně zavrtěl na židli.

„Chceš pracovat pro Škorpion?“ zeptal se Blunt.

„Nevím.“ Alex pokrčil rameny. „Ale mám pocit, že je to stejné jako pracovat pro vás.“

„Tomu přece nevěříš. Tomu nemůžeš věřit.“

„Nechci pracovat pro nikoho z vás!“ přerušil ho Alex. „Chci se prostě vrátit do školy. Už nikdy nechci nikoho z vás vidět.“

„Kéž by to bylo možné, Alexi.“ Výjimečně to znělo, jako by to Blunt myslel upřímně. „Rád bych ti řekl něco, co tě asi překvapí. Už je to šest... sedm měsíců, kdy jsme se poprvé setkali. Ukázalo se, že pro nás můžeš být pozoruhodně užitečný. Byl jsi úspěšnější, než jsem si myslel. A přesto, popravdě řečeno, lituju, že jsme se kdy poznali.“

„Proč?“

„Protože je na tom něco špatného – velice špatného –, když bezpečnost celé země leží na bedrech čtrnáctiletého chlapce. Věř mi, že bych tě odsud nechal moc rád odejít. Nepatříš do mého světa o nic víc než já do tvého. Ale nemůžu ti dovolit vrátit se na Brookland, protože přibližně za třicet hodin můžou být všechny děti v té škole mrtvé. A tisíce dětí v Londýně by mohl postihnout stejný osud. To slíbili tví přátelé ze Škorpionu, a já ani v nejmenším nepochybuji, že svůj slib myslí vážně.“

„Tisíce?“ Alex zbledl. Něco takového nečekal. Do čeho se to zapletl?

„Možná víc. Možná desítky tisíc.“

„Jak to?“

„Nevíme. Ty možná ano. Ted' ti můžu jen říct, že Škorpion vyslovil řadu požadavků. To, co chtějí, splnit nemůžeme. A oni nás za to hodlají potrestat.“

„Co chcete ode mě?“ zeptal se Alex. Připadalo mu, že z něho vyprchala veškerá síla.

„Škorpion udělal jednu velkou chybu. Poslal tě k nám. Chci vědět všechno, co jsi viděl – všechno, co ti řekla paní Rothmanová. Pořád nemáme tušení, proti čemu stojíme, Alexi. Třeba nám dokážeš poskytnout vodítko.“

Tisíce dětí v Londýně.

Odstraňování lidí, Alexi. To je součást naší práce.

To řekla.

A myslela to vážně.

„Nic nevím,“ namítl Alex a sklonil hlavu.

„Možná víš víc, než si myslíš. Jsi to jediné, co stojí mezi Škorpionem a nepředstavitelným krveprolitím. Vím, co si o mně myslíš; vím, co si myslíš o MI-6. Ale jsi ochotný nám pomoci?“

Alex pomalu zvedl hlavu. Studoval muže sedícího proti němu a viděl něco, čemu by nikdy nevěřil.

Alan Blunt měl strach.

„Ano,“ odpověděl. „Pomůžu vám.“

„Dobře. Tak dojez snídani, osprchuj se a převleč se. Pan ministerský předseda svolal poradu Kobry. Chci, abys byl u toho.“

Kobra.

Akronym KOBRA znamená Krizový Operativní Briefing Rady A. Kobra je pohotovostní výbor, rozhodující reakce vlády na jakoukoli závažnou situaci.

Zasedání Kobry v Downing Street 10 se samozřejmě účastní ministerský předseda a většina ministrů, ředitel telekomunikací, tajemník Úřadu vlády a představitelé policie, armády a zpravodajských a bezpečnostních služeb. Konečně tu bývají státní úředníci, muži v tmavých oblecích s dlouhými a nesmyslnými názvy pracovního zařazení. Všechno, co se během porady děje, všechno, co je vyřčeno, se nahrává, zapisuje a pak třicet let archivuje na základě prohlášení o mlčenlivosti. Politika je možná hra, ale Kobra je věc smrtelně vážná. Rozhodnutí, k nimž dospěje, můžou svrhnout vládu. Špatná rozhodnutí by mohla zničit celou zemi.

Burns odvedl Alexe Ridera do jiné místnosti, kde se osprchoval a převlekl do čistého oblečení. Ty džíny Pepe a ragbyové triko s nápisem Světový pohár znal: byly jeho vlastní. Někdo pro ně musel zajít k němu domů, a když je Alex viděl položené na židli, ucítil provinilé bodnutí. Od svého odjezdu do Benátek s Jack nemluvil. Přemýšlel, jestli jí někdo z MI-6 řekl, co se stalo. Pochyboval o tom. MI-6 nikdy nic nesdělovalo, dokud nemuselo.

Ale když si na sebe džíny natáhl, slyšel, že v zadní kapse něco zašustilo. Zalovil v ní a vytáhl přeložený útržek papíru. Když ho rozevřel, poznal Jackin rukopis:

**Alexi,
do čeho ses to zase zapletl? Dole čekají dva tajní agenti
(špioni). Maji na sobě obleky a sluneční brýle. Myslí si, jak
jsou chytrí, ale vsadím se, že do kapes se nepodívají.
Myslím na tebe. Dávej na sebe pozor a snaž se vrátit domů
živý a zdravý.
Pusu,
Jack**

Usmál se. Připadalo mu, že už dávno se nestalo nic, co by ho tak potěšilo.

Jak tušil, cela a výslechová místnost se nacházely v suterénu ústředí MI-6. Odvedli ho na parkoviště, kde na něj čekal v tmavomodrém Jaguáru XJ6 Alan Blunt, a řidič je vyvezl z podzemních garáží ven na Liverpool Street. Alex se uvelebil v kožené sedačce. Připadalo mu zvláštní sedět tak blízko šéfa divize zvláštních operací MI-6, aniž by byl mezi nimi stůl.

Blunt neměl na mluvení náladu.

„Na poradě se všechno dozvíš,“ oznámil stroze. „Ale než tam dorazíme, chci, abys přemýšlel o všem, co se stalo, když jsi byl u Škorpionu. O všem, co jsi slyšel. Kdybych měl víc času, vyslechl bych tě sám, ale Kobra nepočká.“

Pak se zahloubal do hlášení, které vytáhl z kufříku, a přestal si ho všímat. Zatímco ujížděli Londýnem na západ, Alex se díval z okna. Bylo čtvrt na deset. Lidé dosud spěchali do práce. Otevíraly se obchody. Za sklem pokračoval běžný život. Jenže Alex byl opět na špatné straně, seděl v autě s tímhle mužem a mířil bůhvíkam.

Viděl, že dorazili na Charing Cross a zastavili na semaforech na Trafalgar Square. Blunt stále četl. Najednou Alexovi něco blesklo hlavou.

„Je paní Jonesová vdaná?“ zeptal se.

Blunt zvedl hlavu. „Byla.“

„V jejím bytě jsem viděl její fotku se dvěma dětmi.“

„Ty byly její. Teď by jim bylo asi tolik jako tobě. Ale přišla o ně.“

„Umřely?“

„Unesli je.“

Alex se to snažil zpracovat. Po Bluntových odpovědích nebyl o nic moudřejší. „A vy jste ženatý?“ zajímal se.

Blunt se od něho odvrátil. „Do mého soukromého života nikomu nic není.“

Alex pokrčil rameny. Upřímně řečeno, překvapilo ho, že Blunt nějaký soukromý život má.

Jeli po Whitehallu a pak odbočili doprava, do brány, která už pro ně byla otevřená. Když auto zastavilo a Alex vystoupil, zatočila se mu hlava. Stál před pravděpodobně nejslavnějšími dveřmi na světě. A ty dveře byly dokořán. Naproti jim vyšel policista, aby je doprovodil dovnitř. Blunt už zmizel vepředu a Alex ho následoval.

Prvním překvapením bylo, jak je budova na Downing Street 10 uvnitř prostorná. Byla dvakrát třikrát větší, než čekal, otevřená do všech stran, s vysokými stropy a chodbou, která se táhla do neuvěřitelné dálky. Ze stropu visely lustry a stěny zdobily obrazy zapůjčené významnými galeriemi.

Blunta uvítal vysoký, prošedivělý muž v nemoderním obleku a proužkované kravatě. Měl obličej, který by se skvěle vyjímal na viktoriánském portrétu. Patřil do jiného světa a stejně jako starý obraz působil vybledle. Jen oči, malé a tmavé, projevovaly trochu života. Letmo se na Alexe podíval a vypadalo to, jako by ho okamžitě poznal.

„Takže ty jsi Alex Rider,“ řekl a natáhl k němu ruku. „Já jsem Graham Adair.“

Díval se na Alexe, jako by ho znal – jenže Alex si byl jistý, že se s tím mužem nikdy nesetkal.

„Sir Graham je tajemníkem úřadu vlády,“ vysvětlil Blunt.

„Hodně jsem o tobě slyšel, Alexi. Musím říct, že tě moc rád poznávám. Jsem tvým velkým dlužníkem. Větším, než si zřejmě dovedeš představit.“

„Díky.“ Alexe jeho slova zmátla. Nevěděl, co tím sir Graham myslí, a blesklo mu hlavou, jestli ten muž nebyl nějak zapletený do některého z jeho předchozích úkolů.

„Slyšel jsem, že se s námi zúčastníš Kobry. Jsem moc rád – přestože bych tě měl upozornit, že tam možná budou jeden nebo dva lidé, kteří toho o tobě moc nevědí a zřejmě budou proti tvé přítomnosti protestovat.“

„Na to jsem zvyklý,“ odpověděl Alex.

„Chápu. No, pojď za mnou. Doufám, že nám dokážeš pomoci. Stojíme proti něčemu zvláštnímu a nikdo z nás si s tím neví rady.“

Alex sledoval sira Grahama po chodbě do velké místnosti, obložené dřevěnými panely, kde sedělo kolem obrovského konferenčního stolu přinejmenším čtyřicet lidí. Alexův první dojem byl, že jsou všichni ve středním věku a až na pár výjimek mužského pohlaví a bílé pleti. Pak si uvědomil, kolik tváří zná. V čele stolu trůnil ministerský předseda. Vedle něho seděl jeho zástupce – tlustý a papulatý. Ministr zahraničí si nervózně pohrával s kravatou. Proti němu seděl další muž, který mohl být ministrem obrany. Většina mužů na sobě měla obleky, ale nechyběly ani vojenské a policejní uniformy. Každý člověk v místnosti měl před sebou objemné desky. V rozích seděly dvě starší ženy, obě v černém kostýmu a bílé blůze, a prsty měly položené na něčem, co vypadalo jako miniaturní psací stroj.

Blunt ukázal Alexovi na prázdnou židli u stolu a pak se posadil vedle něho. Sir Graham zaujal místo na jeho opačné straně. Alex si všiml, že se na něj otočilo několik hlav, ale nikdo nic neřekl.

Ministerský předseda vstal a Alexe se zmocnilo stejné rozechvění, jako když se poprvé setkal s Damianem Crayem – z vědomí, že na vlastní oči vidí zblízka tvář známou po celém světě. Ministerský předseda vypadal starší a omšelejší než v televizi. Tady nebyly maskérky s make-upem ani tlumené osvětlení. Vypadal sklesle.

„Dobrý den,“ pozdravil a celá místnost ztichla.

Porada Kobry začala.

DÁLKOVÉ OVLÁDÁNÍ

Jednali tři hodiny.

Ministerský předseda přečetl nahlas dopis od Škorpionu, jehož kopii nechal vložit do všech desek na stole. Alex si ho přečetl s pocitem ohromení. Osmnáct nevinných lidí už zemřelo a nikdo v místnosti neměl tušení, jak k tomu došlo. Myslí Škorpion svou hrozbu týkající se londýnských dětí vážně? Alex o tom nepochyboval, ale nikdo se ho nezeptal na jeho názor, přestože o té otázce celou první hodinu stále dokola diskutovali. Přinejmenším polovina lidí v místnosti se domnívala, že je to nesmysl. Druhá polovina chtěla na Američany vyvinout nátlak – aby na požadavky Škorpionu přistoupili.

Ale ti požadavky odmítli splnit. Ministr zahraničí se už setkal s americkým velvyslancem a ministerský předseda si několik hodin telefonoval s prezidentem Spojených států. Američané prohlásili, že Škorpion po nich žádá nemožné. Tvrdili, že jsou jeho požadavky směšné, dokonce šílené. Prezident nabídl Británii, že FBI se pokusí Škorpion vystopovat. Do Londýna už letělo dvě stě amerických agentů. Ale nic víc prý udělat nemůže. Británie si musí problém vyřešit sama.

Reakce Spojených států Kobru rozzlobila. Zástupce ministerského předsedy udeřil pěstí do stolu.

„To je neuvěřitelné! Skandální! Británie Americe pomáhá. Jsme jejich nejbližší spojenci. A oni se k nám teď otočí zády a sdělí nám, abychom je přestali otravovat!“

„Tohle neřekli.“ Ministr zahraničních věcí byl opatrnější. „A nevím, co jiného by mohli dělat. Prezident má pravdu. Požadavky Škorpionu jsou nesplnitelné.“

„Mohli by se pokusit vyjednávat.“

„Ale Škorpion v dopise píše, že o těch požadavcích nehodlají –“

„To je pravda, ale stejně by se o to mohli pokusit!“

Alex poslouchal, jak se ti dva muži dohadují a ani jeden z nich nevnímá, co říká ten druhý. Takže takhle pracuje vláda!

Potom vystoupil vojenský lékař se zprávou o tom, jak fotbalisté zemřeli.

„Všichni byli otráveni,“ oznámil. Byl to malý, plešatý muž s kulatým, růžolícím obličejem. Na poradu si oblékl zmačkaný oblek, ale Alex nějak vycítil, že většinu života strávil v bílém plášti. „V tělech jsme objevili stopy kyanidu, který se podle všeho dostal přímo do srdce. Dávka byla velice malá – ale stačila.“

„Jak jim ten jed podali?“ zeptal se šéf policie.

„To zatím nevíme, ale určitě nešlo o injekci. Na pokožce jsme nenašli žádné vpichy a zjistili jsme pouze jednu velice zvláštní věc. V jejich krvi jsme našli stopy zlata.“

„Zlata?“ ozval se poprvé ředitel telekomunikací. Alex si všiml, že sedí vedle ministerského předsedy. Byl to nejmenší – a zdálo, že v mnoha směrech i nejméně působivý – muž v místnosti. A přesto, sotva pronesl jediné slovo, všechny hlavy se otočily k němu.

„Ano, pane Kellnere. Nevěříme, že zlaté částičky způsobily jejich smrt. Ale každý hráč měl stejný...“

„No, mně to připadá jasné,“ prohlásil Kellner s pohrdáním v hlase. Vstal a chladným, nadřazeným pohledem se rozhlédl kolem stolu. Alexovi byl okamžitě nesympatický. V Brooklandu znal děti, které se mu podobaly. Byly malé a záštiplné a neustále provokovaly ostatní spolužáky, ale jakmile je někdo praštil, s pláčem utíkaly žalovat učiteli. „Všichni ti lidé zemřeli ve stejnou dobu,“ pokračoval. „Takže je jasné, že všichni byli ve stejnou dobu otráveni. Kdy k tomu mohlo dojít? No, očividně v době, kdy se nacházeli na palubě letadla! Už jsem si to prověřil. Let trval šest hodin a třicet pět minut a občerstvení se podávalo krátce po odletu z Lagosu. Kyanid byl určitě v jídle a začal působit v okamžiku, kdy přistáli na Heathrow.“

„Vy tedy tvrdíte, že žádná tajná zbraň neexistuje?“ zeptal se zástupce ministerského předsedy a unaveně zamrkal. „Tak co potom Škorpion míní tím Neviditelným mečem?“

„Je to trik. Chtějí, abychom si mysleli, že dokážou zabít lidi na dálku...“

Na dálku. To Alexovi něco připomnělo. Blesklo mu hlavou něco, co viděl, když byl ve Vdovině paláci. Co to bylo?

„... ale žádný Neviditelný meč *neexistuje*. Jen se nás snaží vyděsit.“

„Bohužel s vámi nesouhlasím, pane Kellnere.“ Vypadalo to, že vojenský lékař je z ředitelů telekomunikací nervózní. „Je sice možné, že všichni spolkli dávku jedu ve stejnou chvíli, ale každý z těch mužů měl jiný metabolismus. Na některé z nich by jed působil rychleji než na jiné.“

„Všichni byli sportovci. Jejich metabolismus byl víceméně stejný.“

„Ne, pane Kellnere. S tím nesouhlasím. Kromě fotbalistů zemřeli i dva trenéři a manažer týmu...“

„K čertu s nimi. Žádný Neviditelný meč *neexistuje*. Ti lidé se nás snaží vyděsit. Přišli s požadavky, o kterých vědí, že jsou pro Američany nepřijatelné, a vyhrožují nám něčím, co se prostě nestane.“

„Škorpion své hrozby vždycky plní.“

Alexe překvapilo, že se ozval Alan Blunt. Šéf divize zvláštních operací MI-6 seděl po jeho levici. Hlas měl tichý a velice klidný.

„Už jsme s nimi měli co do činění a víme, že nikdy nevyhrožují naplano.“

„Byl jste na Heathrow, pane Blunte. Co se tam podle vás stalo?“

„Nevím.“

„No, to jste nám nesmírně pomohl, nemyslíte? Zpravodajské služby přijdou na jednání a nemají žádné informace. A od vašeho příchodu mi vrtá hlavou –,“ vypadalo to, že si Mark Kellner poprvé všiml Alexe, „– proč jste s sebou přivedl toho chlapce. To je váš syn?“

„To je Alex Rider.“ Tentokrát se ujal slova sir Graham Adair. Jeho tmavé oči spočívaly na řediteli telekomunikací. „Jak jistě víte, Alex nám už několikrát pomohl. Navíc je to poslední člověk, který byl se Škorpionem ve styku.“

„Opravdu? A jak k tomu došlo?“

„Poslal jsem ho do Benátek, na tajnou misi,“ vysvětlil Blunt a Alexe překvapilo, s jakou samozřejmostí lže. „Škorpion má na ostrově Malagosto výcvikové středisko a MI-6 si potřebovalo ověřit jisté detaily. Alex tam strávil několik dní.“

Jeden z politiků zakašlal. „Je to opravdu nutné, pane Blunte? Chci říct, kdyby se rozneslo, že vláda používá na tuhle práci školáky, zřejmě by to na nás nevrhalo dobré světlo.“

„Mám dojem, že v tuhle chvíli to není podstatné,“ odsekl Blunt.

Šéf policie se tvářil zmateně. Byl to starší muž v modré uniformě s nablýskanými stříbrnými knoflíky. „Pokud Škorpion znáte, pokud dokonce víte, kde má základnu, proč ho nezlikvidujete?“ zeptal se. „Proč tam jednoduše nepošlete SAS a všechny je nezabijete?“

„Italská vláda by asi nebyla nadšená, kdybychom operovali na jejím území,“ odpověděl Blunt. „A navíc to není tak jednoduché. Škorpion je mezinárodní organizace. Některé její představitele známe, ale zdaleka ne všechny. Jestliže zničíme jednu větev, její činnost prostě převezme jiná. A pak se začnou mstít. Škorpion nikdy neodpouští ani nezapomíná. Na jedno nesmíte zapomenout – možná nám vyhrožují, ale pracují pro klienta, takže naším skutečným nepřítelem je on.“

„A co tedy Alex Rider na Malagostu zjistil?“ zeptal se posměšně Kellner. Nehodlal se nechat svrhnout ze svého piedestalu. Ne Alanem Bluntem. A už vůbec ne čtrnáctiletým klukem.

Alex cítil, že se na něj všichni dívají, a stísněně se zavrtěl. „Když mě paní Rothmanová pozvala na večeři, zmínila se o Neviditelném meči,“ řekl. „Ale nevysvětlila mi, co to je.“

„Co je ta Rothmanová zač?“ chtěl vědět Kellner.

„Sedí ve výkonné radě Škorpionu,“ odpověděl Blunt. „Je jedním z devíti zakládajících členů. Alex se s ní setkal během své mise v Itálii.“

„No, to nám skutečně pomůže,“ utrousil Kellner jízlivě. „Ale jestli je to všechno, co nám Alex může říct, pak je zbytečné, aby tu dál seděl.“

„Povídala něco o studeném článku,“ dodal Alex, když si vybalil její rozhovor s doktorem Liebermannem, který vyslechl ve Vdovině paláci. „Nevím, co to znamená, ale možná to s tím má něco společného.“

Mladá, elegantně oblečená žena s dlouhými černými vlasy, která seděla v rohu místnosti, se napřímila a s náhlým zájmem se zadívala na Alexe.

Ale Kellner už pokračoval. „Ptáte se nás, zda věříme, že Škorpion může nějak otrávit tisíce dětí a zařídit, aby zítra přesně ve čtyři hodiny odpoledne zemřely...“

„Všechny právě půjdou ze školy,“ poznamenal jeden z vojáků.

„Celé je to nesmysl! To, co se stalo těm fotbalistům, byla náhoda. Chtějí nás přimět, abychom jejich hrozbu oznámili veřejnosti, a jestli to uděláme, důvěra v naši vládu silně klesne. Možná jim jde právě o tohle.“

„Takže co navrhuje?“ zeptal se sir Graham Adair. Tajemník úřadu vlády se usilovně snažil zamaskovat pohrdání v hlase. Vzpomněl si, co viděl na letišti Heathrow, a nechtěl, aby se podobná věc přihodila v celém Londýně.

„Ignorujme je. Řekněme jim, aby si trhli nohou.“

„To nejde!“ Bylo jasné, že ministr zahraničí má stejně jako téměř všichni ostatní z Kellnera strach, ale byl odhodlaný vyjádřit svůj názor. „To nemůžeme riskovat!“

„Nic *neriskujeme*. Chvilku o tom uvažujte. Fotbalisty někdo otrávil kyanidem. Všichni byli ve stejnou dobu ve stejném letadle, takže to nebylo tak těžké. Ale jak byste mohli najednou otrávit tisíce dětí?“

„Injekce,“ řekl Alex.

Všichni se na něj podívali.

Došlo mu to ve zlomku vteřiny. Napadlo ho to zničehonic, jako by mu to někdo pošeptal. Přemýšlel o cestě, kterou kdysi dávno podnikl do Jižní Ameriky, a vtom si vzpomněl, co viděl v Consantu. Malé zkumavky. Veškeré ty přístroje... všechno naprosto sterilní. K čemu to bylo? Teď pochopil, jak to souviselo s doktorem Liebermannem. A uvědomil si ještě něco. Když byl s Julií Rothmanovou na večeři, dělala si z vědce legraci.

Dalo by se říct, že jeho smrt pro nás byla něco jako povzbuzující injekce.

Injekce!

„Všichni školáci v Londýně musejí ve stejnou dobu na povinné očkování,“ začal Alex. Uvědomoval si, že je teď středem pozornosti. Ministerský předseda, polovina vlády, šéfové policie a armády, státní úředníci – všichni tihle mocní lidé v zemi byli tady, v téhle místnosti. Obklopovali ho ze všech stran a všichni poslouchali, co říká. „Když jsem byl v Consantu, zahlédl jsem zkumavky s tekutinou,“ pokračoval. „A na podnosech jsem viděl vajíčka.“

„Některé vakcíny se pěstují ve vejcích,“ vysvětlil vojenský lékař. „A Consanto dodává vakcíny do celého světa.“ Přikývl, protože ho napadlo ještě něco. „To by také vysvětlovalo to, co jsi slyšel. Samozřejmě! Studený článek. Týká se to transportu vakcín. Celou dobu se musejí uchovávat při jisté teplotě. Když se řetěz poruší, vakcíny jsou k ničemu.“

„Pokračuj, Alexi,“ pobídl ho sir Graham Adair.

„Viděl jsem, jak zabili muže jménem doktor Liebermann,“ spustil Alex. „Pracoval v Consantu a Julia Rothmanová mi řekla, že mu zaplatila spoustu peněz, aby jí s něčím pomohl. Možná do celé várky vakcín něco přidal. Nějaký jed. A ten pak vpíchnou školákům. Na začátku školního roku vždycky probíhá povinné očkování...“

Adair se tázavě zadíval na vojenského lékaře, který přikývl. „To je pravda. Minulý týden se děti očkovaly proti tuberkulóze.“

„Minulý týden!“ přerušil ho Mark Kellner. Jeho tón se nezměnil; ničemu z toho nevěřil. „Jestli dostaly minulý týden injekci s kyanidem, jak to, že ještě nezemřely? Jak to Julia Rothmanová zařídí, aby jed začal účinkovat zítra přesně ve čtyři odpoledne?“ Když několik lidí u stolu souhlasně přikývlo, Kellner pokračoval. „A podle mě fotbalový tým v cizině proti tuberkulóze neočkovali. Nebo mi snad chcete tvrdit, že se mýlím?“

„Samozřejmě, že je očkovali,“ vyštěkl tajemník úřadu vlády a Alex si všiml, že už nedokáže skrývat hněv. Ani se o to nesnažil. „Letěli do Nigérie. Tam by je bez očkování nepustili.“

„Ano!“ Vojenský lékař nedokázal ovládnout rozrušení. „Dostali vakcínu proti žluté zimnici.“

„Před měsícem!“ namítl Kellner.

„Pak otázka nezní, jakým způsobem jim ten jed podali,“ poznamenal sir Graham. „Otázka zní: jak dosáhli toho, že začne

účinkovat v době, kterou si zvolí? To je tajemství Neviditelného meče.“

„Co nám můžeš ještě říct, Alexi?“ zeptal se Blunt.

„Mluvili jste o dálkovém ovládání,“ pokračoval Alex. „No, paní Rothmanová měla v pracovně sibiřského tygra. Zaútočil na mě a já si myslel, že mě zabije –“

„Opravdu chceš, abychom ti tohle věřili?“ prohodil Kellner posměšně.

Alex ho ignoroval. „Ale pak někdo přišel dovnitř a stiskl tlačítko na něčem, co vypadalo jako dálkový ovladač. Jako ten k televizi. Tygr si pak prostě lehl na zem a zase usnul.“

„Nanoschránky.“

To slovo pronesla mladá žena, která seděla v rohu a před chvílí Alexe zaujatě sledovala. Vzhledem ke svému místu u stolu nebyla zřejmě moc důležitá, ale teď vstala a popošla dopředu. Vypadala asi na třicet – takže byla po Alexovi nejmladším člověkem v místnosti – byla štíhlá a bledá, na sobě měla kostým s bílou blúzou a kolem krku stříbrný řetízek.

„Co to sakra je, ty nanoschránky?“ zeptal se podrážděně zástupce ministerského předsedy. „A když už jsme u toho, kdo jste vy?“

„To je doktorka Rachel Stephensonová,“ představil ženu vojenský lékař. „Je spisovatelkou a badatelkou... odbornicí na nanotechnologii.“

„Ach, takže jsme se dostali do oblasti sci-fi,“ postěžoval si Kellner.

„Nejde o žádnou fikci,“ namítla doktorka Stephensonová nebojácně. „Nanotechnologie je věda, která se zabývá ovládáním hmoty na úrovni atomů a využívá se už více způsoby, než byste si mysleli. Univerzity, potravinářské koncerny, farmaceutické firmy a samozřejmě armáda investují každý rok miliardy liber do vývojových programů a zastávají stejný názor: zanedlouho se život všech lidí na téhle planetě jednou provždy změní. Odborníci stojí před úžasnými přelomovými objevy, ale jestli tomu nevěříte, je načase, abyste se probudili.“

Kellner to vzal jako osobní urážku. „Nechápu –,“ začal.

„Povězte nám o těch nanoschráncích něco víc,“ vyzval ji ministerský předseda a Alexe napadlo, že už dlouhou dobu nepromluvil.

„Jistě, pane.“ Doktorka Stephensonová si chvilku třídila myšlenky. „Jakmile jsem uslyšela o těch zlatých částech, okamžitě mě napadly nanoschránky, a Alex mě v tom ještě utvrdil. Jde o velice složitou záležitost a vím, že nemáme moc času, přesto se vám to pokusím co nejjednodušeji vysvětlit.

Skutečně *půjde* o injekce. Tihle lidé nejdříve fotbalisty a pak bůhví kolik školáků naočkovali vakcínami s nanoschránci potaženými zlatem.“ Odmlčela se. „Jde vlastně o miniaturní střely – a miniaturní znamená, že mají průměr pouhých sto nanometrů. Jak jistě víte, jeden nanometr je miliardtinou metru. Nebo abych to vyjádřila jinak, jediný vlas na hlavě má průměr sto tisíc nanometrů. Takže každá z těch střel je tisíckrát menší než konec lidského vlasu.“

Předklonila se a opřela se rukama o stůl. Nikdo se nepohnul. V místnosti panovalo takové ticho, že by bylo slyšet spadnout špendlík.

„Jak ty střely vypadají?“ pokračovala doktorka Stephensonová. „To nikdo přesně neví, ale zkuste si představit želé v čokoládě. Vnitřek tvoří polymerová kulička vyrobená z podobného materiálu, jaký se používá na igelitové tašky. Nezapomeňte ale, že mluvím jen o pár molekulách. Polymer drží všechno pohromadě a snadno se spojí s kyanidem. Když se polymer s kyanidem uvolní, lidé zemřou.

A proč se neuvolní okamžitě? No, tomu brání čokoláda – až na to, že my tu máme místo ní zlato. Pevný zlatý obal, ale tak tenký, že není vidět. Nanoschránky vyvinul za pomoci špičkové koloidní chemie doktor Liebermann, muž, kterého před Alexovým očima zabili.“ Opět se odmlčela. „Omlouvám se. Možná to vysvětluji mnohem složitěji, než to ve skutečnosti je. V podstatě máme střelu s jedem uvnitř, kterou zvenčí potáhneme proteinem.“

„K čemu je ten protein?“ zeptal se někdo.

„Ten vše řídí – nanoschránka tak trochu připomíná raketu naváděnou teplem. Trvalo by moc dlouho, než bych vám vysvětlila, jak to funguje, ale proteiny si umějí najít cestu lidským tělem. Přesně vědí, kam jít. A jakmile se nanoschránka dostane do oběhového systému, vhodný protein ji zavede přímo do srdce.“

„Kolik takových nanoschránek je třeba člověku naočkovat?“ zeptal se Blunt.

„Těžko říct,“ odpověděla doktorka Stephensonová. „Budou čekat přímo v srdci. Jakmile se jed uvolní, začnou téměř okamžitě působit, a k tomu jich stačí nepatrné množství. Popravdě řečeno, při vývoji léku proti rakovině jsme studovali působení nanoschránek na lidské tělo. Samozřejmě jde o dost odlišnou záležitost, protože Škorpion zajímá pouze zabíjení, ale pokusím se...“ Na okamžik se zamyslela. „V séru proti tuberkulóze není moc tekutiny. Asi jen patnáctina čajové lžičky. Odhadem bych řekla, že na každých sto částí séra je třeba přidat jednu část kyanidu.“ Chvilku v duchu počítala a pak přikývla „To znamená, že jedna dávka obsahuje asi miliardu nanoschránek,“ dodala. „Vešly by se na špendlíkovou hlavičku.“

„Ale tvrdila jste, že jed není nebezpečný, protože je obalený zlatem.“

„Ano. Ale bohužel, tihle lidé jsou nesmírně chytří. Směs polymeru a jedu je uzavřená ve zlatě. Sedí v srdci a nikomu neublíží. Když ji necháte na pokoji, za krátkou dobu jednoduše opustí oběhový systém a nikdo se nic nedozví.“

Ale Škorpion dokáže to zlato rozpustit. A umí to udělat, jak už řekl Alex, na dálku. Už jste někdy zkusili dát vajíčko do mikrovlnné trouby? Po pár vteřinách exploduje. Tady to funguje stejně. Zřejmě hodlají použít mikrovlnnou technologii.“ Stephensonová potřásla hlavou, až se jí dlouhé vlasy rozvlnily. „Ne. Tyhle vlny mají příliš nízkou frekvenci. Omlouvám se. Skutečně nejsem odbornicí na plazmonovou rezonanci.“ Zaváhala. „Zřejmě půjde o terahertzový paprsek.“

„Promiňte, doktorko Stephensonová,“ ozval se ministr zahraničí, „ale moc vám nerozumím. Co jsou to terahertzové paprsky?“

„Zatím se moc nepoužívají. Leží mezi pásmem infračervených vln a mikrovln elektromagnetického spektra a odborníci je vyvinuli pro snímkování v medicíně a satelitní komunikaci.“

„Takže vy tvrdíte, že Škorpion dokáže vyslat přes družici signál, který naruší zlatý obal a uvolní jed...“

„Ano, pane. Až na to, že k tomu ve skutečnosti družici nepotřebují. Vlastně by ji ani použít nemohli. Paprsky by totiž nebyly dostatečně silné. Domnívám se, že když ti sportovci vystoupili z letadla, musel se někde poblíž nacházet satelitní talíř. Škorpion ho tam zřejmě umístil už dávno, na některou budovu nebo snad stožár, a jakmile splnil svůj účel, demontovali ho. Stačilo jim jen stisknout spínač, terahertzové paprsky narušily zlatý obal... no, výsledek znáte.“

„Může se stát, že by se nanoschránky rozbily náhodou?“ zeptal se sir Graham Adair.

„Ne. To je na celé té věci geniální. Musíte znát přesnou tloušťku zlata a podle ní určíte vlnovou frekvenci. Je to stejné, jako když rozbijete sklo zazpíváním správné noty. Domnívám se, že Alex viděl u tygra právě tuhle technologii v praxi. To zvíře muselo mít v krevním oběhu nějaké sedativum, a jakmile někdo stiskl tlačítko, usnulo.“

„Takže pokud nepoužijí družici, co od nich můžeme očekávat?“

„Satelitní talíř, ale mnohem větší než satelitní zařízení k televizi. Škorpion tvrdí, že terčem budou londýnské děti, takže se talíř bude nacházet někde v Londýně, pravděpodobně na některé kancelářské budově. Možná tomu říkají Neviditelný meč, ale podle mě jde spíš o neviditelné šipky, které vystřelují ze satelitních talířů. Mají přímou dráhu letu.“

„A jak dlouho potrvá, než se zlato po stisknutí spínače rozpadne?“

„Pár minut, možná o něco méně. Jakmile se zlatý obal naruší, děti zemrou.“

Doktorka Stephensonová se napřímila a vrátila se na místo. Neměla co dodat. Všichni okamžitě začali mluvit jeden přes druhého. Alex si všiml, že někteří státní úředníci hovoří do mobilního telefonu. Dvě ženy v černých kostýmech a bílých blůžkách zuřivě bušily do klávesnice a snažily se ve zmeti hlasů zachytit co nejvíc informací. Tajemník úřadu vlády se zatím naklonil přes Alexe a něco tiše, rychle říkal Alanu Bluntovi. Alex viděl, že šéf zpravodajské služby přikývl. Pak vstal ministerský předseda a zvedl ruku, aby se uklidnili.

Chvilku trvalo, než povyk utichl.

Ministerský předseda pohlédl na ředitele telekomunikací, který zíral na stůl a okusoval si nehty. Všichni čekali na jeho vyjádření.

„Tak tedy dobře,“ prohlásil Kellner. „Víme, proti čemu stojíme. Víme, co je Neviditelný meč. Otázka zní – co podnikneme?“

ČAS ROZHODNUTÍ

„Musíte evakuovat Londýn.“

Ten návrh vzešel od sira Grahama Adaira na základě chvatného rozhovoru s Alanem Bluntem. Hlas měl tichý a klidný, ale Alex cítil jeho napětí. Tajemník úřadu vlády byl ostrý jako břitva.

„Škorpion si vybral ideální chvíli. Čtyři hodiny odpoledne. V té době půjdou ze školy domů tisíce dětí. Nedokážeme zjistit, jaký mají tyhle terahertzové paprsky dosah ani kolik těch satelitních talířů je. Můžou být umístěné na budovách po celém hlavním městě... v blízkosti škol nebo stanic metra. Ohroženy jsou všechny děti v Londýně. Ale jak nám právě doktorka Stephensonová řekla, pokud nepřijdou do styku s paprsky, jed jejich tělo nakonec opustí. Musíme je tedy odvézt z města a nechat je tam, dokud to bude nutné.“

„Evakuace v takovém měřítku?“ Šéf policie potřásl hlavou. „Máte tušení, jak náročné bude takovou akci zorganizovat? Neviditelný meč má dopadnout zítra ve čtyři hodiny odpoledne. Do té doby to nedokážeme zařídit.“

„Mohli bychom se pokusit...“

„Promiňte, sire Grahame, ale jak to zdůvodníte? Zavřete všechny školy ve městě. Celé rodiny se budou muset odstěhovat. Kam půjdou? Co jim hodláte říct?“

„Řekneme jim pravdu.“

„To ne.“ Alexe nepřekvapilo, že ředitel telekomunikací se opět zapojil do hovoru právě v tuto chvíli. „Jakmile britské veřejnosti oznámíte, že jejich děti dostaly injekci, která obsahuje jakési nanoschránky, vyvoláte paniku, která se promění v masový úprk,“ poznamenal.

„Pořád je to lepší než mít ulice plné mrtvých těl,“ zamumlal Blunt.

„A jak víte, že Škorpion ten spínač stejně nestiskne?“ pokračoval Kellner. „Pokud vystoupíte v televizi a oznámíte, že evakuujete hlavní město, možná se rozhodnou uskutečnit svoji výhrůžku o pár hodin dřív.“

„Nemáme jinou možnost,“ namítl sir Graham. „Nemůžete děti vystavit nebezpečí. Jestli něco nepodnikneme...“ Zavrtěl hlavou. „Národ nám to nikdy neodpustí.“

Alex pohlédl na ministerského předsedu, který seděl na opačném konci stolu. Připadalo mu, že se za posledních pár minut scvrkl. Měl v obličeji dokonce ještě méně barvy než na začátku porady. Zástupce ministerského předsedy zuřivě žvýkal; ministr zahraničí si leštil brýle. Všichni čekali, až ti tři muži rozhodnou, ale ti vypadali, jako by byli naprosto v koncích. Ministerský předseda pohlédl z Kellnera na Adaira.

Konečně promluvil. „Myslím, že Mark má pravdu.“

„Pane ministerský předsedo...“ začal sir Graham.

„Kdybychom měli víc času, možná bychom dokázali něco podniknout. Ale zbývá nám pouhých čtyřiaadvacet hodin. A je to pravda. Jestli to sdělíme veřejnosti, lidé se vyděsí. Navíc tím varujeme Škorpion. Díky –,“ ministerský předseda krátce kývl Alexovým směrem, ale zdálo se, že nemá chuť vyslovit jeho jméno, „– teď víme, s jakou zbraní bojujeme. Jde o takzvaný Neviditelný meč. To je naše jediná výhoda. Nemůžeme riskovat, že ji vystoupením v televizi ztratíme.“

„Takže co uděláme?“ zeptal se zástupce ministerského předsedy.

Mark Kellner se otočil na doktorku Stephensonovou. V očích, zvětšených kulatými brýlemi s kovovými obroučkami, mu planulo tlumené světlo. Alex věděl, že se už rozhodl. „Satelitní talíře,“ oznámil.

„Ano.“ Doktorka Stephensonová přikývla.

„Řekla jste, že budou obrovské. Dokázali bychom je rozpoznat?“

Doktorka Stephensonová se krátce zamyslela. „Podle mě budou vypadat nenápadně,“ odpověděla váhavě. „Mnoho londýnských budov má z nějakého důvodu satelitní talíř. Nicméně jsem přesvědčená, že pokud by na nich neměly být, dokázali bychom to zjistit.“

„A myslíte si, že budou umístěné hodně vysoko?“

„Pravděpodobně ano. Řekla bych, že asi ve výšce sto metrů. Ale jde jen o přibližný odhad.“

„To nám práci usnadní.“ Kellner zapomněl, že ještě před pár minutami pochyboval, že nějaký Neviditelný meč vůbec existuje. Opět měl situaci pevně pod kontrolou. „Pokud máte pravdu, hledáme nepovolené satelitní talíře na vysokých stavbách, které se tam objevily během posledních dvou tří měsíců,“ oznámil. „Všechny je musíme najít a vyřadit z provozu. Současně můžeme zjistit, kdo přesně dostal očkovací sérum vyrobené v Consantu. Každícké jméno a adresu. Díky tomu také získáme představu, kde se satelity nacházejí – v jakých částech Londýna.“

„Promiňte, pane ministerský předsedo.“ Sir Graham se očividně zlobil. „Tvrdíte, že by bylo obtížné Londýn evakuovat, ale to, co navrhuje tady pan Kellner – je totální nesmysl. Obrovská hra na schovávanou, kdy nemáme tušení, kolik talířů vlastně hledáme. I kdyby nám unikl pouze jediný z nich, ty děti zemřou.“

„Nemáme jinou možnost,“ trval na svém Kellner. „Jestli to zveřejníme, ty děti zemřou tak jako tak.“

„Můžu do akce nasadit dvacet tisíc policistů,“ ozval se šéf policie. „Metropolitní policii. Policisty z okolních hrabství. Můžu do služby povolat všechny naše muže a ženy v jižní Anglii.“

„My můžeme poskytnout vojenské jednotky,“ nabídl svou pomoc představitel armády.

„A vy si myslíte, že se obyvatelé Londýna nevyděsí, když uvidí, jak se všichni tihle lidé šplhají nahoru a dolů po budovách?“ vykřikl sir Graham.

Ministerský předseda zvedl ruce, aby se utišili. „Okamžitě zahájíme pátrání,“ nařídil. „Budeme to držet pod pokličkou; můžeme tvrdit, že jde o protiteroristický poplach. To je fuk, co řekneme. Nikdo se o tom nemusí dozvědět.“

„Určitě ty talíře snadno najdeme,“ zamumlal Kellner. „V Londýně zase tolik vysokých budov není.“

„A je tu ještě jedna možnost,“ poznamenal ministerský předseda a letmo pohlédl na Blunta. „Ta žena, Julia Rothmanová. Určitě ví, kde se ty talíře nacházejí. Dokážete ji najít?“

Blunt neprojevil sebemenší emoci. Na nikoho v místnosti se nepodíval. Místo očí měl prázdné štěrby. „Je to možné,“ odpověděl. „Můžeme to zkusit.“

„Pak navrhuji, abyste se do toho okamžitě pustili.“

„Jistě, pane ministerský předsedo.“

Blunt vstal. Sir Graham kývl a Alex se zvedl také. Najednou byl unavený, jako by seděl v téhle místnosti několik dní.

„Jsem moc rád, že jsem tě konečně poznal, Alexi,“ řekl ministerský předseda. „Děkuji ti za všechno, co jsi pro nás udělal.“

Prohlásil to stejným tónem, jako by mu děkoval, že jim přinesl čaj a sušenky. O pár vteřin později o něm už nevěděl a Alex s Bluntem vyšli z místnosti.

Alex věděl, co budou chtít, aby udělal.

Zatímco se autem vraceli zpátky do Liverpool Street, mlčel. Ani Blunt nepromluvil – kromě jediné věty, kterou pronesl, když opouštěli Downing Street 10.

„Vedl sis skvěle, Alexi,“ řekl.

„Díky.“

Šéf divize zvláštních operací MI-6 ho poprvé v životě pochválil.

A konečně vstoupili do místnosti v šestnáctém poschodí, do kanceláře, kterou Alex tak dobře znal. Uvnitř na ně čekala paní Jonesová. Alex ji viděl poprvé od chvíle, kdy se ji pokusil zabít. Vypadala přesně tak, jak si ji vždycky pamatoval, a chovala se, jako by se mezi nimi nic nestalo. Byla celá v černém, měla nohu přes nohu, a dokonce cucala mátový bonbon.

Když Alex vešel dovnitř, na okamžik se rozhostilo ticho.

„Ahoj, Alexi,“ pozdravila ho.

„Paní Jonesová.“ Alex tonul v rozpacích a nevěděl, co říct. „Chtěl bych se vám omluvit,“ zamumlal.

„Asi bys měl něco vědět, Alexi. Je to důležité.“ Letmo pohlédla na Blunta. „Řekl jste mu to?“

„Ne.“

Povzdychla si a otočila se zpátky k Alexovi. „Já vím, že si myslíš, žeš mě málem zabil, ale není to pravda. Zjistili jsme úhel výstřelu. Ta kulka by mi neublížila. Stál jsi ani ne dva metry ode mě,

nemohl jsi mě tedy minout, a tak – pokud můžu říct – tě v posledním okamžiku muselo něco zastavit. Přestože mě nenávidíš – a asi na to máš plné právo –, nedokázal jsi mě chladnokrevně zastřelit.“

„To není pravda, že vás nenávidím.“ Alex nelhal. Necítil k ní nic.

„No, a je taky zbytečné, abys nenáviděl sám sebe. Ať už ti Škorpion řekl cokoli, nejsi jedním z nich.“

„Pustíme se do práce?“

Blunt se usadil na svém místě za stolem. Krátce paní Jonesovou informoval, o čem Kobra jednala. „Přijali samá špatná rozhodnutí,“ uzavřel. „Pátrají po satelitních talířích – jako by měli nějakou naději je objevit. Myslí si, že evakuace by byla moc složitá.“

„Kellner,“ pronesla paní Jonesová rezignovaně.

„Samozřejmě. Ministerský předseda vždycky dělá, co mu Kellner řekne. A potíž je v tom, že Kellner je absolutně mimo mísu. Podle mě máme pouze jedinou šanci.“

„Chcete, abych pro vás zase pracoval,“ prohlásil Alex.

Bylo to jasné. Ministerský předseda Bluntovi nařídil, aby našel Julii Rothmanovou. Jenže ten už přiznal, že neví, kde je. Nikdo to nevěděl. Jedině Alex by ji možná dokázal najít. Má její telefonní číslo; Škorpion čeká, že jim zavolá.

„Budou vědět, že jsem úkol nesplnil,“ pokračoval. „Přinejmenším budou vědět, že jste mě chytili.“

„Mohl bys nám utéct,“ navrhla paní Jonesová. „Škorpion neví, jestli jsem živá, nebo mrtvá. Můžeš jim říct, že jsi mě zastřelil a že se ti později podařilo uprchnout.“

„Co když mi neuvěří?“

„Budeš je muset přesvědčit.“ Paní Jonesová zaváhala. „Vím, že by ses chtěl na spoustu věcí zeptat, Alexi,“ dodala. „Je mi jasné, že po tom všem, co se stalo, nás už nikdy nechceš vidět. Ale víš, co je v sázce. Kdyby existovala nějaká jiná cesta...“

„Neexistuje,“ konstatoval Alex. Rozhodl se ještě předtím, než opustil Downing Street. „Můžu jim zavolat. Nevím, jestli to vyjde; nevím, jestli mi telefon zvednou. Ale můžu to zkusit.“

„Musíme jen doufat, že tě odvezou k Julii Rothmanové. To je naše jediná šance, jak ji najít, a ona nás pak možná dovede k

satelitům.“ Blunt natáhl ruku a stiskl tlačítko na telefonu. „Mohla byste mi prosím poslat nahoru Smitherse?“ zamumlal do přístroje.

Smithers. Alex se málem usmál. Došlo mu, že Alan Blunt a paní Jonesová všechno už dávno naplánovali. Věděli, že ho pošlou zpátky, a Smithersovi řekli, aby mu připravil pomůcky, které by mohl potřebovat. To bylo pro MI-6 typické. Byli vždycky o krok napřed. Nejenže budoucnost plánovali, ale také ji řídili.

„Chci od tebe tohle,“ vysvětlil Blunt. „Budeme předstírat, že jsi nám utekl. Jestli tvůj útěk zaranžujeme dostatečně nápadně, můžeme ho dokonce dostat do večerních zpráv. Pak zavoláš Škorpionu a řekneš jim, že jsi zastřelil paní Jonesovou. Budeš se chovat nervózně, panikařit a požádáš je, aby ti pomohli.“

„Myslíte, že přijedou?“

„Doufejme. Jestli se dokážeš nějak spojit s Julií Rothmanovou, možná dokážeš zjistit, kde ty satelity jsou. Jakmile se to dozvíš, ozveš se nám. Zbytek zařídíme my.“

„Budeš se muset chovat velice opatrně,“ varovala ho paní Jonesová. „V Škorpionu nejsou hlupáci. Poslali tě k nám, a až se vrátíš, budou tě podezírat. Prohledají tě, Alexi. Budou analyzovat všechno, co uděláš nebo řekneš. Budeš jim muset lhát. Myslíš, že to zvládneš?“

„Jak se s vámi spojím?“ zeptal se Alex. „Pochybuju, že mi dovolí použít telefon.“

Jakoby v odpověď na jeho otázku se otevřely dveře a do kanceláře vešel Smithers. Alex byl kupodivu rád, že ho vidí. Smithers byl tak tlustý a srdečný, až se dalo jen stěží uvěřit, že je zaměstnancem MI-6. Měl na sobě tvídový oblek, který byl už přinejmenším padesát let nemoderní. S holou hlavou, černým knírem, několika bradami a upřímnou, usměvavou tváří mohl být něčím strýčkem, který s oblibou předvádí na večírcích kouzelnické triky.

A přesto se tentokrát tvářil vážně. „Alexi, starý brachu,“ zvolal. „To je ale šlamastyka, co? Jak se máš? Jsi v pořádku?“

„Dobrý den, pane Smithersi,“ pozdravil Alex.

„Slyšel jsem, že ses zapletl se Škorpionem. To je mi moc líto. Je to banda lumpů. Horší, než byli kdy Rusové. Některé věci, ve kterých mají prsty – no, upřímně řečeno, jsou odporné.“ Zalapal po dechu a těžce se posadil. „Špionážní činnost a korupce. Praní špinavých peněz a odstraňování lidí. Co ještě?“

„Co jste nám přinesl, Smithersi?“ zeptal se Blunt.

„Vždycky po mně žádáte nemožné, pane Blunte, a tentokrát je to dokonce ještě horší. Mám spoustu šikovných věcíček, které bych Alexovi rád dal. Neustále pracuju na nových nápadech. Právě jsem dodělal kolečkové brusle. V kolečkách jsou ve skutečnosti schované čepele, které všechno přeříznou. Mám tu také báječný ruční granát, schovaný v Rubikově kostce. Ale jak jsem pochopil, až se Alex znovu objeví, ti lidé mu všechno seberou. Jakmile jim něco bude připadat trochu podezřelé, prozkoumají to, a pak zjistí, že pracuje pro nás.“

„Potřebuje naváděcí zařízení,“ poznamenala paní Jonesová. „Musíme o něm vědět, ať bude kdekoli. A on nám musí dát signál, až bude načase, abychom zasáhli.“

„Já vím,“ prohlásil Smithers a sáhl do kapsy. „A myslím, že jsem našel řešení. Něco takového je nenapadne... ale současně je to přesně to, co u dospívajícího kluka nevyvolá podezření.“

Vytáhl průsvitný igelitový sáček a uvnitř Alex spatřil malý předmět z kovu a plastu. Musel se usmát. Naposledy to viděl u zubaře.

Byla to rovnátka. Na jeho zuby.

„Budeme je muset trochu upravit, ale určitě ti budou sedět.“ Smithers poklepal na sáček. „Drátek, který vede přes zuby, je průhledný, takže si ho nikdo nevšimne. Ve skutečnosti jde o smyčkovou rádiovou anténu. Jakmile si rovnátka nasadíš, začnou vysílat.“ Obrátil sáček v buclatých prstech a ukázal na spodní část rovnátka. „Tady je malý spínač,“ pokračoval. „Aktivuje se jazykem. Jakmile to uděláš, vyšleš tísňový signál a my ti přijedeme na pomoc.“

Paní Jonesová pochvalně přikývla. „Dobrá práce, Smithersi. Je to prvotřídní.“

Smithers si povzdychl. „Je mi strašně, když si představím, že Alex ode mě nedostane žádnou zbraň. A přitom pro něj mám úžasný nový vynález! Vymyslel jsem elektronický diář, který je ve skutečnosti plamenometem –“

„Žádné zbraně,“ přerušil ho Blunt.

„Nemůžeme riskovat,“ podpořila ho paní Jonesová.

„Máte pravdu.“ Smithers pomalu vstal. „Dávej na sebe pozor, Alexi. Vždyť víš, jak se o tebe bojím. Neopovažuj se nechat se zabít. Už se těším, až tě zase uvidím.“

Po těch slovech odešel a zavřel za sebou dveře.

„Je mi to líto, Alexi,“ řekla paní Jonesová.

„Ne.“ Alex věděl, že má pravdu. I kdyby dokázal Škorpion přesvědčit, že svou misi splnil, stejně mu nebudou důvěřovat. Prohledají ho od hlavy k patě.

„Jakmile ty satelity najdeš, aktivuj naváděcí zařízení,“ nařídil mu Blunt.

„Může se také stát, že ti neuvěří,“ dodala paní Jonesová. „V tom případě, jestli nebudeš moct utéct, jestli budeš mít pocit, že ti hrozí nebezpečí, ho také aktivuj. Pošleme pro tebe zvláštní jednotky.“

To Alexe překvapilo. V minulosti o něj moc zájmu neprojevovala. Jako by se tím, že se k ní vloupal do bytu, mezi nimi něco změnilo. Díval se, jak sedí vzpřímeně na židli, elegantní a rezervovaná, a pomalu cucá mátový bonbon, a usoudil, že mu něco neřekla. No, pak jsou dva.

„Jsi si tím naprosto jistý, Alexi?“ zeptala se.

„Ano.“ Alex se odmlčel. „Opravdu je dokázete přesvědčit, že jsem utekl?“

Blunt se na něj krátce, nevesele usmál. „Ale jistě,“ prohlásil. „Přesvědčíme je o tom.“

Stalo se to v Londýně a vysílalo se to ve zprávách v šest hodin večer.

Po Westway, jedné z hlavních silnic směřujících ven z města, ujíždělo auto. Bylo vysoko nad zemí – tahle část vozovky visela na obrovských betonových pilířích. Řidič zničehonic ztratil kontrolu nad řízením. Očití svědci viděli, jak auto prudce vybočilo z jízdního pruhu a řítilo se na okolní vozidla. Nakonec se srazilo minimálně

deset aut. Fiat Uno byl zmačkaný jako papír; BMW měl rozpáraný jeden bok; do nich najela dodávka plná květin, která nestačila včas zastavit. Dveře se jí otevřely a silnici zničehonic pokrývaly růže a chryzantémy. Taxík, snažící se chaosu vyhnout, naboural do svodidla, vymrštil se přes okraj a přistál v horním okně něčího domu.

Jen zázrakem při té havárii nikdo nezemřel, přestože záchranky odvezly asi deset lidí do okolních nemocnic. Následky nehody natočili dopravní policisté v helikoptěře a záznam pak vysílala televize. Silnice byla uzavřena, z vyhořelého auta stále stoupal dým a na asfaltu se povalovaly úlomky plechu a skla.

Policie vyslechla několik svědků, kteří jim vylíčili, co viděli. V předním autě, v tom, které řetězovou srážku způsobilo, prý seděl chlapec. Všimli si, že když bylo po všem, vystoupil, rozběhl se po silnici a zmizel mezi vozidly. Jakýsi muž – v tmavém obleku a slunečních brýlích – se ho snažil sledovat, ale byl zřejmě raněný, protože kulhal, a chlapec mu utekl.

O dvě hodiny později byla vozovka stále uzavřená. Policie oznámila, že po chlapci intenzivně pátrají, aby ho mohli vyslechnout. Ale kromě toho, že mu bylo asi čtrnáct a měl na sobě černé oblečení, o něm nic nevěděli. Neznali jeho jméno. Doprava v západním Londýně se zastavila. Odstranit škody potrvá několik dní.

Když Julia Rothmanová, která právě seděla v pokoji hotelu Mayfair, reportáž viděla, přimhouřila oči. Samozřejmě věděla, co je to za chlapce. Nikdo jiný to být nemohl. Přemýšlela, co se stalo. Přesněji řečeno, přemítala, kdy se Alex Rider ozve.

Ještě nebylo ani sedm hodin, když Alex zavolal. Stál v telefonní budce nedaleko Marble Arch. Před chvílí si nasadil rovnátka, aby si na ně zvykl, ale pořád trochu šišlal.

Sluchátko zvedl nějaký muž. „Ano?“

„Tady je Alex Rider.“

„Kde jsi?“

„V telefonní budce na Edgware Road.“

To byla pravda. Alex měl opět na sobě černé nindžovské oblečení, které mu dal Škorpion. Telefonní budka stála před libanonskou restaurací. Nepochyboval, že Škorpion použije špičkové

zařízení, aby jeho hovor lokalizovali. Dumal, jak dlouho jim potrvá, než ho najdou.

Znovu si vybavil automobilovou havárii. Musel přiznat, že MI-6 odvedlo skvělou práci. Do akce nasadili minimálně dvacet aut a měli jen pár hodin na to, aby s týmem kaskadérů všechno dokonale nacvičili. Nikdo z běžných účastníků provozu nebyl raněn, ale když Škorpion sledoval televizní záznam a poslouchal komentář, musel připustit, že nehoda vypadá reálně. To ostatně tvrdil Blunt od začátku. Čím větší řetězová srážka, tím menší důvod k pochybnostem. Titulní strana *Evening Standardu* přinesla fotografii taxíku trčícího z okna domu.

Hlasu na opačném konci linky bylo tohle všechno jedno.

„Je ta žena mrtvá?“ zeptal se. *Ta žena.* Škorpion už o ní nemluvil jako o paní Jonesové, ale na druhou stranu, mrtvolý jména nepotřebují.

„Ano,“ odpověděl Alex.

Až pro něj přijedou, najdou u něho v kapse Kahr P9, z něhož vypálil jedinou kulku. Jestli mu sejmou stopy z rukou (Blunt byl přesvědčený, že to udělají), najdou na prstech zbytky střelného prachu. A na rukávu měl skvrnu od krve. Stejnou krevní skupinu měla paní Jonesová. Dodala vzorek.

„Co se stalo?“

„Cestou ven mě chytili. Odvezli mě do Liverpool Street a vyslýchali mě. Dneska odpoledne mě převáželi někam jinam, ale podařilo se mi utéct,“ vysvětloval Alex s lehkou panikou v hlase. Byl teenager, právě poprvé v životě někoho zabil a byl na útěku. „Heleďte, slíbili jste, že mě vyzvednete, hned jak splním úkol. Jsem v telefonní budce. Všichni na mě koukají. Chci vidět Nilea...“

Rozhostilo se krátké ticho.

„Tak dobře. Běž ke stanici metra Bank. Tam je křižovatka. Sedm ulic. Přesně v devět bud' před hlavním vstupem. Přijedeme tam.“

„Kdo pro mě –,“ začal Alex, ale telefon už oněměl.

Zavěsil a vyšel z budky. Kolem projela dvě policejní auta s blikajícími majáky, ale nezajímal je. Alex se zorientoval a vyrazil na východ. Stanice metra Bank byla na opačné straně Londýna a dojít

tam mu bude trvat přinejmenším hodinu. Neměl u sebe peníze a nemohl si dovolit riskovat, aby ho v autobusu chytili za jízdu načerno. A když tam konečně dorazil – sedm ulic! Škorpion se choval obezřetně. Mohli pro něj přijet z jakéhokoli směru. Kdyby šlo o past a MI-6 Alexe sledovalo, měli na vybranou sedm únikových cest.

Kráčel po přeplněných chodnících, držel se ve stínu a snažil se nemyslet na to, co ho čeká. Začalo se stmívat. Alex viděl, jak na obloze visí chladný, bílý měsíc. Další den tak či tak všechno skončí. Do konce lhůty, kterou Škorpion určil, zbývalo dvacet hodin.

I jemu zbývalo dvacet hodin.

Tohle paní Jonesové neřekl.

Vzpomněl si, co se stalo v Malagostu. Poslední den jeho pobytu na ostrově ho poslali k psychiatrovi – zvědavému muži středního věku –, který ho podrobil jistým testům a pak na něj vypracoval lékařskou zprávu. Co to doktor Steiner říkal? Že je trochu vyčerpaný, že potřebuje víc vitaminů.

A dal Alexovi injekci.

Alex neměl pochyb o tom, že mu naočkovali tytéž nanoschránky, které mají zabít tisíce dalších dětí v Londýně. Téměř je cítil v krevním oběhu, miliony zlatých střel, které mu krouží kolem srdce a čekají na okamžik, kdy uvolní svůj smrtelný obsah. V ústech měl trpkou pachut'. Škorpion ho podvedl. Od začátku s ním hráli nepoctivou hru. Když paní Rothmanová popíjela v Positanu šampaňské, určitě už přemýšlela o tom, jak se Alexe zbavit.

Paní Jonesové o té injekci neřekl, protože nechtěl, aby to věděla. Nechtěl, aby někdo věděl, jak byl naivní. A současně byl skálopevně rozhodnutý. Jakmile sepne spínač, Alex zemře, ale předtím bude mít čas.

Škorpion mu řekl, že pomsta je sladká.

A Alex Rider měl v úmyslu si ji vychutnat.

KOSTEL ZAPOMENUTÝCH SVATÝCH

Pátrání už začalo.

Stovky mužů a žen prohledávaly Londýn a stovky dalších pracovaly v záloze: u telefonů, u počítačů, zkoumaly podklady, hledaly odkazy a procházely hlášení. Vládní odborníci potvrdili předpověď doktorky Stephensonové, že aby terahertzové talíře fungovaly, musejí se nacházet minimálně sto metrů nad zemí – a díky tomu bylo pátrání skutečně snazší. Prohledat londýnské suterény, sklepy a křivolaké uličky by nebylo v lidských silách, dokonce ani kdyby vláda nasadila veškeré britské policejní složky a armádu. Ale pátrali po zařízení, které viselo vysoko ve vzduchu a bylo zřetelně vidět. Čas běžel, ale mohlo se to podařit.

Zaznamenali, vyfotografovali a prověřili každý satelitní talíř v Londýně a pak ho vyloučili z pátrání. Kdykoli to bylo možné, vyhledali původní plánované využití a zkontrolovali je s nynějším zařízením. Povolali odborníky na telekomunikace, a kdekoli se vyskytly pochybnosti, doprovodili je do náležitého poschodí, aby přístroj viděli na vlastní oči.

Pokud občany Londýna ta náhlá aktivita v obytných domech a kancelářích mátlá, nikdo nic neřekl. Těch pár novinářů, kteří se začali vyptávat, odvedli nenápadně stranou a zastrašovali je tak vehementně, až sami dospěli k závěru, že existují jiné, méně nebezpečné kauzy. Proslýchalo se, že jde o tvrdý zákrok proti televizním licencím. A každou hodinu ve městě víc a víc techniků hledalo, zkoumalo a prověřovalo satelitní talíře a ujišťovalo se, že byly namontovány oprávněně.

A pak, ve čtvrtek dopoledne těsně po desáté, šest hodin před vypršením lhůty Škorpionu, je našli.

Na kraji Notting Hill Gate stál obytný dům s úžasným výhledem na celý západní Londýn. Šlo o jednu z nejvyšších budov ve městě – proslulou jak svou výškou, tak svou ošklivostí. V šedesátých letech ji navrhl jeden architekt, který byl určitě rád, že v ní nebude muset žít.

Na střeše se tyčila spousta cihlových staveb: lana pro výtahy, klimatizační jednotky, záložní generátory. Z boku na jedné z nich

inspektoři objevili tři zbrusu nové satelitní talíře otočené na sever, na jih a na východ.

Nikdo nevěděl, k čemu slouží. Nikdo neměl záznam o tom, že tam byly umístěny. Během několika minut dorazilo na střechnu deset techniků a další nad ní kroužili v helikoptěře. Zjistili, že lana vedou k vysílacímu zařízení naprogramovanému tak, aby to odpoledne přesně ve čtyři hodiny začalo vysílat vysokofrekvenční terahertzové paprsky.

Telefonicky to oznámili Marku Kellnerovi do Downing Street 10.

„Máme to!“ vykřikl. „Obytný dům v západním Londýně. Tři satelity. Právě je demontují.“

Kobra stále zasedala. Kolem stolu nevěřícně zašumělo, pak hlasy zesílily a nakonec se ozval jásot.

„Budeme však pokračovat v pátrání,“ prohlásil Kellner. „Je možné, že Škorpion někde vztyčil náhradní talíře. Ale jestli nějaké existují, najdeme je také. Myslím, že můžeme říct, že bezprostřední krizi jsme zažehnali.“

Alan Blunt a paní Jonesová na Liverpool Street se o tom také dozvěděli.

„Co si o tom myslíte?“ zeptala se paní Jonesová.

Blunt potřásl hlavou. „Škorpion je mnohem chytřejší. Jestli ty talíře objevili, pak jen proto, že je měli objevit.“

„Takže Kellner se opět mýlí.“

„Je to hlupák.“ Blunt pohlédl na hodinky. „Nemáme moc času.“

Paní Jonesová se na něj podívala. „Jediné, co máme, je Alex Rider.“

Alex byl na opačné straně Londýna, daleko od satelitních talířů.

Předchozí večer ho Škorpion v dohodnutou hodinu vyzvedl před stanicí metra Bank – ale ne autem. Prošla kolem něho ošuntělá mladá žena, kterou nikdy předtím neviděl, zašeptala tři slova a vrazila mu do ruky jízdenku do podzemky.

„Pojď za mnou.“

Zavedla ho do stanice a do vlaku. Od té doby na něj ani jednou nepromluvila, stála ve vagonu opodál a v očích měla lhostejný

pohled, jako by s ním neměla nic společného. Dvakrát přestoupili. Vždy čekali do poslední chvíle, než se dveře zavřou, a pak rychle vyskočili na nástupiště. Kdyby je někdo sledoval, žena by si ho všimla. Nakonec se vynořili na stanici Kings Cross. Žena nechala Alexe stát na ulici a naznačila mu, aby počkal. O pár minut později u něho zastavil taxík.

„Alex Rider?“

„Ano.“

„Nastup si.“

Všechno proběhlo hladce. Když se rozjeli, Alex věděl, že by je agenti MI-6 nedokázali sledovat, a přesně o to Škorpionu samozřejmě šlo.

Taxík ho odvezl k domu – byl to jiný dům než ten, kam ho dopravili, když se poprvé vrátil do Londýna. Stál na kraji Regent's Parku. Uvnitř na něj čekal muž s ženou a Alex poznal, že to jsou jeho falešní italští rodiče, kteří ho doprovázeli na Heathrow. Odvedli ho nahoru do omšelého pokoje s koupelnou, kde měl na podnose připravenou pozdní večeři. Nechali ho o samotě a zamkli za sebou dveře. V místnosti nebyl telefon. Když Alex prozkoumal okno, zjistil, že je také zamčené.

A teď byl čtvrtek půl druhé odpoledne. Alex seděl na posteli a díval se z okna na stromy a viktoriánské zábradlí parku. Nebyl ve své kůži. Začínal mít dojem, že Škorpion ho tu jednoduše hodlá nechat do čtyř hodin, aby zemřel spolu s ostatními dětmi v Londýně. A to mu připomnělo nanoschránky, které má, jak věděl, v sobě, přímo v srdci. Vzpomněl si na bodnutí jehly, na usmívající se tvář doktora Steinera, když mu očkoval smrtící sérum. Při té vzpomínce mu naskočila husí kůže. Opravdu je odsouzený strávit poslední hodiny svého života tady, v tomhle pokoji, na neustlané posteli a sám?

V tu chvíli se dveře otevřely.

Do místnosti vešel Nile a za ním Julia Rothmanová.

Měla na sobě drahý šedivý plášť s bílým kožešinovým límcem zapnutý až ke krku – opět značkové oblečení. Černé vlasy měla dokonale upravené a její make-up připomínal jednu z masek, které viděl na večírku ve Vdovině paláci. Na rtech jí zářila krvavě rudá

rtěnka a oči, zvýrazněné pečlivě nanesenou černou tužkou, vypadaly ještě úchvatněji než kdykoli jindy.

„Alexi!“ vykřikla. Znělo to, jako by měla upřímnou radost, že ho vidí, jenže Alex už věděl, že je na ní všechno falešné: ničemu se nedalo věřit.

„Byl jsem zvědavý, jestli za mnou přijdete,“ poznamenal Alex.

„Samozřejmě že jsem za tebou chtěla přijít, drahoušku. Jen mám dneska spoustu práce. Jak se máš, Alexi? Moc ráda tě zase vidím.“

„Opravdu jsi ji zabil?“ zeptal se Nile. Měl na sobě ležérní volnou bundu, džíny, sportovní boty a bílé tričko.

Paní Rothmanová se zamračila. „Nile, musíš se chovat tak neomaleně?“ Pokrčila rameny. „Mluví samozřejmě o paní Jonesové. A rádi bychom teď slyšeli, co se přesně stalo. Takže jsi úkol splnil?“

„Ano.“ Alex přikývl. Tohle byla nejnebezpečnější část akce. Věděl, že nemůže moc mluvit; bál se, že se prozradí. A neustále si uvědomoval rovnátka v ústech. Seděla skvěle, jenže určité ovlivňovala jeho výslovnost, alespoň trochu. Drátek přes zuby byl průhledný, ale i tak byl Alex přesvědčený, že si jich paní Rothmanová všimne.

„Takže jak to probíhalo?“ chtěl vědět Nile.

„Podařilo se mi dostat do bytu. Všechno bylo přesně tak, jak jste řekli. Vystřelil jsem...“

„A pak?“

„Sjel jsem výtahem do přízemí, a právě když jsem vycházel, chytili mě ti dva chlápci za recepcním pultem.“ Alex se to učil půlku noci nazpaměť. „Nevím, jak zjistili, že jsem to já, ale než jsem stačil něco udělat, srazili mě na podlahu a spoutali mi ruce za zády.“

„Pokračuj.“ Paní Rothmanová ho upřeně pozorovala, jako by se ho snažila vtáhnout do svých černých očí.

„Někam mě odvezli. Do nějaké místnosti.“ Tahle část byla snazší – Alex vlastně říkal upravenou verzi pravdy. „Nacházela se pod Liverpool Street. Nechali mě tam přes noc a další den za mnou přišel Blunt.“

„Co říkal?“

„Moc toho nebylo. Věděl, že pro vás pracuju. Měli satelitní snímky, jak přijíždím na Malagosto.“

Nile se podíval na paní Rothmanovou. „To má logiku,“ řekl. „Vždycky jsem měl pocit, že nás sledují.“

„Moc toho vědět nechtěl,“ pokračoval Alex. „Vlastně se mnou ani nechtěl mluvit. Řekl, že mě odvezou k výsledku někam za Londýn. Chvilí mě nechali na pokoji a pak pro mě přijelo auto.“

„Měl jsi pouta?“ zeptala se paní Rothmanová.

„Už ne. Udělali chybu. Bylo to normální auto. Vepředu seděl řidič a vedle mě agent MI-6 v černém obleku. Nevěděl jsem, kam mě vezou. Ve skutečnosti mi bylo fuk, co se stane. Dokonce mi bylo jedno i to, jestli umřu. Počkal jsem, dokud jsme trochu nezrychlili, a pak jsem se vrhl na řidiče. Podařilo se mi zakrýt mu oči rukama. Nic víc jsem dělat nemohl. Ztratil kontrolu nad řízením a auto nabouralo.“

„Víc aut nabouralo,“ poznamenala paní Rothmanová.

„Jo, ale měl jsem štěstí. Auto se otočilo na střechu, ale pak mi došlo, že jsme zastavili, a tak jsem vylezl ven a utíkal pryč. Nakonec jsem doběhl k telefonní budce a vytočil číslo, které jste mi dali – a teď jsem tady.“

Nile ho celou dobu upřeně pozoroval. „Jaké to bylo, Alexi?“ zeptal se. „Zabít paní Jonesovou.“

„Nic jsem necítil.“

Nile přikývl. „U mě to bylo poprvé stejné. Ale časem tě to začne bavit.“

„Zvládl jsi to na jedničku, Alexi,“ prohlásila paní Rothmanová, ale stále to znělo pochybovačně. „Musím říct, že mě tvůj odvážný útěk překvapil. Viděla jsem to ve zprávách a nemohla jsem tomu uvěřit. V každém případě jsi složil zkoušku. Teď jsi skutečně jedním z nás.“

„To znamená, že mě odvezete zpátky do Benátek?“

„Zatím ne.“ Paní Rothmanová se na okamžik zamyslela a Alex viděl, že dospívá k rozhodnutí. „Nacházíme se v zásadním okamžiku jisté operace,“ prozradila mu. „Třeba by tě zajímalo vyvrcholení; určitě se ti to bude líbit. Co myslíš?“

Alex pokrčil rameny. Nesmí se tvářit moc nadšeně. „Je mi to fuk,“ řekl.

„Potkal jsi doktora Liebermanna; byl jsi v Consantu, když ho Nile odstranil. Připadá mi správné, abys viděl výsledek jeho práce.“ Opět se usmála. „Chci, abys byl se mnou, až to skončí.“

Abyste mě viděla umírat, pomyslel si Alex. „Rád se k vám připojím,“ odpověděl.

Paní Rothmanová přimhouřila oči a úsměv jí zmrzl na tváři. „Bohužel tě budeme muset prohledat,“ poznamenala. „Samozřejmě ti věřím. Ale jak jsi za tu dobu, co jsi u Škorpiona, asi pochopil, neponecháváme nic náhodě. MI-6 tě chytilo. Vždycky existuje možnost, že tě nějak napíchli, aniž bys to věděl. Takže než vyrazíme, chci, abys šel s Nilem do koupelny. Důkladně tě zkontroluje. A musíš se převléci. Všechny tvé věci musíme vyhodit, Alexi. Vím, je to trochu trapné, ale určitě to chápeš.“

„Nemám co tajit,“ řekl Alex, ale nedokázal se ovládnout a přejel si jazykem po rovnátkách. Tušil, že si jich všimne.

„Samozřejmě, že ne. Jen jsem opatrná.“

„Tak se do toho pustíme.“ Nile ukázal palcem na koupelnu. Vypadalo to, že ho ten nápad pobavil.

O dvacet minut později sešli Alex s Nilem dolů. Alex měl teď na sobě volné džíný a svetr ke krku. Nile mu to oblečení přinesl spolu s čistými ponožkami, sportovními botami a spodním prádlem. Paní Jonesová měla pravdu. Kdyby si u sebe nechal jedinou penci, Nile by ji objevil. Důkladně ho prohlédl.

Jenže rovnátek si nevšiml. Jediné místo, které Alexovi nezkontroloval, byla ústa.

„No?“ zeptala se paní Rothmanová. Už se nemohla dočkat, až vyrazí.

„Je čistý,“ oznámil Nile.

„Dobře. Pak tedy můžeme jít.“

V rohu haly stály na podlaze s černo-bílými dlaždicemi pendlovky. Začaly odbíjet právě v okamžiku, kdy Alex zamířil ke dveřím. Byly přesně dvě hodiny.

„To už je tolik?“ podivila se paní Rothmanová.

Natáhla ruku a pohladila Alexe po tváři. „Máš ještě dvě hodiny, Alexi.“

„Dvě hodiny než co?“ zeptal se.

„Za dvě hodiny se všechno dozvíš.“

Otevřela dveře.

Venku na ně čekalo auto a zamířilo s nimi jižním směrem přes Londýn. Projeli kolem Aldwych, přes most Waterloo a Alexovi se na chvíli naskytl jeden z nejkrásnějších pohledů na hlavní město: viděl parlament a Big Ben a na opačném břehu Millennium Wheel. Jak bude Londýn vypadat za dvě hodiny? Alex se snažil představit si, jak se Londýnem řítí záchranky a policejní vozy, davy lidí nevěří svým očím a na chodnicích leží drobná těla dětí. Bude to připomínat další světovou válku – ale nepadne při ní jediný výstřel.

A pak se ocitli na jižním břehu řeky, projeli skrz Waterloo a vydali se na východ. Budovy, kolem kterých projížděli, byly stále starší a zchátralejší. Jako by neurazili jen pár mil, ale několik set let. Alex seděl vzadu vedle Nilea. Paní Rothmanová byla vepředu s řidičem, který měl na tváři nečitelný výraz. V autě bylo teplo – svítilo slunce –, jenže Alex cítil napětí, z kterého mu lezl mráz po zádech. Byl přesvědčený, že jedou k nějakému vysokému bodu, kde je schovaný Neviditelný meč, ale neměl tušení, co to bude. Kancelářská budova? Možná staveniště? Zíral z okna, hlavu si opíral o sklo a snažil se zachovat klid.

Zastavili.

Auto zaparkovalo na podivně prázdném úseku vozovky, který pokračoval ještě asi patnáct metrů, kde zčistajasna končil. Když paní Rothmanová s Nilem vystoupili z auta, Alex je následoval a se sevřeným žaludkem se rozhlédl kolem. Vypadalo to, že ho nakonec přece jen nezavezli k satelitním talířům. V dohledu žádná vysoká budova nebyla, alespoň ne v okruhu jedné míle. Ulice – skoro stejně tak široká jako dlouhá – vedla mezi dvěma řadami polorozpadlých obchodů se zatlučenými výlohami a rozbitými, špinavými okny ve vyšších patrech. Na ulici se povalovaly odpadky: útržky novin, promáčklé plechovky a staré sáčky od smažených lupínků.

Na konci se tyčila stavba, která upoutala jeho pozornost. Ulice vedla ke kostelu, který by se hodil spíš do Říma než do Londýna. Očividně byl už dávno opuštěný a hodně zchátralý, nicméně stále působivý. Trojúhelníkovou střechu nad hlavním vchodem podpíraly dva mohutné popraskané sloupy. K obrovským masivním dveřím z

bronzu, spíše zeleného než zlatého, vedlo mramorové schodiště. Nad ním se zvedal mohutný kostel s kupolí, která se leskla v odpoledním slunci. Schodiště lemovaly sochy a zdobily i střechu, ale byly drasticky poznamenané časem a počasím. Některým chyběly paže; mnohé neměly obličej. Kdysi představovaly světce a anděly, jenže dvě stě let v Londýně je proměnilo v mrzáky.

„Proč jsme tady?“ zeptal se Alex.

Paní Rothmanová stála vedle něho a dívala se na kostel.

„Myslela jsem, že bys rád na vlastní oči viděl konec operace Neviditelný meč.“

„Já o Neviditelném meči nic nevím.“ Alex nenápadně pátral po satelitních talířích, ale vypadalo to, že na kupoli žádné nejsou, a navíc, přestože kostel působil impozantně, nebyl dost vysoký. Ty talíře se musely nacházet výš. „Kde to jsme?“

Paní Rothmanová si ho zvědavě změřila. „Víš, Alexi, přísahala bych, že se na tobě něco změnilo.“

Alex okamžitě zavřel pusu, aby schoval rovnátka. Tázavě se na ni zadíval.

„Nile? Prohledal jsi ho důkladně?“

„Ano. Přesně, jak jste nařídila.“

„Myslel bych si, že mi už konečně budete věřit,“ namítl Alex, ale tentokrát se odvrátil, aby mu neviděla zuby. „Udělal jsem, co jste po mně chtěli. Skoro jsem při tom přišel o život.“

„Nevěřím nikomu, Alexi. Dokonce ani Nileovi.“ Odmlčela se. „Když už se ptáš, tahle budova je kostel Zapomenutých svatých. Vlastně to není kostel; je to oratoř. V devatenáctém století ho postavila komunita katolických kněží, kteří žili v téhle čtvrti. Byli zvláštní. Uctívali skupinu světců, kteří upadli do zapomnění. Divil by ses, na kolik svatých lidé úplně zapomněli. Například na sv. Fiakra, to je patron zahradníků a taxikářů. Musí mít plné ruce práce! Sv. Ambrož se stará o včelaře a kde by byli krejčí bez sv. Homobona? Věděl jsi, že své patrony mají i funebráci a výrobci parfému? Ty kněží také uctívali. Asi tě nepřekvapí, že se kostel nepoužívá. Během války ho vybombardovali a od té doby je prázdný. Před několika lety ho odkoupil Škorpion. Jak uvidíš, trochu jsme ho vylepšili. Chceš se podívat dovnitř?“

Alex pokrčil rameny. „Mně je to fuk.“

Neměl na vybranou. Julia Rothmanová se ho sem z nějakého důvodu rozhodla přivést a zřejmě tu bude ještě v době, kdy na Londýn zamíří terahertzové paprsky. Opět upřel pohled na kostel a přemítal, jestli ho stěny ochrání před jejich působením. Silně o tom pochyboval.

Když auto odjelo, zamířili ke schodišti. Alex se zadíval na obchody po obou stranách ulice. Všechny byly opuštěné. Blesklo mu hlavou, jestli ho někdo pozoruje. Napadlo ho, že každý, kdo chce vstoupit do kostela, musí přijít tudy a že by bylo snadné sledovat je skrytými kamerami. Došli k hlavnímu vchodu, který zaznamenal jejich příchod a elektronicky se otevřel. To bylo zajímavé. Paní Rothmanová se zmínila o vylepšeních a Alexovi už bylo jasné, že oratoř není tak zchátralá, jak se na první pohled jeví.

Vešli do honosné haly obdélníkového tvaru, která sloužila jako předsálí hlavní chrámové lodi. Všechno bylo šedivé: obrovské kamenné dlaždice, strop i kamenné sloupy, které ho podpíraly. Alex se rozhlédl a čekal, než si oči zvyknou na příšeří. Podél stěn se táhla okna, ale sklo bylo tak silné, že venkovní světlo spíš odrážela, než aby ho pouštěla dovnitř. Všechno bylo vybledlé a pokryté prachem. Po stranách popraskané, rozbité křtitelnice stály dvě sochy. Další zapomenutí svatí? Ve vzduchu se vznášel slabý pach plísň. Dalo se snadno uvěřit, že sem už padesát let nikdo nevstoupil. Alex zakašlal a poslouchal, jak zvuk stoupá vzhůru. V místnosti panovalo naprosté ticho a vypadalo to, že tady cesta končí. Venku byla ulice a v cestě dopředu jim bránila jednodílná stěna. Ale pak se dala Julia Rothmanová do pohybu. Její jehlové podpatky klapaly na kamenné dlažbě a vytvářely ozvěnu, která se třepotala ve stínech.

Její pohyb byl něco jako signál. Ozvalo se hlasité bzučení a nad hlavou se jim rozzářily obloukové lampy ukryté ve zdech a na stropě. Ze všech stran je zaplavily paprsky oslnivě jasného světla. Současně se nehlučně odsunulo pět panelů ve zdi, jeden za druhým. Byly zabudované dovnitř a maskované tak, že vypadaly jako cihly. Teď si Alex všiml, že ve skutečnosti jsou z masivní oceli. Do předsálí dopadlo víc světla a spolu s ním uslyšel zvuk pohybujících se lidí, pracujících přístrojů, horečné aktivity.

„Vítej v Neviditelném meči,“ pronesla paní Rothmanová a v tu chvíli Alex pochopil, proč ho sem přivedla. Byla na své dílo pyšná. Nedokázala ovládnout radost v hlase. Chtěla se mu pochlubit.

Alex prošel otvorem ve zdi a spatřil scénu, na kterou nikdy nezapomene.

Ocitl se v klasickém kostele, jako byl klášter na Malagostu. Vypadalo to, že Škorpion se s oblibou maskuje pod rouškou náboženství. Na podlaze ležely černo-bílé dlaždice. V chrámové lodi se nacházela okna z barevného skla, bohatě vyřezávaná kazatelna a dokonce několik starých lavic. U jedné stěny stály zbytky varhan, a když se Alex podíval na píšťaly, z nichž některé byly zlomené a jiné chyběly, došlo mu, že už nikdy nebudou hrát. Nad hlavou se mu klenula kupole pomalovaná dalšími svatými, muži a ženami držícími různé předměty, s nimiž je lidé spojovali – nábytek, boty, knihy a bochníky chleba. Všichni byli zapomenuti, všichni tu společně zamrzli v jediném velkém obraze na stropě.

Kostel byl plný elektronických přístrojů: počítačů, televizních obrazovek, průmyslových světel, spínačů a pák, které tu působily naprosto nepatřičně. Podél dvou protějších stěn se táhly kovové ochozy, na nichž stály v pravidelných rozestupech ozbrojené strážé. Operace se účastnilo dvacet třicet lidí a přinejmenším polovina z nich svírala v ruku samopal. Sotva to Alex všechno strávil, chrámem se rozlehl hlas zesílený reproduktory ve zdech.

„Šest minut do zahájení akce. Za šest minut začíná odpočítávání...“

Alex věděl, že se ocitl v centru sítě, a zatímco vše pozorně sledoval, přešel si jazykem po patře a stiskl spínač, který Smithers zabudoval do rovnátek. Mark Kellner, ředitel telekomunikací, se opět mýlil. Škorpion nevztyčil terahertzové talíře na vysokou budovu.

Umístili je do horkovzdušného balonu.

Nafukovalo ho šest mužů v tmavých kombinézách. Chrám byl prostorný a kupole se nacházela ve výšce šestiposchoďového domu. Balon měl modro-bílou barvu. Jakmile ho vypustí, splyne s oblohou. Ale jak ho chtějí dostat do vzduchu? přemítal Alex. V kupoli žádný otvor nespatriřil, nicméně museli mít nějaké řešení. Pod balonem se nacházela konstrukce s hořákem a pod ním plošina o velikosti asi

dvaceti metrů čtverečních. Balon vypadal staromódně, jako z nějakého dobrodružného viktoriánského příběhu, ale plošina z odlehčeného plastu s nízkým zábradlím, které chránilo zařízení před pádem, byla supermoderní.

Alex to zařízení okamžitě poznal. V každém rohu stál satelitní talíř a směřoval na jinou světovou stranu. Všechny byly z matného stříbra, měly asi tři metry v průměru a z jejich středu trčely kovové tyče tvořící trojúhelník. Většinu místa uprostřed plošiny zabíralo několik složitě vyhlížejících krabic, propojených s talíři pomocí kabelů. Z nádrží s propan-butanem, které stály vedle nich, vedly k hořáku černé hadice. Balon byl už téměř nafouknutý. Ležel na podlaze, ale zatímco Alex přihlížel, vzduch v obalu zahřívali pomocí druhého hořáku tři muži, a balon se začal zvedat pomalu vzhůru.

Přiběhli další muži, aby udrželi plošinu na zemi. Na každé straně se nacházela dvě lana. Alex viděl, že je balon uvázaný ke dvěma železným kruhům zapuštěným v podlaze. Konečně pochopil, co má Škorpion za lubem. Julia Rothmanová musela tušit, že vládní odborníci zjistí, jak fotbalisté na letišti Heathrow zemřeli. Věděla, že budou v Londýně hledat satelitní talíře. A tak je do poslední chvíle nechala schované. Horkovzdušný balon je vynese do vzduchu. Stačí, aby tam vydržely pouhých pár minut. Než si někdo uvědomí, co se děje, bude pozdě. Zlaté nanoschránky se rozpustí a tisíce dětí zemřou.

Všiml si, že si Nile sundal bundu a něco si upevňuje na záda. Byly to kožené popruhy se dvěma nebezpečně vyhlížejícími zbraněmi: nebyly to meče ani dýky, ale něco mezi tím. Alex si vzpomněl, jak zemřel doktor Liebermann, a věděl, že Nile je mistrem *iaido*, bojového umění nindžů, při kterém se tyhle krátké meče používají. Uměl tou zbraní seknout nebo ji vrhnout na cíl. Oba způsoby dokonale ovládal – Alex věděl, že dokáže zabít člověka ve zlomku vteřiny.

Nemohl nic dělat než stát na místě a přihlížet. Neměl žádné šikovné věcičky, žádné tajné zbraně. Paní Rothmanová jeho příběhu o tom, jak ho chytili a on utekl, možná uvěřila, ale neustále ho sledovala. Popravdě řečeno, ani na okamžik z něho nespustila oči.

Stále ho podezírala. Kdyby bez jejího dovození třeba jen kýchl, přikázala by svým lidem, aby ho zlikvidovali.

Jak dlouhá doba uplynula od chvíle, kdy aktivoval naváděcí zařízení? Šedesát vteřin? Možná déle. Alex cítil drátek, který se mu táhl přes zuby, a snažil se představit si signál vysílaný MI-6. Za jak dlouho přijedou?

Paní Rothmanová udělala krok směrem k němu a položila mu ruku na rameno. Prsty ho pohládila po krku a malým, vlhkým jazykem si olízla rty.

„Dovol, abych ti vysvětlila, co se tu děje, Alexi,“ začala. „Jsem přesvědčená, že jako člen Škorpionu bys to rád věděl.“

„Poletíte na výlet balonem?“ zeptal se Alex.

„Ne. Nepoletím nikam,“ usmála se. „Před dvěma dny jsme oznámili jisté požadavky. Ty požadavky byly namířené proti americké vládě, ale dali jsme jasně najevo, že pokud je nesplní, následky ponese Velká Británie. Lhůta vyprší –,“ podívala se na hodinky, „– za patnáct minut. Američané našim požadavkům nevyhověli, takže musíme Británii potrestat.“

„Co chcete udělat?“ zeptal se Alex. Nedokázal zakrýt zděšení, protože už samozřejmě věděl, co se stane.

„Balon bude za pár minut připravený ke startu a my ho vypustíme z kostela. Lana ho zastaví přesně ve výšce sto metrů, a jakmile se tam ocitne, přístroje, které vidíš na plošině, se okamžitě aktivují. Pak budeme přesně dvě minuty vysílat na Londýn vysokofrekvenční terahertzové paprsky a v tu chvíli, bohužel, zemře mnoho lidí.“

„Proč?“ Alex málem nedokázal promluvit. „Co jste po těch Američanech chtěli? Co měli udělat?“

„Popravdě řečeno jsme nechtěli, aby něco udělali. Ty požadavky byly naprosto směšné. Požadovali jsme, aby odzbrojili a aby složili na účet miliardu dolarů. Věděli jsme, že na to nepřistoupí.“

„Tak proč jste to po nich chtěli?“

„Protože náš klient se chtěl ve skutečnosti pomstít. Pomstít se za to, že se Britové a Američané neustále pletou do záležitostí, které se jich netýkají. Chce, aby přátelství mezi těmito dvěma zeměmi jednou provždy skončilo. A tohle bude důvod.“

Bohužel, v Londýně zemře mnoho lidí. Smrt přijde náhle a naprosto nečekaně. Jako by je zasáhl neviditelný meč. Celá země bude v šoku. A pak se veřejnost dozví, že ti lidé zemřeli, protože Američané nesouhlasili s našimi požadavky. Zemřeli, protože Američané odmítli pomoci spojenci, který jim stál vždy věrně po boku. Dovedeš si představit, co se bude psát v novinách? Dovedeš si představit, co si pomyslí lidé? Do zítřejšího rána budou Britové Američany nenávidět.

A pak, Alexi, za pár měsíců, udeří Neviditelný meč znovu – ale v New Yorku. A tentokrát budou naše požadavky rozumnější. Budeme požadovat méně a Američané nám ochotně vyjdou vstříc, protože budou vědět, co se stalo v Londýně, a nebudou chtít, aby se to opakovalo. Nebudou mít na vybranou. A tím se rozpadne britsko-americké spojení. Chápeš? Američanům na Britech nikdy nezáleželo. Vždycky jim záleželo jen na sobě. To budou všichni říkat, a jistě si dovedeš představit, jak velkou zášť to vůči nim vyvolá. Jedna země pokořená; druhá poražená. A Škorpion díky tomu vydělá sto milionů liber.“

Odmítl se, jako by čekala, že jí bude blahopřát. Alex by se měl chovat jako člen její organizace, nejnovější rekrut. Jeho otec by byl pyšný, kdyby teď mohl stát vedle ní. Jenže Alex to nedokázal. Jednoduše to v sobě neuměl najít. Dokonce ani nedokázal nadšení předstírat.

„To nemůžete udělat!“ zašeptal. „Nemůžete zabít děti jen pro peníze.“

Jakmile ta slova pronesl, pochopil, že udělal chybu. Julia Rothmanová zareagovala rychle jako had... jako škorpion. Jednu chvíli měla na rtech milý, nenucený úsměv; vzápětí byla chladná, ostražitá a upřeně Alexe pozorovala.

Nile se na ně podíval a vycítil, že se něco děje. Alex čekal, až dopadne rána. A pak přišla.

„Děti?“ zamumlala paní Rothmanová. „O dětech jsem nikdy nemluvila.“

„Ale zemřou i děti.“ Alex se zoufale snažil zachránit situaci. „Dospělí a děti.“

„Ne, Alexi,“ namítla paní Rothmanová téměř pobaveně. „Ty víš, že cílem jsou děti. Nikdy jsem ti to neřekla, takže ti to musel prozradit někdo jiný.“

„Nechápu, o čem mluvíte...“

Chvilí ho studovala. Pozorně. A náhle si toho všimla. „Věděla jsem, že se na tobě něco změnilo,“ vyštěkla. „Co to máš na zubech?“

Nemělo žádný smysl zapírat. Alex otevřel pusu. „Nosím rovnátka.“

„V Positanu jsi rovnátka neměl.“

„Nenasadil jsem si je.“

„Vyndej je.“

„To nejde.“

„Ale ano – kleštěmi to určitě půjde.“

Alex neměl na vybranou. Sáhl do úst a vytáhl kus umělé hmoty. Nile k nim se zvědavým výrazem přistoupil.

„Ukaž, Alexi.“

Alex natáhl ruku jako zlobivý chlapeček, kterého přistihli se žvýkačkou. Rovnátka mu ležela na dlani a na první pohled bylo jasné, že nejsou obyčejná. Viděli, že ke spínači, který před chvilkou aktivoval, vede jakási soustava obvodů. Stiskl ho včas?

„Zahod' je!“ přikázala mu paní Rothmanová.

Alex nechal rovnátka spadnout na zem a paní Rothmanová udělala krok směrem k nim. Položila na ně nohu, a jakmile na ni přenesla váhu, Alex uslyšel, že plast praskl. Když nohu zvedla, rovnátka byla rozpůlená a drátek ohnutý. Pokud předtím vysílala signál, teď rozhodně přestala.

Paní Rothmanová se otočila k Nileovi. „Jsi hlupák, Nile. Řekla jsem ti, abys ho důkladně prohledal.“

„Ústa...“ Nile nevěděl, co říct. „To bylo jediné místo, kam jsem se nepodíval.“

Ale to už se paní Rothmanová obrátila zpátky k Alexovi. „Tys to, Alexi, neudělal, že ne?“ zeptala se pohrdavým hlasem. „Tys ji nezabil. Paní Jonesová je pořád naživu.“

Alex neodpověděl. Paní Rothmanová na něj celou věčnost zírala a pak ho uhodila. Byla rychlejší a silnější, než čekal. Udeřila ho do tváře. Chrámem se s ozvěnou rozlehl zvuk políčku a Alex omráčeně

zavrával dozadu. V uších mu zvonilo a cítil, jak mu rudne tvář. Paní Rothmanová zvedla ruku a k Alexovi přistoupili dva strážní se samopalem, každý z jedné strany.

„Možná budeme mít společnost,“ oznámila zvučným, jasným hlasem. „Jednotky tři, čtyři a pět zaujmou obranné pozice.“

„Jednotky tři, čtyři, pět na obvod,“ opakoval rozkaz zesílený hlas z reproduktoru. Vzápětí se dalo dvacet mužů do pohybu, seběhli z kovových ochozů a vyřítili se před kostel.

Paní Rothmanová zírala na Alexe pohledem, který přestal cokoli předstírat. Byl plný krutosti. „Paní Jonesová možná žije,“ zasyčela, „ale ty žít nebudeš. Zbývá ti už jen pár minut života, Alexi. Proč myslíš, že jsem tě sem přivedla? Protože chci vidět tvoji smrt na vlastní oči. Mám jistý důvod, proč tě chci zabít, a věř tomu, nebo ne, drahoušku, jsi už vlastně mrtvý.“

Zadívala se mimo něj. Balon byl konečně nafouknutý a vznášel se v prostoru mezi podlahou a kupolí. Asi metr nad zemí visela plošina s vražedným nákladem. Lana byla připravená, satelity přepnuté na automatiku.

„Spusťte akci,“ nařídila paní Rothmanová. „Je načase, aby Londýn poznal sílu Neviditelného meče.“

PEVNÉ ODHODLÁNÍ

„Start... odpočet u konce. Start... odpočet u konce.“

Chrámem se rozlehl neosobní hlas a jeden z techniků, který seděl před řadou přístrojů, natáhl ruku a stiskl tlačítko.

Ozvalo se kovové cvaknutí a pak hučení přístrojů, jak se někde nahoře začalo otáčet kolo. Alex zvedl hlavu. Nejdříve mu připadalo, že světci a andělé letí pryč, jako by oživli a snášeli se do lavic k modlitbě. Pak mu s úžasem došlo, co se doopravdy děje. Střecha se pohybovala. Kupole oratoře byla vybavená skrytými hydraulickými rameny, která ji pomalu rozevírala. Uprostřed se objevila štěrbina a neustále se rozšiřovala. Alex už viděl oblohu. Obrovská klenba se centimetr po centimetru posouvala a rozdělovala se na dvě poloviny. Paní Rothmanová zírala vzhůru a tvář jí překypovala nadšením. Teprve teď Alexovi došlo, jak dokonale byla tahle operace připravená. Škorpion celý kostel přestavěl – muselo to stát miliony – jen kvůli tomuhle jedinému okamžiku.

A nikoho to nenapadlo. Policie a armáda prohledávaly Londýn a kontrolovaly každou budovu, která byla minimálně sto metrů vysoká. Ale satelitní talíře byly schované – na zemi. Teprve teď je horkovzdušný balon vynese nad město. Někdo si toho určitě všimne, ale než ozbrojené složky dorazí do téhle zchátralé čtvrti, bude pozdě. Satelity odvedou svou práci a tisíce dětí zemřou.

A Alex bude jedním z nich. Paní Rothmanová ho nezabila, protože nemusela. Sama to řekla: už je vlastně mrtvý.

„Vypust'te balon,“ přikázala paní Rothmanová tichým hlasem, ale její slova byla v prostorném chrámu zřetelně slyšet.

Ze zapáleného hořáku pod balonem šlehalý červené a modré plameny. Dva muži se vrhli dopředu, zatáhli za uvolňovací mechanismus a plošina se začala okamžitě zvedat ze země. Celá střecha zmizela, jako by ji sundal nějaký obr. Balon se do otvoru pohodlně vešel a Alex sledoval, jak plynule stoupá vzhůru. Venku bylo bezvětrí. Vypadalo to, že dokonce i počasí stojí na straně Škorpionu.

Alex se rozhlédl. Tvář, do které ho paní Rothmanová uhodila, ho pořád páčila, ale nevšímal si toho. Zoufale si uvědomoval ubíhající čas, jenže nemohl nic dělat. Nile ho sledoval s nenávistí, jakou ještě nikdy u žádného člověka neviděl. Těsně nad rameny mu vykukovaly dva samurajské meče a Alex věděl, že má chuť je použít. Zradil Škorpion, a co hůř, zradil Nilea. Ponížil ho před paní Rothmanovou a za to ho Nile rozseká na kusy. Stačí mu k tomu sebemenší záminka. Dva ozbrojení strážníci stáli dosud vedle Alexe. Další ho pozorovali z ochozů a od dveří kostela. Neměl šanci.

A kde je MI-6? Pohlédl na rozlámaná rovnátka. Litoval teď, že nestiskl spínač už v okamžiku, kdy kostel spatřil. Ale jak to mohl vědět? Jak to mohl někdo vědět?

„Alexi, než zemřeš, chtěla bych ti něco říct,“ ozvala se paní Rothmanová.

„Nezajímá mě to,“ odpověděl Alex.

„No, myslím, že tě to bude zajímat, drahoušku, protože se to týká tvých rodičů. Podle mě bys to měl vědět.“

Alex to nechtěl slyšet. A rozhodl se. Zemře – ale nebude tu jen tak nečinně stát. Nějak Julii Rothmanové ublíží. Lhala mu; manipulovala s ním. Co hůř, skoro ho přiměla, aby zradil všechno, čemu věřil. Snažila se ho donutit, aby pracoval pro Škorpion – jako jeho otec. Ale ať byl jeho otec jakýkoli, on takový nebude.

Alex se napjal a chtěl se na paní Rothmanovou vrhnout. Blesklo mu hlavou, jestli ho Nile zneškodní dřív než kulky strážných.

A pak se jedno okno roztříštilo a v kostele něco explodovalo. Okamžitě se objevil hustý dým, šířil se po černo-bílé dlažbě a všechno pohlcoval. Současně zarachotila střelba ze samopalů a ozval se další výbuch, tentokrát venku. Julia Rothmanová zavrávala a zhroutila se na zem. Nile se prudce otočil, oči měl vytřeštěné a bílé fleky na obličeji byly náhle výraznější než kdykoli předtím.

Alex se pohnul.

Zaútočil na strážného po své levici, vrazil mu loket do žaludku a cítil, jak se kost zabořila do měkkého masa. Muž se ohnul do předklonu. Sotva se druhý strážný obrátil, Alex se otočil na jedné noze a druhou prudce vykopl. Patou mu srazil hlaveň samopalu těsně předtím, než vystřelil. Alex cítil, jak mu kulky letí přes rameno, a

vzápětí uslyšel výkřik dalšího strážného, kterého zasáhly. No, v každém případě je jich o jednoho méně! Se skloněnou hlavou se rozběhl dopředu a jako rozzuřený býk do strážného vrazil. Muž vyjel. Alex máchl rukou a pěstí ho praštil do krku. Muž vyletěl do vzduchu a s žuchnutím dopadl na zem.

Alex byl volný.

Všude panoval zmatek. Ve vzduchu se vznášel kouř. Ozvaly se další výstřely ze samopalu a další exploze. Alex viděl, jak balon pomalu stoupá nad kostel. Byl nepoškozený; proletěl rozevřenou střechou a pokračoval v cestě na oblohu nad Londýnem. Alexovi najednou došlo, že ať se tady dole děje cokoli, měl by být nahoře. Balon nesl zařízení přepnuté na automatiku. MI-6 dorazilo. Určitě zaútočí na kostel a zajmou Julii Rothmanovou; jistě balon sestřelí. Ale do konce lhůty zbývalo pouhých pár minut. Možná už bude pozdě.

Alex mohl udělat jen jedinou věc. Balon za sebou vlekl dvě lana; až se plošina dostane do správné výšky, budou fungovat jako kotvy. Alex se k nim rozběhl. V cestě mu stál další muž a Alex ho instinktivně srazil prudkým kopem na zem. Jakmile chňapl po nejbližším lanu, ucítil šubnutí, jak ho balon zvedl ze země.

„Zastavte ho!“ vyjekla paní Rothmanová.

Ona ho viděla, ale před zraky ostatních strážných ho stále chránil hustý dým. Krátce rachotil samopal, ale výstřely ho minuly a přeřizly provaz pár metrů pod jeho chodidly. Alex se podíval dolů a spatřil, že je už vysoko nad zemí. A pak vyletěl z kostela do otevřeného prostoru a nechal Nilea, paní Rothmanovou a celý ten chaos pod sebou.

Paní Rothmanová, napůl oslepená kouřem a šokem z nečekaného útoku, ztratila vzácné vteřiny, během nichž se snažila uklidnit. Pak přistoupila k monitorům, aby si ujasnila situaci. Viděla, jak kostel obkličují vojáci v černém oblečení a přilbách s průhledným hledím. No, až bude čas, vyřídí si to s nimi, ale teď se musí postarat o toho kluka.

„Nile!“ vyštěkla. „Chyť ho!“

Nilea zasáhly letící úlomky skla z prvního výbuchu. Tentokrát reagoval pomalu, zmateně. „Hned!“ zavřískla.

Nile se dal do pohybu. Jeden provaz visel stále dolů a houpal se mu přímo před očima. Chytil ho a stejně jako Alex se s prudkým šklubnutím vznesl do vzduchu.

Plošina se teď nacházela čtyřicet metrů nad zemí. K tomu, aby se satelity aktivovaly, jí chybělo ještě šedesát metrů. Dodatečné zatížení – Alex na jednom laně a Nile na druhém – ji zpomalovalo. Ale hořák stále zahříval vzduch v balonu a digitální displej na jedné kovové krabici blikal a měnil se – měřil výšku. Čtyřicet jedna... čtyřicet dva... Přístroje nevěděly, co se dole děje. Bylo jim to jedno. Dělal jen to, k čemu byly určené. Satelity čekaly na pokyn k vysílání.

Balon neustále stoupal. Do konce stanovené lhůty zbývaly pouhé čtyři minuty.

Paní Jonesová začala okamžitě jednat. V různých londýnských čtvrtích bylo rozmístěno pět jednotek SAS ve stavu nepřetržité pohotovosti, a jakmile Alex vyslal signál, zalarmovala nejbližší jednotku a ostatní čtyři se tam přesouvaly jako posily.

Osm mužů pomalu obkličovalo kostel – všichni měli na sobě plnou bojovou výstroj, včetně černé ohnivzdorné kombinézy, pásu s náboji, neprůstřelné kevlarové vesty a bojové přilby Mk 6 se zabudovanou vysílačkou. Byli různě ozbrojeni. Většina z nich měla ke stehnu připevněnou devítimilimetrovou pistoli Sig. Jeden nesl brokovnici s krátkou hlavní a spodním nabíjením, pomocí níž měl vyrazit dveře kostela. Další muži měli sekery, nože, halogenové baterky a ruční granáty; a všichni svírali v ruku devítimilimetrový vysoce výkonný poloautomatický samopal Heckler & Koch MP5, oblíbenou útočnou zbraň SAS. Jak postupovali zdánlivě prázdnou ulicí, působili téměř nelidsky. Vypadali jako dálkově řízení roboti vyslaní z nějaké války v budoucnosti.

Věděli, že jejich cílem je kostel, ale tahle operace je všechny děsila. Normálně, když jdou příslušníci SAS do akce, dostanou od policie a armády instrukce. Mají přístup do rozsáhlé počítačové databáze, z níž získají zásadní informace o budově, na kterou mají zaútočit: jak má silné zdi, kde se nacházejí okna a dveře. Pokud nejsou žádné údaje k dispozici, odborníci vloží do počítače veškeré

detaily, které jsou patrné při pohledu zvenčí, a vytvoří trojrozměrnou vizualizaci. Ale tentokrát neměli nic. Do kostela Zapomenutých svatých šli naslepo a do vypršení lhůty zbývaly poslední minuty.

Dostali jasné pokyny. Najít Alexe Ridera a vysvobodit ho. Objevit satelitní talíře a zničit je. Ale i po tom všem, co se stalo, se Alan Blunt ujistil, že chápou priority: satelity jsou důležitější.

Vojáci dorazili právě včas, aby viděli, jak se kupole otevírá a z kostela se začíná vynořovat balon. Přijeli pozdě. Kdyby měli stingery – rakety naváděné teplem, dokázali by ho sestřelit. Jenomže se nacházeli uprostřed Londýna. Byli sice připraveni na nepřátelskou situaci, ale s totální válkou nepočítali.

Balon jim stoupal před očima a oni ho nedokázali zastavit. Okamžitě jim došlo, že se musejí dostat na střechu oratoře, ale nejdřív je třeba balon sestřelit. Jeden z mužů se ve zlomku vteřiny rozhodl a z plastového minometu vypálil výbušnou hlavici HEAT ráže 94 mm. Raketa zamířila k balonu, ale nedoletěla k němu; roztržila horní okno kostela a vybuchla uvnitř. A právě tehle výbuch Alex využil.

Pro příslušníky Škorpionu to byl signál, aby o sobě dali vědět. Náhle se jednotka SAS ocitla z obou stran pod palbou, jak se na ně z opuštěných obchodů sypal přívál kulek. Někdo hodil granát. Ve vzduchu vybuchla obrovská ohnivá koule a z nebe přšely úlomky betonu. Jeden z mužů vyletěl s ochablými končetinami do vzduchu, pak se zřítil na zem a zůstal nehnutě ležet.

SAS válku nečekali, ale během několika vteřin se uprostřed ní ocitli. Měli proti sobě přesilu, kostel působil nedobytně a balon stále stoupal.

Jeden voják si klekl a rozčileně hovořil do vysílačky.

„Tady Delta Jedna Tři. Sřetli jsme se s nepřitelem a jsme pod těžkou palbou. Okamžitě potřebujeme posilu. Ihned. Lokalizovali jsme satelitní talíře. Žádáme o okamžitý vzdušný úder, který by je co nejrychleji zlikvidoval. Jsou umístěny v horkovzdušném balonu nad cílovou oblastí. Opakuji, jsou v balonu. Nemáme k nim přístup. Je nutný vzdušný zásah... situace je kritická. Konec.“

Vzkaz byl okamžitě předán do ústředí vzdušných sil RAF v High Wycombe, které se nacházelo asi třicet mil od Londýna.

Několik vzácných vteřin trvalo, než mu porozuměli, a dalších pár vzácných vteřin, než mu uvěřili. Ale za necelou minutu rolovaly k hlavní raněji dvě bojové stíhačky Tornádo GR4. Každé letadlo neslo bombu Paveway II pro všeobecné účely, která měla laserové navádění a pohyblivou ocasní ploutev. Piloti byli vycvičení na přesné útoky pod nízkým úhlem. Při rychlosti přes sedm set mil za hodinu doletí ke kostelu za necelých pět minut a sestřelí balon z oblohy.

Takový byl plán.

Bohužel, těch pět minut neměli. Šlo o první skutečnou zkoušku vzdušných sil rychlého nasazení, které vznikly pro případ významné teroristické hrozby. Ale všechno se seběhlo moc rychle. Škorpion odhalil své trumfy v poslední chvíli.

Než se letadla k balonu dostanou, bude pozdě.

Alex Rider se šplhal po provaze nahoru, pravidelně střídal ruce a chodidly se opíral o smyčku. Ve školní tělocvičně to dělal často, ale – jak si nemusel připomínat – tohle bylo něco jiného.

Především, i když se zastavil, neustále pokračoval v cestě vzhůru. Balon vytrvale stoupal. Horký vzduch uvnitř obalu vážil dvacet jedna gramů na stopu krychlovou. Chladnější vzduch nad Londýnem vážil přibližně dvacet osm gramů na stopu krychlovou. Díky těmhle jednoduchým počtům balon letěl. A přesně totéž dělal i Alex. Kdyby se podíval dolů, uviděl by padesát metrů pod sebou zemi. Nepodíval se. A byl tu ještě jeden rozdíl od školní tělocvičny. Kdyby z téhle výšky spadl, zabil by se.

Plošina byla necelých deset metrů nad ním. Viděl velký obdélník, který mu bránil v pohledu na oblohu. Nad ní stále plápolal hořák a vystřeloval ohnivý jazyk do nafouknutého modro-bílého balonu. Alexe bolely ramena a paže. Víc než to, každý pohyb mu bolestivě vystřeloval do kostí. Měl pocit, že se mu utrhnou zápěstí. Slyšel další výbuch a nepřetržité rachocení samopalů. Napadlo ho, jestli na něj SAS střílejí. Pokud balon viděli – což museli –, budou ho chtít za každou cenu sundat. Co záleží na jeho životě ve srovnání s těmi tisíci dětí, které zemrou, až se satelity dostanou do stometrové výšky?

Ta představa mu vlila novou sílu do žil. Jestli ho zasáhne zbloudilá kulka, zatímco se houpe na provaze, spadne dolů. K tomu, aby se dostal na plošinu, měl víc důvodů. Zaťal zuby a soukal se nahoru.

Šedesát pět metrů, šedesát šest... Balon nezadržitelně stoupal, ale vzdálenost mezi Alexem a plošinou se zkracovala. Zaslechl třetí výbuch a riskl pohled dolů. Téměř okamžitě toho zalitoval. Země byla daleko pod ním a vojáci SAS vypadali jako hračky. Viděl, jak zauímají pozice na ulici, která vedla ke kostelu, a připravují se k útoku na hlavní vchod. Členové Škorpionu se schovávali ve zchátralých obchodech po obou stranách ulice. Exploze, kterou Alex právě slyšel, musela pocházet od ručního granátu.

Jenže Alexovi bylo to, co se pod ním odehrávalo, ukradené. Zahlédl něco jiného, co ho naplnilo hrůzou. Po druhém provaze šplhal muž, který měl na obličeji nezaměnitelné bílé skvrny. Byl to Nile. Pohyboval se pomalu, jako by mu došly síly. Alexe to překvapilo. Věděl, jak je Nile zdatný a silný. Když natáhl ruku, Alex téměř viděl svaly, které se mu vlnily pod tričkem. Musí ty satelity vyřadit z provozu – natrvalo –, dřív než se k nim Nile dostane. Potom bude bez šance.

Když Alexe něco udeřilo do ruky, vykřikl. Přestože upíral oči na Nilea, stále šplhal nahoru – a nevšiml si, že se konečně dostal k plošině. Klouby narazil do okraje jednoho satelitu. Na okamžik mu blesklo hlavou, že natáhne ruku a tu zatracenou věc strhne z plošiny. Ať spadne a rozbije se někde dole. Jenže vzápětí spatřil, že satelity jsou na plošině přichycené železnými svorkami. Bude muset najít jiný způsob, jak je zničit.

To znamená, že nejdřív musí vylézt na plošinu. Nebude to snadné – a přesto se musí pohybovat rychle, aby měl co nejvíc času, než ho Nile dostihne.

Zaklonil se a jednou rukou se pustil provazu. Žaludek se mu zhoupl a Alex měl pocit, že spadne. Ale pak se vymrštil nahoru a chytil se okraje zábradlí, které vedlo kolem celé plošiny. S posledními zbytky sil se vytáhl vzhůru a překulil se přes zábradlí na opačnou stranu. Když nemotorně přistál na plošině, narazil kolenem

do bomby s propan-butanem, ale zatímco se snažil vymyslet, co udělá dál, bolest polevila.

Prohlédl si balon.

Necelý metr nad hlavou mu visely dvě nádrže s propan--butanem, které zásobovaly hořák. Vedly k němu dvě tlusté černé hadice z gumy nebo umělé hmoty a Alexe napadlo, že je odpojí, aby šel plamen do vzduchu. Klesne pak balon k zemi? Nebo je v něm dost horkého vzduchu na to, aby dál stoupal?

Prozkoumal kovové krabice, které ležely jako složitá stereofonní aparatura uprostřed plošiny. Vypadalo to, že ke každému satelitu patří jedna. Mezi sebou byly propojené propletenou zmetí kabelů. Všechny krabice měly jedinou kontrolku – právě teď blikala žlutě. Proudil jimi elektrický proud. Satelity byly připravené, ale terahertzové paprsky ještě nezačaly vysílat. Pátá krabice fungovala jako centrální ovladač. Bylo v ní zabudované okénko, digitální displej. Sedmdesát sedm... sedmdesát osm... sedmdesát devět... Alex sledoval, jak přístroj měří výšku a balon se vytrvale blíží ke kritickému bodu.

A najednou znal řešení. Odpoj satelitní talíře. Udělej to, než se plošina dostane do stometrové výšky. Udělej to, než na plošinu dorazí Nile. Kolik má času? Na okamžik mu blesklo hlavou, že nějak rozváže provaz, po kterém šplhal Nile. Ale i kdyby to bylo možné, nikdy by se nedokázal přinutit, aby někoho takhle chladnokrevně zabil. Tak či tak by mu to zabralo spoustu času. Ne. Musí se soustředit na ty čtyři blikající kontrolky. Nějak je musí vypnout.

Nejistě se postavil, a sotva udělal krůček dopředu, plošina se pod ním lehce zhoupala. Na okamžik dostal strach. Co když ho plošina neunes? Co když udělá prudký pohyb, plošina se nahne a on spadne dolů. Ušklíbl se a opatrně vyrazil dopředu. Kromě syčení plynu, který sytil plamen, panovalo na plošině naprosté ticho. Alex v hloubi duše zatoužil, aby si mohl prostě sednout a užít si let. Majestátní balon stoupající k obloze. Výhled na Londýn. Jenže do chvíle, kdy Nile dorazí na plošinu, zbývala možná necelá minuta. A za jak dlouho se balon dostane do správné výšky?

Osmdesát tři... osmdesát čtyři...

Bože. Měl pocit, jako by se opět ocitl v Murmansk. Další digitální počítadlo, i když tehdy se nacházelo na zemi, ne ve vzduchu, a bylo připojené k atomové bombě. Proč on? Alex se spustil na kolena a natáhl ruku k prvnímu kabelu.

Rychle ho prozkoumal. Byl tlustý, připojený k hlavnímu panelu pomocí masivní objímky. Pokusil se ji vyšroubovat, ale nepohnula se. Bude muset kabel vytrhnout, aby se nedal znovu připojit. Sevřel ho pevně v ruce a vší silou za něj škul. Nic se nestalo. Připojení bylo příliš silné: kov zašroubovaný do kovu. A samotné kabely byly příliš tlusté. Potřeboval nůž nebo nůžky, ale neměl nic.

Alex se zaklonil a přitiskl chodidla na boční stěnu kovové krabice. Napjal se a stále s kabelem v ruce se o krabici celou vahou opřel. Balon stále stoupal. Kolem proplul útržek mraku – nebo to byl možná kouř z výbuchů zezdola. Alex se zaťatými zuby zaklel. Soustředil se výhradně na kabel a jeho připojení.

A najednou se kabel uvolnil. Alex cítil, jak se vytrhl z objímky. Upadl na záda a hlavou udeřil do zábradlí plošiny. Nevšímal si bolesti a opět se posadil. Z ruky mu trčely vyrvané konce – přerušené dráty. Na dlaních měl hluboké podlitiny a bolela ho hlava, ale když se podíval na krabici, zjistil, že jedno žluté světlo zhaslo. Jeden satelit už nefunguje.

Devadesát tři... devadesát čtyři...

Zbývaly ještě tři a Alex věděl, že je nestačí všechny odpojit.

Přesto se vrhl dopředu a uchopil druhý. Co jiného mohl dělat? Opět se opřel chodidly o boční stěnu krabice, zhluboka se nadechl...

... a koutkem oka zahlédl záblesk. Instinktivně uhnul stranou. Vzduchem zasvištěl půl metru dlouhý samurajský meč tak blízko od jeho obličeje, že ho cítil. Došlo mu, že Nile mířil na krk. Nebýt toho, že se na čepeli odrazilo slunce, zabil by ho.

Nile vyšplhal na plošinu. Stál v rohu a držel se zábradlí. Původně měl za opaskem dva meče – jeden právě použil. Teď sáhl pro druhý. Alex ležel na zemi. Nemohl se pohnout. Na plošině bylo málo místa. Zaklíněný mezi kovové krabice a zábradlí byl snadným cílem. Nad ním plápolal hořák a unášel balon posledních pár metrů nahoru.

Devadesát sedm... devadesát osm... devadesát devět...

Digitální displej dospěl k poslednímu číslu. V centrálním panelu zabzučelo a světla na třech zbývajících krabicích se změnila ze žluté na červenou. Systém se aktivoval a začal na Londýn vysílat terahertzové paprsky.

Alex věděl, že v něm, přímo v jeho srdci, se začaly rozpadat zlaté nanoschránky.

Nile vytáhl druhý meč.

Paní Rothmanová v kostele si začala uvědomovat, že boj prohráli. Její muži bojovali statečně a měli početní převahu – ale byli prostě o třídu horší. Měli mnoho obětí a navíc dorazily další dvě jednotky SAS, které té první pomohly.

Viděla, co se venku odehrává. Pohled na ulici jí zprostředkovávala řada skrytých kamer. Měla vše přímo před sebou na televizních obrazovkách, zabírané ze všech úhlů. Ulice byla zdevastovaná. Dva příslušníci SAS odnášeli raněného kolegu, a zatímco ulici odštělovala nepřátelská palba, vzduchem létal prach a sutiny. Další vojáci se pohybovali od jedněch dveří ke druhým a házeli do oken za sebou granáty. Tenhle způsob boje znali ze Severního Irska a Středního východu.

Celá oblast byla obklíčena. Ze všech stran se sjely policejní vozy. Nebyly vidět, ale ozývalo se houkání sirén. Tohle byl Londýn. Blížil se konec pracovního dne. Dalo se jen stěží uvěřit, že se tu něco takového děje.

Zaduněl další výbuch – tentokrát blíž. Otevřenou kupolí se vyvalil hustý dým a na podlahu přšla omítka, která se loupala ze stěn. Většina mužů ze Škorpiona opustila svá místa před kostelem a raději se ukryli uvnitř. K paní Rothmanové doběhl strážný. Po tváři mu tekla krev.

„Dostali se do kostela,“ oznámil. „Je konec. Odcházím.“

„Zůstanete na místě!“ vyštěkla paní Rothmanová.

„Ani náhodou.“ Strážný si odplivl a zaklel. „Všichni se stahují. Mizíme odsud.“

Paní Rothmanová vypadala nervózně, protože se bála, že zůstane v kostele sama. „Dejte mi, prosím, vaši zbraň,“ požádala strážného.

„Jistě. Proč ne?“ Strážný jí podal samopal.

„Děkuju,“ řekla a vzápětí ho jedinou krátkou dávkou zastřelila.

Sledovala, jak se muž svezl na zem, a pak přistoupila k obrazovkám. Příslušníci SAS byli v předsálí. Viděla, jak k falešné cihlové zdi kladou plastické trhaviny. Nevěděla to jistě, ale měla dojem, že na její zborcení jich budou potřebovat mnohem víc. Tu zeď sama navrhla a byla vyrobená z masivní oceli. Přesto ji nakonec zboří. Nevzdají se.

Podívala se na balon, který se teď vznášel na jediném zbývajícím laně sto metrů nad Londýnem. Věděla, že dorazil do správné výšky – sdělilo jí to zařízení v kostele. Asi za minutu bude po všem. Vzpomněla si na Alexe Ridera, který byl někde vysoko nad ní. Upřímně řečeno, přivést ho sem byla chyba. Proč to udělala? Přece aby ho viděla umírat. Nebyla u toho, když zemřel John Rider, a chtěla si to vynahradit. Propásni otce, užij si syna. Proto všechno riskovala, když vzala Alexe do kostela, a věděla, že ostatní členové výkonné rady Škorpionu tím určitě nebudou nadšeni. Ale na tom nezáleží. Operace se vydaří. SAS přišlo moc pozdě.

Ozval se obrovský výbuch. Celý kostel se otrásl. Tři největší píšťaly varhan se zlomily a s rachotem se zřítily na zem; ve vzduchu se vznášely úlomky cihel a omítky; polovina televizních obrazovek potemněla. Ale ocel nepovolila. Paní Rothmanová se nemýlila.

Odhodila samopal a zamířila k téměř neviditelným dveřím ve stěně kostela. Paní Rothmanová patřila naštěstí k lidem, kteří se připraví na všechny eventuality – včetně té, že bude třeba nenápadně zmizet.

Strážný, kterého zastřelila, měl pravdu. Bylo načase vypadnout.

Alex ležel na zádech a rameny se tiskl k zábradlí plošiny. První meč, který po něm Nile hodil, se zabodl do umělohmotné podlahy pár centimetrů od jeho hlavy a pořád tam byl; vibroval mu těsně vedle krku. Nile vytáhl druhý meč a potěžkával ho v ruce. Dával si načas. Alex věděl, že Nile nemusí spěchat. Byl mu vydán napospas, protože je dělily necelé tři metry. Tušil, k čemu se Nile chystá. Nemohl ho minout. A přesto...

Proč tak váhá? Proč tak dlouho potězkává meč a stále se drží jednou rukou zábradlí...

Alex se na něj díval, zkoumal jeho pohlednou flekatou tvář, pátral mu v očích.

A našel to.

Ten pohled. Už ho kdysi viděl. Vzpomněl si na Vlka, vojáka SAS, s nímž absolvoval výcvik. A najednou do sebe všechno zapadlo jako dílky skládačky. Slabina, o které se zmínila paní Rothmanová. Důvod, proč byl Nile v Malagostu druhý nejlepší, nikoli první. Vzpomněl si na jejich setkání na zvonici nad klášterem. Nile přešlapoval u dveří, jako by se mu nechtělo jít dál, a držel se záručně stejným způsobem jako teď zábradlí. Není divu, že tak pomalu šplhal nahoru k plošině.

Nile se bál výšek.

Jenže to Alexe nezachrání. Od chvíle, kdy se na kontrolkách objevila červená, uplynulo patnáct vteřin. Nanoschránky se svým smrtícím obsahem se mu už rozpouštějí v srdci. Po celém Londýně se vracejí děti ze školy domů, čekají na autobusy, vcházejí do stanic metra a nemají tušení, co se stane.

Pak Nile promluvil.

„Slíbil jsem, že tě zabiju, když nás zradíš,“ řekl. Úsměv na tváři zřejmě předstíral, nicméně nebylo pochyb, co chce udělat. Potězkával meč v dlani, než ho zamíří a hodí, aby našel jeho těžiště. „Prohlásil jsem, že tě zlikviduju. A to právě teď hodlám udělat.“

„Jasně, Nile,“ utrousil Alex. „Ale jak se dostaneš zpátky na zem?“

„Cože?“ Jeho úsměv zmizel.

„Jen se podívej dolů, Nile,“ pokračoval Alex. „Podívej se, jak jsme vysoko.“ Zvedl hlavu k hořáku a balonu nad ním. „Víš, podle mě nás ten balon oba neunes.“

„Sklapni!“ zasyčel Nile. Klouby na ruce, kterou svíral zábradlí, mu zběhly ještě víc. Alex si všiml, že zatíná prsty stále pevněji a pevněji.

„Podívej se na lidi, podívej se na auta. Vidíš, jak jsou maličcí?“

„Přestaň!“

A v tu chvíli se Alex vrhl dopředu. Věděl už, co udělá. Nile byl ochromený strachem, neschopný reagovat. Všechna síla a rychlost z něho vyprchala. Alex sevřel v ruce rukojeť prvního meče a vytrhl ho z podlahy. Jediným pohybem jím máchl nad hlavou a přesekl jednu z gumových hadic, které vedly k hořáku.

Potom všechno vzalo rychlé obrátky.

Přeseknutá hadice se zmítala zleva doprava jako raněný had. Stále do ní proudil tekutý propan-butan, a když přerušený konec hadice proletěl kolem hořáku, vznítil se a okamžitě z něho vyrazila obrovská ohnivá koule. Hadice se opět zhoupla zpátky a plivla svůj smrtící obsah Nileovým směrem.

Nile se právě silou vůle donutil zvednout druhý meč, aby si s Alexem konečně vyřídil účty. Mířil mu přímo na srdce. A vtom ho zasáhla ohnivá koule. Okamžitě vyjekl a zmizel. Jednu chvíli stál na plošině, a vzápětí letěl vzduchem, otáčející se, hořící loutka muže, který padá ze stometrové výšky vstříc jisté smrti.

Vypadalo to, že ho Alex bude následovat.

Celá plošina byla v plamenech; umělá hmota se tavila. Všude hořel tekutý propan-butan a rozpouštěl všechno, čeho se dotkl. Když se k Alexovi začaly blížit plameny, neohrabaně vstal. Co teď? Hořák zhasl, ale zdálo se, že balon neklesá. Plošina se však zřítí – a hodně brzy. Všechna čtyři nylonová lana, která ji spojovala s balonem, teď hořela. Jedno z nich prasklo a Alex vykřikl, protože se plošina naklonila a on málem spadl přes zábradlí. Upřel oči na přístroje. Elektrické kabely jsou zřejmě ohnivzdorné. Červené kontrolky mu naznačovaly, že tři zbývající satelity stále vysílají. Od okamžiku, kdy se objevil Nile, už musela uběhnout víc než minuta! Alex si přitiskl ruku na srdce a čekal, že každou chvíli ucítí svíravou bolest, jak se jed uvolnil a dostal se do oběhového systému.

Ale pořád žil a věděl, že na to, aby unikl z hořící plošiny, má už jen pár vteřin. Seskočit nemohl. Byl sto metrů nad zemí. Uslyšel praskání; začalo povolovat druhé lano. Oheň se vymkl kontrole. Spálí ho na uhel, stejně jako spálí všechno ostatní.

Alex skočil.

Ne dolů – ale nahoru. Nejdřív se vyšvihl na jednu kovovou krabici a rukama se zachytil kovového rámu kolem hořáku. Pak se

vytáhl nahoru a napřímil se. Teď dosáhl na lem na spodní části samotného balonu. Bylo to neuvěřitelné. Podíval se nahoru a měl pocit, že stojí v obrovské kruhové místnosti. Stěny byly z látky, ale vypadaly pevně. V tu chvíli spatřil nylonovou šňůru, která vedla až k parašutistické záklopce na samém vršku. Udrží ho?

A pak se přetrhly zbývající provazy, které držely plošinu. Plošina mu zmizela pod nohama a vzala s sebou hořák i satelitní talíře. Alex si sotva stačil omotat šňůru kolem jedné ruky a druhou se chytit látky balonu. Najednou se houpal ve vzduchu. Opět se mu bolestivě napínaly paže a zápěstí. Uvažoval, jestli balon splaskne a zřítí se na zem. Ale většina zátěže byla pryč; zbyl jen on. Balon zůstal na místě.

Alex se podíval dolů. Nedokázal si poručit. A v tu chvíli to uviděl – rotující plošina a poletující provazy uprostřed plamenů a kouře – ale tři červené kontrolky zhasly. Byl si tím naprosto jistý. Buď zničil přístroje oheň, nebo se satelity samy vypnuly v okamžiku, kdy se ze stometrové výšky řítily na zem.

Přestaly vysílat terahertzové paprsky. Žádné dítě nezemře.

Nikdo přesně nevěděl, odkud se ta bezdomovkyně vynořila. Možná přespávala na malém hřbitově za kostelem Zapomenutých svatých. Ale teď vešla do ulice, kde se ještě před několika minutami odehrávala zuřivá bitva.

Měla štěstí. Příslušníci SAS kostel a celé jeho okolí obsadili. Většina lidí ze Škorpionu zahynula; zbytek složil zbraně a vzdal se. Poslední výbuch prorazil vstup do hlavní chrámové lodi. Vojáci už proudili dovnitř a hledali Alexe.

Bezdomovkyně byla tím chaosem očividně zmatená; možná byla také opilá. V jedné ruce držela láhev jablečného vína a zastavila se, aby si vsunula hrdlo mezi zkažené zuby a napila se. Měla odpudivou, vráscitou tvář a dlouhé, rozčuchané šedivé vlasy. Choulila se do špinavého kabátu, který měla kolem tlustého pasu převázaný šňůrou. Druhou rukou si k sobě tiskla dvě igelitové tašky, jako by obsahovaly všechny poklady světa.

Jeden voják ji spatřil a vykřikl: „Běžte odsud! Je to tu nebezpečné.“

„Jasně, zlato!“ zachichotala se bezdomovkyně. „Vo co de? Vypukla snad třetí světová?“

A zatímco kolem ní spěchali příslušníci SAS do kostela, šourala se pryč, do bezpečí.

Paní Rothmanová se pro sebe pod parukou, make-upem a přestrojením usmála. Skoro nemohla uvěřit, že ji vojáci SAS nechají odejít, proklouznout mezi sebou za bílého dne. Pod kabátem měla pistoli, a kdyby se ji někdo pokusil zastavit, použila by ji, ale vojáci měli tolik práce s obsazováním kostela, že si jí téměř nevšimli.

A pak na ni jeden z nich zavolal.

„Stůjte!“

Nakonec ji tedy přece jen odhalili. Paní Rothmanová přidala do kroku.

Jenže ten voják se ji nesnažil zadržet. Chtěl ji varovat. Na obličej jí dopadl stín a ona vzhlédla právě včas, aby spatřila, jak se na ni z oblohy řítí hořící obdélník. Julia Rothmanová otevřela ústa, aby vykřikla, ale nestačila to udělat. Plošina ji rozdrtila, zarazila do chodníku a zploštila, takže vypadala jako tvor z nějakého stupidního animovaného filmu. Voják, který na ni zavolal, tomu mohl jen s hrůzou přihlížet. Pak pomalu zvedl hlavu, aby zjistil, odkud to spadlo.

Ale nic nespatrił. Obloha byla prázdná.

Balon, zbavený plošiny a kotevních lan, plul k severu a Alex se stále držel nylonové šňůry. Byl prochladlý a vyčerpaný; nohy a jednu stranu hrudníku měl popálené. Dokázal tam jen bezmocně viset.

Ale vzduch v obalu chladl a balon začal klesat. Alex měl štěstí, že látka balonu byla nehořlavá.

Jistě, pořád ještě neměl vyhráno. Balon si plul, kam chtěl, a vítr ho mohl zanést na dráty vysokého vedení. Alex už přeletěl řeku a viděl před sebou Trafalgar Square s pomníkem admirála Nelsona. Byla by to ironie osudu, kdyby tam přistál a přejelo ho nějaké auto.

Mohl se jen držet nylonové šňůry a čekat, co se stane. Přestože ho bolely paže, v duši cítil klid. Nějak, navzdory všemu, se mu podařilo přežít. Nile byl mrtvý a paní Rothmanovou pravděpodobně zatkli. Nanoschránky už nepředstavovaly hrozbu.

A co on? Vítr se změnil. Ted' ho unášel k západu. Jasně. Tamhle je Green Park – jen asi padesát metrů pod ním. Viděl, jak na něj lidé ukazují a volají. V duchu poháněl balon dopředu. S trochou štěstí ho dopraví až do Chelsea, k jeho domu, kde na něj čeká Jack Starbrightová. Jak je to ještě daleko? Má balon tolik síly, aby ho tam zanesl?

Doufal, že ano, protože to bylo to jediné, na čem mu záleželo. Chtěl prostě domů.

HLUBOKÉ UTAJENÍ

Skončilo to – nevyhnutelně, jak Alexovi připadalo – v kanceláři Alana Blunta na Liverpool Street.

Týden mu dali pokoj, ale v pátek večer zazvonil telefon a oni se ho zeptali, jestli by je nepřišel navštívit. Zeptali se, nepřikázali mu to. To byla v každém případě změna. A navrhli sobotu, aby nechyběl ve škole.

Balon s ním přistál na kraji Hyde Parku a položil ho do trávy něžně jako podzimní list. Začalo se stmívat a v parku už bylo jen pár lidí. Alex dokázal nenápadně zmizet pět minut předtím, než na místo dorazilo asi deset policejních aut s houkajícími sirénami. Domů to měl pěšky dvacet minut a tam se víceméně zhroutil Jack do náruče. Pak se vykoupal, zhltнул večeri a vlezl si do postele.

Nebyl vážně raněný. Paže a hrudník měl popálené a zápěstí, na kterém visel z balonu, celé oteklé. Také měl modřinu na tváři, kam ho uhodila paní Rothmanová. Když se na sebe podíval do zrcadla, napadlo ho, jak tu modřinu vysvětlí. Nakonec všem řekl, že ho přepadli. Svým způsobem to byla pravda.

Pět dní chodil do školy. Pan Grey byl jeden z prvních lidí, kteří ho spatřili, jak před začátkem shromáždění přechází školní dvůr; potrásl nevěřícně hlavou, ale mlčel. To, že Alex zmizel z jeho školního výletu do Benátek, bral jako osobní urážku, a přestože se Alex cítil pod psa, nemohl mu říct pravdu. Tom Harris, na druhé straně, šílel radostí.

„Věděl jsem, že to zvládneš,“ řekl. „Připadal jsi mi trochu unavenej, když jsem s tebou mluvil po telefonu. Víš, potom co vybuchly ty laboratoře. Ale hlavně že jsi naživu. Jerry dostal o pár dní později ten šek na nověj padák. Jenže byl na asi pětkrát vyšší částku. Teď je brácha na Novým Zélandu, díky tobě. Jel skákat z nějaký budovy v Aucklandu. Přesně, jak vždycky chtěl!“ Tom vytáhl novinový výstřížek. „To jsi ty?“ zeptal se.

Alex se na výstřížek podíval a spatřil snímek horkovzdušného balonu, který se vznášel nad Londýnem. Viděl, že se ho drží maličká postava. Fotograf našťestí zachytil balon z velké dálky, takže se Alex

nedal identifikovat. Nikdo nevěděl, co se v kostele Zapomenutých svatých stalo. A nikdo nevěděl, že byl u toho.

„Jo,“ připustil Alex. „Ale, Tome – nesmíš to nikomu říct.“

„Už jsem to řekl Jerrymu.“

„Ale nikomu jinému.“

„Jo. Já vím. Úřední tajemství a tak.“ Tom se zamračil. „Možná bych měl pracovat pro MI-6. Určitě bych byl skvělejší špión.“

Alex myslel na svého kamaráda právě teď, když seděl proti Alanu Bluntovi a paní Jonesové. Rozvážně se uvelebil na židli a dumal, co mu chtějí. Jack nechtěla, aby sem šel.

„Jakmile zjistíš, že můžeš chodit, donutíš tě seskočit padákem do Severní Koreje,“ prohlásila. „Nikdy tě nenechají na pokoji, Alexi. Ani nechci vědět, cos po těch Benátkách zažil. Jen mi slib, že to bylo naposledy.“

Alex s ní v duchu souhlasil. Raději by zůstal doma, ale věděl, že sem musí jít. Když už nic jiného, dlužil to paní Jonesové po tom, co se v jejím bytě stalo.

„Rád tě vidím, Alexi,“ řekl Blunt. „Opět jsi odvedl velice dobrou práci.“

Velice dobrou. Nejvyšší pochvala, jakou Blunt znal.

„Jen ti chci sdělit nejnovější informace,“ pokračoval Blunt. „Asi ti nemusím říkat, že plán Škorpionu zcela selhal, a velice pochybuju, že se ještě někdy o tak rozsáhlou akci pokusí. Přišli o jednoho ze svých špičkových zabijáků, o muže jménem Nile, který vypadl z balonu. Mimochodem, jak k tomu došlo?“

„Uklouzl,“ odpověděl Alex stroze. Nechtěl na to znovu vzpomínat.

„Aha. No, možná tě potěší, že Julia Rothmanová také zemřela.“

To Alex netušil. Myslel si, že se jí podařilo utéct.

Slova se ujala paní Jonesová. „Právě když se snažila zmizet, spadla na ni plošina, která visela pod balonem,“ vysvětlila. „Rozdrtila ji.“

„Dobře jí tak,“ zamumlal Alex.

Blunt si pohrdavě odfrkl. „Nejdůležitější ale je, že londýnské děti jsou v bezpečí. Jak nám ta badatelka – doktorka Stephensonová – vysvětlila, nanoschránky pomalu opustí jejich tělo. Musím ti říct,

Alexi, že ty terahertzové satelity vysílaly přinejmenším minutu. Bůhví, kolik vteřin nás dělilo od katastrofy.“

„Příště si zkusím trochu pospíšet,“ utrousil Alex.

„A ještě mám pro tebe jednu informaci. Mark Kellner dnes dopoledne rezignoval. Ředitel telekomunikací – pamatuješ si na něj? Oznamoval novinářům, že chce trávit víc času s rodinou. Legrační na tom je, že ho jeho rodina nemůže vystát. Nikdo. Pan Kellner udělal ještě jednu chybu. Ten trik s horkovzdušným balonem nemohl nikdo předvídat, ale někdo musí nést důsledky, a já jsem moc rád, že to bude on.“

„No, jestli jste mi už řekli všechno, co jste potřebovali, šel bych domů,“ řekl Alex. „Hodně jsem zameškal ve škole a mám spoustu úkolů.“

„Ne, Alexi. Bohužel ještě nemůžeš odejít,“ pronesla paní Jonesová vážným tónem, který u ní Alex zatím nikdy neslyšel, a blesklo mu hlavou, jestli mu nevyčte, že se ji pokusil zabít.

„Moc mě mrzí, paní Jonesová, že jsem vám málem ublížil,“ řekl. „Ale podle mě jsem to víceméně odčinil...“

„O tom s tebou mluvit nechci. Pokud jde o mě, už dávno jsem na to zapomněla. Ale je tu něco důležitějšího. My dva jsme spolu o Albertově mostě nikdy nemluvili.“

Alexovi ztuhla krev v žilách. „Nechci o tom mluvit.“

„Proč ne?“

„Protože vím, že to, co jste udělala, bylo správné. Teď už Škorpion znám; vím, čeho jsou schopní. Jestli byl můj táta jedním z nich, pak jste měla pravdu. Zasloužil si zemřít.“

Ta slova Alexe bolela, když je vyslovoval. Zadrhávala se mu v krku.

„Ráda bych tě s někým seznámila, Alexi. Ten člověk dnes přišel sem do Liverpool Street a čeká teď za dveřmi. Víím, že tu nechceš trávit ani o vteřinu času víc, než musíš, ale dovolíš mu, aby si s tebou promluvil? Zabere to jen pár minut.“

„Tak jo.“ Alex pokrčil rameny. Nevěděl, co tím chce paní Jonesová dokázat. Neměl chuť vracet se k okolnostem otcovy smrti.

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil vysoký muž s plnovousem a hnědými kudrnatými vlasy, které začínaly šedivět. Měl

na sobě ležerní bundu z odřené kůže a džíny. Vypadal na třicet, a přestože Alex s jistotou věděl, že ho nikdy nepotkal, jeho tvář mu připadala povědomá.

„Alex Rider?“ zeptal se muž tichým, příjemným hlasem.

„Ano.“

„Ahoj.“ Natáhl ruku. Alex vstal a podal mu svoji. Ucítil vřelý, přátelský stisk. „Jsem James Adair,“ představil se muž. „Myslím, že znáš mého otce, sira Grahama Adaira.“

Na toho mohl Alex jen těžko zapomenout. Sir Graham Adair byl tajemníkem úřadu vlády. Všiml si, jak jsou si oba muži podobní, ale znal Jamese Adaira ještě odněkud jinud. Samozřejmě. Teď byl mnohem starší. Měl jinou barvu vlasů a byl podsaditější. Ale ta tvář byla stejná. Viděl ho na televizní obrazovce. Na Albertově mostě.

„James Adair přednáší na Královské vysoké škole tady v Londýně,“ vysvětlila paní Jonesová. „Ale před čtrnácti lety ještě studoval. Jeho otec už zastával významné místo ve státní správě –“

„Unesli vás,“ přerušil ji Alex. „To vás Škorpion unesl.“

„Přesně tak. Hele, nevadilo by ti, kdybych se posadil? Takhle mi to připadá moc oficiální.“

James Adair si sedl. Alex čekal, až promluví. Byl zmatený a trochu znepokojený. Ten muž byl u toho, když jeho otce zabili. Svým způsobem zemřel John Rider kvůli němu. Proč ho sem teď paní Jonesová přivedla?

„Povím ti svůj příběh a pak můžeš jít,“ řekl James Adair. „Když mi bylo osmnáct, někdo mého otce kvůli mně vydíral. Unesla mě organizace jménem Škorpion a chtěli mě mučit a zabít, pokud můj otec neudělá to, co požadují. Ale Škorpion udělal chybu. Můj otec mohl ovlivnit politiku vlády, ale ve skutečnosti nemohl nic změnit. Nemohl nic udělat. Řekli mi, že zemřu.“

Jenže pak, na poslední chvíli, došlo ke změně plánu. Setkal jsem se s ženou jménem Julia Rothmanová. Byla velice krásná, ale strašně zlá. Podle mě se nemohla dočkat, až vytáhne rozžhavený pohrabáč. Tak či tak mi řekla, že mě vymění za jednoho ze svých lidí. Věznilo ho MI-6. A že si nás předají na Albertově mostě.

Brzy ráno mě tam přivezli. Musím přiznat, že jsem byl vyděšený k smrti. Byl jsem přesvědčený, že jde o podraz. Myslel jsem si, že

mě zastřelí a hodí do Temže. Ale všechno probíhalo hladce. Připadal jsem si jako ve špionážním filmu. Na jedné straně mostu jsem stál já se třemi muži. Všichni měli zbraně. A na opačném konci mostu jsem viděl postavu. To byl tvůj táta. Byl tam s nějakými lidmi od MI-6.“ Vysokoškolský učitel pohlédl na paní Jonesovou. „Ta byla jednou z nich.“

„Byla to moje první důležitá akce v terénu,“ zamumlala paní Jonesová.

„Pokračujte,“ vybídl ho Alex. Zaujalo ho to. Nemohl si pomoci.

„No, někdo dal znamení a oba jsme vyrazili – skoro jako by nás čekal souboj, až na to, že jsme měli svázané ruce. Musím se ti přiznat, Alexi, že mi ten most připadal nekonečný. Měl jsem pocit, že bude trvat celou věčnost, než ho přejdu. Ale nakonec jsme se uprostřed mostu setkali, tvůj otec a já. Byl jsem mu svým způsobem vděčný, protože mě díky němu nezabili, ale současně jsem věděl, že pracuje pro Škorpion, a tak jsem si myslel, že musí být stejně špatný jako oni.

A pak na mě promluvil.“

Alex zatajil dech. Vzpomněl si na video, které mu pustila paní Rothmanová. Byla to pravda. Jeho otec a ten mladík spolu hovořili. Alex ta slova neslyšel a vrtalo mu hlavou, co si tehdy asi řekli.

„Byl velice klidný,“ pokračoval James Adair. „Doufám, že ti to nebude vadit, když to řeknu, Alexi, ale když na tebe tak koukám, chováš se jako on tenkrát. Dokonale se ovládal. A řekl mi tohle:

Začne se střílet. Musíš rychle utíkat.

Cože. Jak to myslíte?

Až začne střelba, neotáčej se. Jen prostě co nejrychleji utíkej. Nic se ti nestane.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Táta věděl, že ho chtějí zastřelit?“ zeptal se Alex.

„Ano.“

„Ale jak to?“

„Dopovím ti to.“ James Adair si prohrábl plnovous. „Udělal jsem asi deset kroků a najednou se ozvala rána. Víím, že jsem se neměl otáčet, ale udělal jsem to. Jen na okamžik. Tvého otce střelili do zad. Na bundě měl krev; viděl jsem otvor v látce. A pak jsem si

vzpomněl, co mi řekl, a dal jsem se do běhu... bezhlavě. Prostě jsem odtud musel co nejrychleji vypadnout.“

Alex si všiml ještě jedné věci, když záznam na videu sledoval. James Adair zareagoval obdivuhodně rychle. Každý jiný by určitě stál jako solný sloup, ale on evidentně věděl, co má dělat.

Protože dostal varování.

Od Johna Ridera.

„Přeběhl jsem most,“ pokračoval. „Pak se rozpoutalo peklo. Muži ze Škorpionu zahájili palbu. Samozřejmě mě chtěli zabít. Ale lidi od MI-6 měli samopaly a střelbu opětovali. Stručně řečeno, jen zázrakem mě nezasáhli. Podařilo se mi doběhnout na severní stranu mostu a tam se zničehonic objevilo auto. Otevřely se dveře a já skočil dovnitř. A tím to pro mě skončilo. Odvezli mě pryč a o pár minut později jsem se setkal se svým otcem, kterému se neskutečně ulevilo. Myslel si, že mě už nikdy neuvidí.“

To dávalo smysl. Když se Alex setkal se sirem Grahamem Adairem, státní úředník se k němu choval překvapivě přátelsky. Prohlásil, že svým způsobem je jeho dlužníkem.

„Takže můj otec... se pro vás obětoval,“ řekl Alex. Nechápal. Jeho otec pracoval pro Škorpion. Proč tak ochotně položil život za někoho, koho neznal?

„Musím ti říct ještě něco,“ prohlásil James Adair. „Asi to pro tebe bude šok. Pro mě to šok rozhodně byl. O měsíc později jsem přijel do domu svého otce ve Wiltshiru. Do té doby mě vyslýchali a musel jsem dodržovat spoustu bezpečnostních opatření pro případ, že by se mě Škorpion pokusil znovu unést. A –,“ namáhavě polkl, „– byl tam tvůj táta.“

„Cože?“ Alex na něj nevěřícně zíral.

„Přijel jsem dřív, a když jsem vešel dovnitř, tvůj táta právě odcházel. Měl s mým otcem schůzku.“

„Ale to není...“

„Já vím. Není to možné. Ale byl to on. Okamžitě mě poznal a řekl:

Jak se máš?

Dobře. Chci vám poděkovat za to, co jste pro mě udělal.

Jsem rád, že jsem ti mohl pomoci. Dávej na sebe pozor.

Přesně si ta slova pamatuju. Pak nastoupil do auta a odjel.“

„Takže můj táta...“

James Adair vstal. „Paní Jonesová ti to určitě vysvětlí,“ dodal. „Ale můj otec chtěl, abych ti řekl, jak moc jsme ti vděční. Požádal mě, abych ti to vyřídil. Tvůj otec mi zachránil život. O tom není pochyb. Oženil jsem se a mám dvě děti. Staršího kluka jsem pojmenoval John. Kdyby nebylo tvého otce, žádné děti bych neměl a můj otec by neměl syna ani vnoučata. Ať už si o něm myslíš cokoli, ať už ti o něm řekli cokoli, John Rider byl velice statečný člověk.“

James Adair kývl na paní Jonesovou a odešel. Dveře se zavřely a opět se rozhostilo dlouhé ticho.

„Nechápu,“ hlesl Alex.

„Tvůj otec nebyl zabiják,“ oznámila paní Jonesová. „Nepracoval pro Škorpion. Pracoval pro nás.“

„Byl špiónem?“

„Vynikajícím špiónem,“ zamumlal Alan Blunt. „Ve stejném roce jsme naverbovali dva bratry – Iana a Johna. Ian byl dobrý agent, ale John byl mnohem lepší.“

„Pracoval pro vás?“

„Ano.“

„Ale zabíjel lidi. Paní Rothmanová mi to řekla. Byl ve vězení...“

„Všechno, co si Julia Rothmanová myslela, že o tvém otci ví, byla lež.“ Paní Jonesová si vzdychla. „Je pravda, že sloužil v armádě, potom nastoupil k výsadekářské jednotce a dostal vyznamenání za statečnost, kterou prokázal ve válce o Falklandy. Ale všechno ostatní – rvačku s taxikářem, vězení a podobně – jsme si vymysleli. Říká se tomu hluboké utajení, Alexi. Chtěli jsme, aby Johna Ridera naverboval Škorpion. Byl návnadou a oni se na ni chytili.“

„Proč?“

„Protože Škorpion expandoval do celého světa. Potřebovali jsme vědět, co dělají, znát jména lidí, které zaměstnávají, velikost a strukturu organizace. John Rider byl odborníkem na zbraně; mistrem na boj zblízka. A Škorpion si myslel, že je vyřízený. Přivítali ho s otevřenou náručí.“

„A celou tu dobu vám podával hlášení?“

„Jeho informace zachránily víc životů, než si dokážeš představit.“

„Ale to není pravda!“ Alexovi se zatočila hlava. „Paní Rothmanová mi řekla, že zabil pět nebo šest lidí. A Jassen Gregorovič ho obdivoval! Ukázal mi jizvu. Tvrdil, že mu můj táta zachránil život.“

„Tvůj otec předstíral, že je nebezpečný zabiják,“ vysvětlila paní Jonesová. „A tak – ano, Alexi – musel zabíjet. Jednou z jeho obětí byl drogový dealer, který žil v amazonské džungli. Tehdy zachránil Jassenovi život. Další byl dvojitý americký agent; třetí zkorumpovaný policista. Neříkám, že si ti lidé zasloužili zemřít, ale svět se bez nich určitě dokázal snadno obejít. A navíc tvůj otec neměl na vybranou.“

„Co ti ostatní, o kterých jste mi vyprávěla?“ chtěl vědět Alex.

„Existovali ještě dva lidé,“ skočil mu do řeči Blunt. „Jeden byl kněz a pracoval v ulicích Rio de Janeira. Další byla žena ze Sydney. S těmi to bylo složitější. Nemohli jsme je nechat zabít, a tak jsme jejich smrt předstírali... stejným způsobem, jako jsme předstírali smrt tvého otce.“

„Albertův most...“

„Byl to podvod.“ Paní Jonesová se opět ujala slova. „Tvůj otec nám řekl o Škorpionu všechno, co jsme potřebovali vědět, a my ho museli nechat zmizet. Měli jsme k tomu dva důvody. První byl ten, že tvoje matka právě porodila chlapečka. To jsi byl ty, Alexi. Tvůj otec se chtěl vrátit domů; chtěl být s tebou a tvojí matkou. Ale také to začalo být příliš nebezpečné. Paní Rothmanová se do něho totiž zamilovala.“

Na Alexe toho bylo najednou moc, ale vzpomněl si, co mu Julia Rothmanová řekla v hotelu v Positanu.

Nesmírně mě přitahoval. Byl to mimořádně pohledný muž.

Alex se snažil na pohyblivých pískách lží a protilží zachytit pravdy. „Řekla mi, že jste ho zajali. Na Maltě...“

„To bylo také naaranžované,“ prozradila paní Jonesová. „John Rider nemohl od Škorpionu jen tak odejít. Nikdy by mu to nedovolili. Takže jsme to museli nějak zařídit. Udělali jsme to takhle: Škorpion ho poslal na Maltu, aby zabil šestou obět’.

Informoval nás o tom a my tam na něj čekali. Zinscenovali jsme zběsilou přestřelku. Ty víš, Alexi, co dokážeme. Totéž jsme víceméně udělali pro tebe, když jsme připravili tu hromadnou srážku na Westway. Na Maltě byl i Jassen, ale toho jsme nechali uniknout. Potřebovali jsme, aby sdělil Julii Rothmanové, co se stalo. Pak jsme ‚zajali‘ Johna Ridera. Škorpion si měl myslet, že ho budeme vyslýchat a pak ho buď pošleme zpátky do vězení, nebo popravíme. Už nikdy ho neměli vidět.“

„Tak proč...?“ Alex to stále nemohl pochopit. „Proč Albertův most?“

„Albertův most byl zatracený průšvih,“ ozval se Alan Blunt. Alex ho poprvé v životě uslyšel zaklít. „Seznámil ses se sirem Grahamem Adairem. Je to velice vlivný člověk. Čirou náhodou je to také můj dávný přítel. A když mu Škorpion unesl syna, myslel jsem si, že pro něj nebudu moci nic udělat.“

„Byl to nápad tvého otce,“ pokračovala paní Jonesová. „I on znal sira Grahama. Chtěl mu pomoci. Musíš pochopit, Alexi, že takový prostě byl. Jednou ti o něm chci všechno povědět – nejen tohle. Hluboce věřil tomu, co dělá. Oddaně sloužil své vlasti. Víím, že to zní naivně a staromódně, ale byl skrz naskrz vojákem. A věřil v dobro a zlo. Nevím, jak to jinak vyjádřit. Chtěl prostě zlepšit svět.“

Zhluboka se nadechla.

„Tvůj otec navrhl, abychom ho poslali zpátky do Škorpionu jako výměnu. Věděl, co k němu paní Rothmanová cítí; věděl, že bude souhlasit se vším, jen aby ho získala zpátky. Jenže současně ji chtěl podrazit. Na mostě stál střelec, ale měl v pistoli slepé náboje. John měl v bundě bouchací kuličku – malou rachejtli – a ampulku s krví. Když na něj odstřelovač vypálil, John ji aktivoval. Roztrhla mu bundu na zádech. Zhroutil se na zem a předstíral, že je mrtvý. Vypadalo to, jako by ho chladnokrevně zabilo MI-6, ale nikdo mu neublížil, Alexi. Proto jsem chtěla, aby ses setkal s Jamesem Adairem. Chtěli jsme jenom, aby byl tvůj otec opět v bezpečí a mohl jednoduše zmizet.“

Alex si zabořil hlavu do dlaní. Měl na jazyku stovky otázek. Jeho matka, jeho otec, Julia Rothmanová, most... Třásl se, ale musel se vzchopit. Konečně se mu to podařilo.

„Mám jen dvě otázky,“ řekl.

„Jen se ptej, Alexi. Povíme ti všechno, co chceš vědět.“

„Jakou roli v tom hrála moje máma? Věděla, co táta dělá?“

„Samozřejmě že věděla, že je špión. Nikdy jí nelhal. Byli si velice blízcí, Alexi. Bohužel jsem ji nepoznala osobně. V téhle branži se moc společensky nestýkáme. Než si vzala tvého otce, pracovala jako zdravotní sestra. Věděl jsi to?“

Ian Rider Alexovi řekl, že jeho matka byla zdravotní sestra, ale o tom teď mluvit nechtěl. Jen si dodával sebedůvěry a hledal sílu položit tu nejhorší otázku ze všech.

„Takže jak můj táta umřel?“ zeptal se. „A moje máma? Je ještě naživu? Co se s ní stalo?“

Paní Jonesová se podívala na Alana Blunta a ten odpověděl místo ní.

„Po té záležitosti na Albertově mostě jsme usoudili, že bude nejlepší, když si tvůj otec vezme dlouhé volno,“ řekl. „Tvoje matka měla odjet s ním. Připravili jsme pro ně soukromé letadlo, aby je dopravilo do jižní Francie. Měl jsi letět s nimi, Alexi, ale na poslední chvíli jsi dostal zánět středního ucha a museli tě nechat doma s chůvou. Měli jste za nimi dorazit, až ti bude líp.“

Odmlčel se. Jeho oči jako vždycky neprozrazovaly jedinou emoci, ale hlas se mu trochu zachvěl bolestí.

„Julia Rothmanová se nějak dozvěděla, že jsme ji podvedli. Nevíme jak a nikdy se to už nedozvíme. Ale Škorpion je mocná organizace: to už je ti teď určitě jasné. Paní Rothmanová zjistila, že je tvůj otec stále naživu a že má letět do Francie, a nechala do zavazadlového prostoru umístit bombu. Tvoji rodiče zemřeli spolu, Alexi. Doufám, že je to pro tebe svým způsobem útěcha. A všechno se to seběhlo strašně rychle. Neměli tušení...“

Letecké neštěstí.

To Alexovi celý život tvrdili.

Další lež.

Alex vstal. Nebyl si jistý, co cítí. Na jedné straně se mu ulevilo. Jeho otec nebyl zločinec. Právě naopak. Všechno, co mu řekla Julia Rothmanová, a všechno, co si o sobě myslel, byla lež. Ale na druhé

straně ho zaplavil hluboký smutek, jako by pro své rodiče truchlil poprvé v životě.

„Alexi, řidič tě odveze domů,“ oznámila paní Jonesová. „A až budeš chtít, můžeme si zase popovídat.“

„Proč jste mi to neřekla?“ vykřikl Alex a hlas se mu zlomil. „To nechápu. Málem jsem vás zabil, a vy jste mi neřekla pravdu! Poslali jste mě zpátky do Škorpionu – stejně jako tátu – ale neřekli jste mi, že ho zabila Julia Rothmanová. Proč ne?“

Paní Jonesová také vstala. „Potřebovali jsme, abys nám pomohl najít ty satelitní talíře. To byla priorita. Všechno záviselo na tobě, ale nechtěla jsem s tebou manipulovat. Já vím, že si myslíš, že právě tohle vždycky děláme, ale kdybychom ti řekli pravdu o Julii Rothmanové a pak ti dali naváděcí zařízení a poslali tě za ní, zneužila bych tě tím nejhorším způsobem. Šel jsi tam, Alexi, z naprosto stejného důvodu, jako šel tvůj otec na Albertův most, a já chtěla, abys měl na vybranou. Proto jsi tak vynikající špion. Nejde o to, že ses jím stal nebo jsi absolvoval výcvik, aby ses jím stal. Jde o to, že jsi špionem v srdci. Podle mě se to dědí.“

„Ale měl jsem zbraň! Byl jsem u vás v bytě...“

„Nic mi nehrozilo. Nehledě na to sklo, vždyť jsi na mě nedokázal ani zamířit, Alexi. A já věděla, že to nedokážeš. Nebylo zapotřebí ti to tehdy říkat. A navíc jsem nechtěla. Julia Rothmanová tě oklamala.“ Pokrčila rameny. „Chtěla jsem ti dát možnost si všechno promyslet.“

Dlouhou dobu všichni mlčeli.

Alex se otočil. „Potřebuju být sám,“ zamumlal.

„Jistě.“ Paní Jonesová k němu došla a lehce ho pohladila po paži, kterou měl popálenou míň. „Vrať se, až budeš chtít, Alexi.“

„Ano – vrátím se.“

Alex zamířil ke dveřím. Otevřel je, ale pak ho něco napadlo. „Můžu se vás ještě na něco zeptat, paní Jonesová?“

„Jistě, prosím.“

„Už dlouho mi to totiž vrtá hlavou...“ Odmlčel se. „Jaké je vlastně vaše křestní jméno?“

Paní Jonesová strnula a Alan Blunt, který seděl za stolem, zvedl překvapeně hlavu. Pak se usmála. „Růžena,“ odpověděla. „Moji rodiče byli nadšení zahradníci.“

Alex přikývl. To dávalo smysl. Ani on by tohle jméno nepoužíval.

Potom vyšel z kanceláře a zavřel za sebou dveře.

MATČINO POHLAZENÍ

Škorpion nikdy nezapomíná. Škorpion nikdy neodpouští.

Najali odstřelovače, aby se pomstil, a on to udělá. Jestli se mu to nepodaří, zaplatí za to vlastním životem.

Věděl, že za pár minut vyjde z budovy – která předstírala, že je sídlem mezinárodní banky, ale ve skutečnosti to nebyla pravda – čtrnáctiletý chlapec. Vadí mu, že je jeho terčem dítě? Přesvědčil sám sebe, že ne. Zastřelit lidskou bytost není snadné. Ale oč je horší zabít sedmadvacetiletého muže, kterému nikdy nebude dvacet osm, než čtrnáctiletého kluka, kterému nikdy nebude patnáct? Odstřelovač dospěl k závěru, že smrt je smrt. Ta se nezmění. Ani těch padesát tisíc liber, které za tuhle práci dostane.

Jako obvykle bude mířit do srdce. Terč bude tentokrát o něco menší, ale určitě nemine. Nikdy neminul. Bylo načase se před výstřelem připravit, dostat dech pod kontrolu, celkově se zklidnit.

Soustředil se na zbraň, kterou svíral v ruce, na poloautomatický Ruger ráže .22, model K10/22-T. Byla to puška s krátkým dostřelem, méně nebezpečná než ty, které si mohl vybrat. Jenže měla dvě výhody: byla lehká a velice kompaktní. Stačilo, aby odstranil dva šrouby, a mohl od pažby oddělit hlaveň a spouštěcí mechanismus. Samotná pažba se dala složit na polovinu. Mohl pušku pronést Londýnem v obyčejné sportovní tašce, aniž by na sebe upoutal pozornost. To bylo v jeho branži nejdůležitější.

Přitiskl oko k dalekohledu Leupold 14x50 mm Side Focus a namířil nitkovou mříž na dveře, ze kterých chlapec vyjde. Líbilo se mu držet zbraň v ruce, ten pocit, jak mu do ní dokonale pasuje, jak perfektně je vyvážená. Nechal si ji upravit tak, aby mu optimálně vyhovovala. Pažba byla z vrstveného dřeva spojeného lepidlem odolným vůči vodě, díky čemuž byla pevnější a hrozilo menší riziko, že se zdeformuje. Spouštěcí mechanismus před akcí vyjmul a naleštil, aby hladčeji fungoval. Puška by se nabíjela tak rychle, jak by střílel – ale jemu postačí jediná rána.

Odstřelovač byl spokojený. Až ve zlomku vteřiny vypálí, až se kulka vydá rychlostí třicet jedna metrů za vteřinu na cestu hlavní, on

a puška budou jedno. Na terči nezáleželo. Dokonce i peníze byly téměř nepodstatné. Stačil samotný akt zabíjení. Bylo to lepší než cokoli na světě. V tu chvíli si odstřelovač připadal jako Bůh.

Čekal. Ležel na břiše na střeše kancelářské budovy na opačné straně ulice. Trochu ho překvapilo, že sem dokázal proniknout. Věděl, že v protějším domě sídlí divize zvláštních operací MI-6, a domníval se, že budou všechny kanceláře v okolí pečlivě střežit. Na druhé straně aby se sem dostal, musel otevřít šperhákem dva zámky a vyřadit z provozu složitý bezpečnostní systém. Nebylo to jednoduché.

Dveře se otevřely a v nich se objevila jeho oběť. Kdyby odstřelovač chtěl, mohl vidět pohledného čtrnáctiletého kluka s blondátými vlasy, kterému visel jeden pramínek přes oči. Chlapec měl na sobě šedivou mikinu s kapucí, pytlovitě džíny a kolem krku šňůru dřevěných korálků (dalekohledem rozeznal každý korálek). Hnědé oči a trochu tvrdé, tenké rty. Tvář, která by přitahovala spoustu dívek, kdyby mohl žít o něco déle.

Chlapec se jmenoval Alex Rider, ale odstřelovač na to nemyslel. Dokonce na Alexe nemyslel ani jako na kluka. Byl pro něho srdce, dvě plíce, složitý systém žil a tepen. Jenže velice brzy nebude vůbec nic. Proto tu odstřelovač byl. Aby provedl malou chirurgickou operaci – ne skalpelem, ale kulkou.

Olízl si rty a soustředil veškerou pozornost na svůj cíl. Nedržel v ruce zbraň. Zbraň byla jeho součástí. Prst tiskl na kohoutek. Uvolnil se; vychutnával si ten okamžik a připravoval se k výstřelu.

Alex Rider vyšel na ulici. Bylo asi pět hodin a venku se pohybovalo jen pár lidí. Přemýšlel o věcech, které se dozvěděl v kanceláři Alana Blunta. Dosud si je neutřídil. Bylo toho na něj příliš. Jeho otec nebyl zabíjákem; byl špiónem a pracoval pro MI-6. John Rider a Ian Rider. Dva špióni. A teď Alex Rider. Konečně jsou rodina. A přesto...

Paní Jonesová mu řekla, že chtěla, aby se rozhodl, jenže Alex si nebyl jistý, že to bylo jeho rozhodnutí. Ano, rozhodl se nepatřit ke Škorpionovi, ale to ještě neznamená, že bude až do konce života pracovat pro MI-6. Alan Blunt ho bude chtít znovu nasadit: to je

jisté. Ale možná najde sílu odmítnout. Možná mu k tomu bude stačit to, že zná konečně pravdu.

Hlavou se mu honily všechny možné matoucí myšlenky. Ale jedno rozhodnutí už udělal. Chce být s Jack. Chce zapomenout na domácí úkoly a zajít si s ní na film a opulentní večeři. Nic zdravého. Řekl, že bude do šesti doma, ale možná jí zavolá a sejde se s ní před multiplexem na Fulham Road. Byla sobota. Dneska večer si zaslouží někam vyrazit.

Udělal krok dopředu a zastavil se. Něco ho udeřilo do prsou. Jako by ho někdo praštil. Podíval se oběma směry, ale nikoho kolem sebe neviděl. To bylo zvláštní.

A bylo tu ještě něco. Připadalo mu, že Liverpool Street vede do kopce. Věděl, že je rovná, ale teď se rozhodně zvedala vzhůru. Dokonce i budovy se nakláněly k jedné straně. Nechápal, co se děje. Rychle se stmívalo. Zatímco se rozhlížel, barevný svět se až na několik cákanců změnil v černobílý. Kanárkově žlutý vývěsní štít kavárny, modré auto...

...a červená krev. Podíval se na sebe a překvapilo ho, že má celý předek červený. Na mikině se mu rychle rozšiřovala nepravidelná skvrna a současně si uvědomil, že hukot silničního ruchu zeslábl. Jako by ho něco vytáhlo ven ze světa a on ho jen z obrovské vzdálenosti pozoroval. Pár chodců se zastavilo a otočilo se na něj. Byli v šoku. jedna žena ječela, ale z úst jí nevycházel žádný zvuk.

Pak si z něho ulice vystřelila a zničehonic se naklonila, jako by se chtěla obrátit vzhůru nohama. Na chodníku se shromáždil dav. Blížil se k němu a Alex si přál, aby ti lidé odešli. Stálo jich tam asi třicet nebo čtyřicet, ukazovali na něj a gestikulovali. Proč se o něj tak zajímají? A proč se nedokáže pohnout? Otevřel ústa, aby je poprosil o pomoc, ale slova ven nevyšla, dokonce ani dech.

Alex začínal mít strach. Nic ho nebolelo, ale něco mu říkalo, že je zraněný. Ležel na chodníku, přestože nevěděl, jak se tam dostal. Kolem něho byla kaluž krve a každou vteřinu se rozšiřovala. Snažil se zavolat paní Jonesovou. Opět otevřel ústa a slyšel volat nějaký hlas, ale byl strašně daleko.

A pak uviděl dva lidi a věděl, že nakonec všechno dobře dopadne. Pozorovali ho se směsicí smutku a pochopení, jako by

vždycky tušili, že se to stane, a přesto jim to bylo líto. V davu zbylo ještě trochu barvy, ale ti dva lidé byli úplně černobílí. Muž byl velice pohledný, oblečený ve vojenské uniformě, s nakrátko ostříhanými vlasy a důvěryhodnou, vážnou tváří. Velice se podobal Alexovi, i když mu bylo kolem třiceti. Žena, která stála vedle něho, byla menší a působila zranitelněji. Měla dlouhé, plavé vlasy a oči plné úzkosti. Alex ji znal z fotografií a překvapilo ho, že ji vidí tady. Věděl, že se dívá na svoji maminku.

Snažil se zvednout, ale nedokázal to. Chtěl ji držet za ruku, jenže paže ho neposlouchaly. Už nedýchal, avšak nevšiml si toho.

Muž a žena vystoupili z davu. Muž mlčel; snažil se zamaskovat emoce, ale žena se sklonila a natáhla ruku. Teprve teď si Alex uvědomil, že ji celý život hledal. Pohladila ho a prstem našla místo, kde měl v tričku malý otvor.

Nic ho nebolelo, měl jen pocit obrovské únavy a rezignace.

Alex Rider se usmál a zavřel oči.

ALEX RIDER™ je v Benátkách a pátrá po tajemstvích
dávno pohřbených v minulosti.

Byl jeho otec skutečně nemilosrdným nájemným
zabijákem — a pokud ano, kdo je pak Alex?

Pravda se skrývá v tajné organizaci Škorpion.
Jenže když ji Alex objeví, zjistí, že organizace
plánuje obrovskou operaci, která má zničit
britsko-americké spojení a destabilizovat svět.

Toto páté dobrodružství se týká Alexe zatím
nejosobněji ze všech. Musí se totiž rozhodnout.

Bude pokračovat v práci pro MI-6,
které s ním manipuluje a zrazuje ho?
Nebo se připojí k organizaci Škorpion — a pomstí se?

Nakladatelství BB/art
e-mail: bbart@bbart.cz
www.bbart.cz
Cena 199 Kč

ISBN 978-80-7381-037-5

9 788073 810375